

10 MILIOANE DE CITITORI ONLINE

VITALI CIPILEAGA

de vorbă cu **emma**

//bestseller

de vorbă cu emma

//bestseller

Editor: Ion Bargan
Redactor: Lucia Țurcanu
Foto copertă: Alex Iordache
Design copertă: Ina Moroșanu
Typography: Cristian Plop
Tehnoredactare & eBook: Corneliu Comendant
Autori fotografii: Alex Iordache, Dave Maier, Micah Hallahan, Nathan Walker, Timothy Kolczak, Mathieu Nicalet

www.devorbacuemma.eu

© Vitali Cipileaga
© Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cipileaga, Vitali.

De vorbă cu Emma / Vitali Cipileaga. – Ch: Bestseller, 2015. – 192 p.
E-book.

1 disc optic electronic (CD-ROM) : sd., col.; în container, 13 x 13.

Cerințe sistem: Windows 98/2000/XP, 64 Mb hard, E-Pub.

ISBN 978-9975-3093-1-8

821.135.1(478)-4

C 54

ISBN 978-9975-3093-1-8 (epub)

APROPIERA

— Ce citești, Emma?
— O carte veche. De suflet.
— Cu povești?
— Da, cu povești de viață. Suntem și noi aici.
— În carte ne iubim?
— Nu, mai mult ne complicăm.
— Cine e vinovatul?
— Ambii. Timpul nepotrivit. Soarta.
— Și atunci, ce ne învață cartea?
— Să lăsăm deoparte cuvintele în plus. Chiar și pagini întregi. Să ne iubim sincer.
— Am reuși? Ce spune cartea la sfârșit?
— Să fim unul pentru celălalt. Hai pur și simplu să fim unul pentru celălalt.

Hai pur și simplu să fim. Să ne cunoaștem, să sperăm, să iubim. Hai să nu știm cum se numește relația noastră. Fericire cu doi fericiți? Nebunie? Desfrâu? Atâta timp cât simțim că facem parte din această viață, ce mai contează? Hai să dorim mai mult, să trăim azi. Să nu promitem nimic, s-ar putea să nu ne ținem de cuvânt. Să nu ne limităm la o dragoste formală, s-ar putea să regretăm într-o zi. Hai să iubim și să fim.

Hai pur și simplu să fim împreună. Să ne trezim dimineața de la aceeași aromă de cafea. Să ne simțim împliniți de la același sărut. Să ne ținem de mână într-o lume plină de oameni reci și să ne fie cald. Hai să nu așteptăm imposibilul. S-ar putea ca dragostea perfectă nici să nu existe. Or, perfecte sunt diminețile împreună cu tine. Hai să nu ne pese de vorbele altora. Sunt seci și fără sentiment. Hai să iubim și să fim.

Hai pur și simplu să ne vorbim. Simțind. Trăind. Hai să lăsăm liniștea să vorbească pentru noi. Să fim visători, dar să nu pierdem contactul cu realitatea și să știm să împărțim clipele de liniște. Hai să ne auzim și mâine din același motiv. Și poimâine. Pentru alte zile, mai vedem cum stăm cu timpul. Hai să le pasăm reproșurile altora, celor care se pricep la asta. Și neînțelegerile la fel. Noi hai să iubim. Să iubim și să fim.

HAI PUR ȘI SIMPLU SĂ FIM.

FĂRĂ PROMISIUNI.

FĂRĂ SĂ AȘTEPTĂM

IMPOSIBILUL.

TU VEI FI CU MINE

ȘI EU CU TINE. HAI PUR

ȘI SIMPLU SĂ FIM

UNUL PENTRU CELĂLALT.

— Ești a mea.
— A ta!

Ai încercat vreodată să nu asculți de nimeni și să faci așa cum simți tu că trebuie să faci pentru tine și pentru omul de alături? Ai încercat vreodată să lași jos telefonul sau tableta și să mergi la magazinul de flori să cumperi trei trandafiri albi? Așa, pur și simplu, pentru că sunt florile ei preferate. Așa, pentru că o iubești. Oare ea îți va spune că o săruți bine sau rău? Sau pur și simplu va ține minte atingerea, pentru că o săruți tu. Ai încercat să nu-ți pese de timp și motive, dar să ții cont de ce-și dorește celălalt? Să căutați fericirea împreună, nu fiecare separat. Să fiți doi oameni ai aceluiași întreg, nu două jumătăți diferite.

Dacă da, prea bine, măi fă-o o dată. Dacă nu, ce te oprește? Indiferența ta? Obișnuința ei? Vezi bine, s-ar putea ca în scurt timp să vină despărțirea. Problema ta, a lui și a altor mii de oameni e că așteaptă prea mult. De ce să aștepti să meargă lucrurile prost ca să faci ceva? De ce să aștepti să găsești motive pentru a-i oferi o floare? De ce să aștepti să vină la tine să te sărute, dacă o poți face tu primul? Lasă naibii pe-o clipă telefonul, fă un gest, două, mai multe. Fii alături. Ca să ai fericirea despre care tot citești prin cărți și privești în filme, trebuie să și acționezi. Să demonstrezi. Să nu dezamăgești. Vrei fericire? Oferă fericire. Vrei dragoste? Iubește. Vrei afecțiune? Fii grijuliu, fii omul ei, bărbatul ei bun. Să fie oare atât de complicat?

Nu căuta motive. Creează-le. Nu juca o fericire falsă. Începe să-l faci fericit pe omul drag. Trăiește din plin, iar dacă nu poți, pleacă. Dacă îți reușește, transformă fiecare zi într-un motiv de împlinire. Adaugă la cafea două prăjituri cu dulceață. La un sărut, încă trei. La o îmbrățișare, o floare. Pentru că totul e în mâinile tale. Pentru că doar fraierii pot ceda atunci când sunt atât de aproape de inima persoanei iubite. Și pentru că familiștii adevărați sau cei care țin la relație au parte de-o femeie împlinită și de-o casă plină de căldură. Atunci și fericirea va fi sinceră, și iubirea va fi reciprocă. Iar de lucruri banale ca motivele, vremea de afară etc. să-i pese altcuiva. Tu iubește și trăiește. Trăiește și iubește.

A woman with long brown hair and blue eye makeup is lying on her back on a white, wrinkled sheet. Her head is tilted back, and her eyes are closed. A hand is resting on her forehead. The background is a plain white surface.

Fericirea trebuie să fie adevărată.
Dragostea trebuie să fie reciprocă.
Oamenii trebuie să se gândească
unul la celălalt. Celelalte trec, se
rezolvă, se înțeleg.

— Ce faci, Emma? Te rogi?
— Da, mamă. Dacă m-aș întâlni cu Dumnezeu, i-aș mulțumi că mi te-a dat.
— Sper să-ți dea Dumnezeu în viață doar oameni buni.
— Nu există oameni răi, mamă.
— De ce spui așa?
— Noi nu greșim în privința oamenilor. Greșim cu emoțiile, cu răspunsurile, cu așteptările, dar nu cu oamenii. Oamenii sunt doar purtători de dragoste.
— Ești copilă, Emma. Nu știi cum e să fii trădată și nu aș vrea să știi vreodată.
— Probabil și azi mai cred în povești. Povești de dragoste.
— În viață nu există doar povești frumoase.
— Ce vrei să spui?
— Viața te poate pune la zid în orice clipă și poți plânge și râde în același timp. Tu ești cea care va trebui să aleagă.
— Și cum arată momentul când alegi?
— În dragoste, ca și în viață, contează alegerile. Alegi corect, ai oameni buni alături. Alegi greșit, suferi. Alegi influențat, trăiești viața altuia. Alegi doar cu ochii, uiți de inimă.
— Totul va fi bine. Noi, femeile, suntem puternice.
— Suntem puternice, draga mea, doar atunci când suntem iubite.

Am văzut mame fericite. Am văzut mame îngrijorate. Am văzut mame care rupeau din pâinea lor ca să dea la copil. Dar am văzut și mame cu țigara în gură, care-și aruncau frustrările de om neîmplinit asupra copiilor. Am văzut mame cu bilet de avion procurat, gata să plece departe pentru un viitor mai bun. Am văzut mame bătându-și copilul pentru o notă mică. Am văzut mame indiferente, în timp ce băiatul sau fata lor se droga. Și totuși, erau mame...

Femeie care cândva a decis să nască un copil, fie că l-a așteptat sau nu. Din instinctul de mamă și din dragoste față de prunc, a avut grijă de el, l-a crescut cum știa mai bine. Dacă nu ea, atunci alții. A fost sau nu a fost prezentă atunci când a recitat prima poezie, i-a spus sau nu i-a spus înainte de culcare noapte bună, i-a fost alături sau se afla departe la prima lui victorie. *Și totuși, e mamă.*

Mamă care a făcut sacrificii, care poate a plâns noaptea la geam și a dat ultimii bani, doar să ajungă și copilul ei cineva, undeva. Mamă care, în loc să își ia un parfum mai scump, a plătit orele de dans pentru fiica ei. Mamă care a prețuit fiecă clipă petrecută alături de copil, pentru că a înțeles că va veni ziua când acesta va pleca departe fără să știe dacă se va mai întoarce. Mamă care poate a interzis, a certat. *Și totuși, e mamă.*

Certăm mamele care și-au părăsit copiii de mici, dar nu certăm copiii care uită de mame când se fac mari. Copiii sunt copii și mamele sunt mame. Iar dacă mamele greșesc e pentru că așa stă în firea umană, să mai și greșească. Sau poate fiecare greșeală își găsește scuza în grija oarbă pentru copii. Copiii greșesc și ei, prea tineri și prea cruzi fiind. Aceiași copii își iubesc mamele, deși înțeleg acest lucru abia atunci când ei înșiși devin părinți. Uneori își mai ceartă mamele, în glumă sau cu ciuda unui alintat. Mamele însă nu trebuie certate. Mamele trebuie să fie iubite și acoperite cu recunoștința unor clipe ce trec dincolo de zilele unei copilării fericite.

Să ne iubim mamele. Sună straniu poate, neobișnuit îndemnul de a-ți iubi mama, dar astăzi dragostea față de cea mai scumpă ființă e altfel, e limitată, e trăită doar la comandă sau în termeni reduși de timp. Și pentru că nici timpul, nici limitele și niciun fel de comandă nu îți pot interzice să-ți iubești

mama, fă-o cu pioșenie și recunoștință!

A photograph of a woman and a small child walking away from the camera on a concrete pier. The pier extends into a body of water. In the background, there are silhouettes of trees and mountains under a sky with a purple and blue gradient, suggesting sunset or sunrise. The text is overlaid in a white, handwritten-style font.

Primul meu
strigăt
te-a făcut
fericită.
Pentru toate
celelalte
să mă ierți,
mamă!

Am nevoie de tine

Pentru?

Totdeauna

Tu să mă iubești, omul meu.

Să-mi dai motive să te iubesc și eu, deși unul deja îl am. Tu ești undeva. Să mă iubești așa cum știi tu, puternic și cu rafinament. Senin. Să mă iubești înainte să mă dezamăgească dragostea ta. Să mă iubești fericit, să mă strângi în brațe, să nu mă lași. Să-mi spui că dragostea există și ea e mai frumoasă dacă o trăiesc lângă tine. Firesc și în fiecare zi. Să mă iubești necondiționat, fără teama unei ultime clipe, fără nimic în plus. Să ne gândim la ce este, la noi. Să mă iubești.

Tu să mă dorești, omul meu.

Să mă înnebunești cu un sărut, să știu că sunt a ta. Să mă cucerești de fiecare dată, chiar dacă vei ști că nu plec de lângă tine. Să mă faci să uit totul într-o noapte. Și în nopțile ce vor urma. Să îmi descoperi dorințele, să mi le împlinești, ca pe o plăcere a ta. Să mă dorești, să mă atingi, să mă placi. Să uităm în doi de lume și de prejudecăți. Să mă dorești așa cum sunt, cu machiaj sau fără, cu haine sau fără, rebelă sau cuminte. Să mă dorești.

Tu să mă susții, omul meu.

Să mă susții nu doar când ți-o voi cere. Să fii mereu aici, lângă mine. Să-mi asculți întrebările și să nu fugi înfricoșat. Să mă susții, știindu-mi trecutul. Să mă susții, gândindu-te la viitor. Să dai dovadă de bărbăție, de încrederea de care am atât de multă nevoie. Să-mi risipești teama că bărbații sunt toți la fel. Să mă faci să cred și să știu că tu poți fi jumătatea mea pe viață, tatăl copiilor mei, prieten bun. Să mă susții când nu mă vei înțelege. Când voi plânge de la nimicuri. Când voi fi tristă. Să mă susții.

Tu să mă surprinzi, omul meu.

Să-mi scrii scrisori de dragoste, pe foaie. Să mă ții de mână într-o zi ploioasă. Să fii cald și bun. Să mă surprinzi cu o cafea dimineața și un sărut în amurg. Să mă surprinzi prin simplul fapt că vei fi alături când voi avea nevoie. Să mă provoci să fiu mai bună. Să-mi motivezi visurile și să mă încurajezi mereu. Să mă cucerești cu felul tău de a fi. Să te cuceresc cu felul meu de a-ți răspunde. Să mă surprinzi.

Și atunci, îți voi oferi de o mie de ori mai mult. Îți voi fi soție, prietenă, om de încredere, mamă a copiilor tăi.

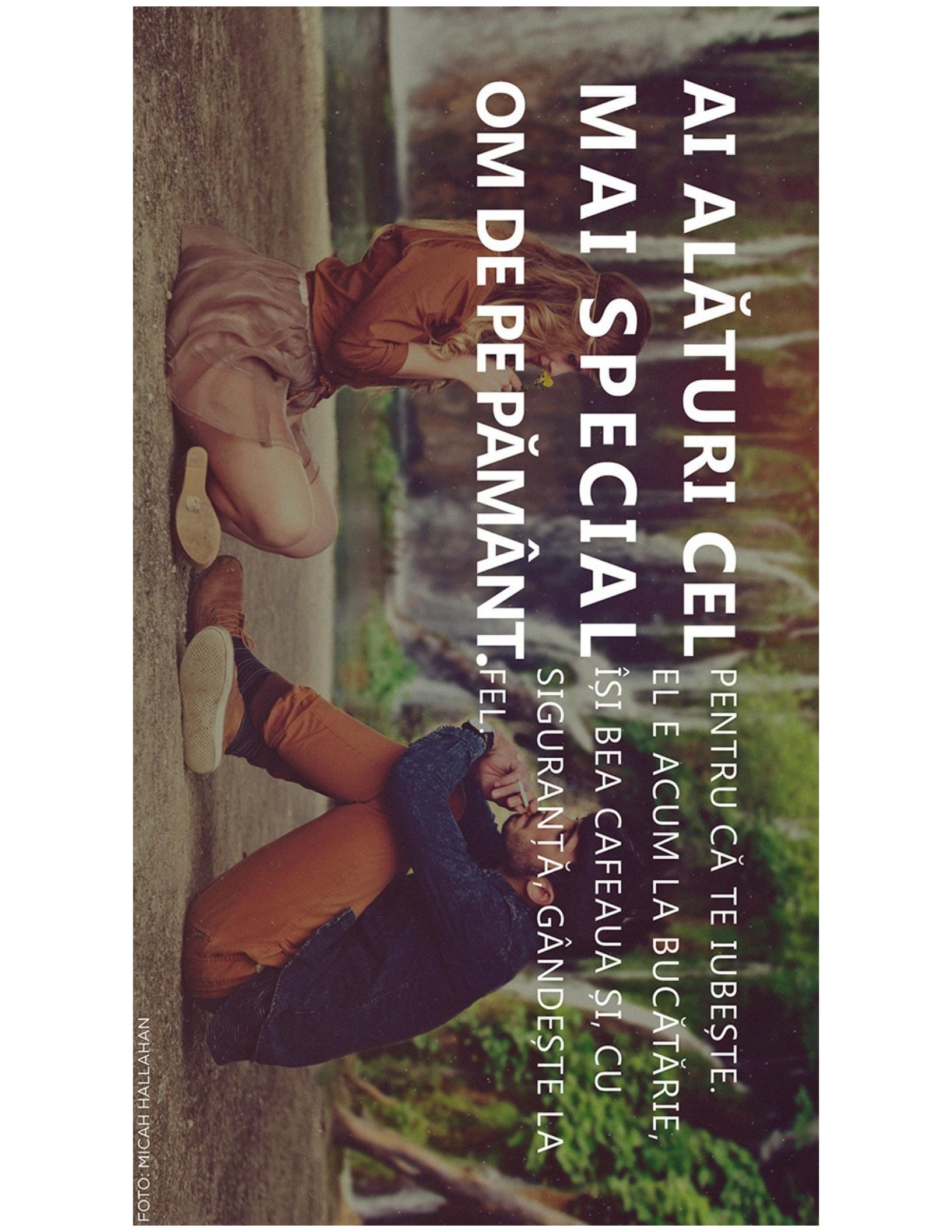
Tu să mă
iubești,
omul
meu.
Să-mi
scrii
scrisori
de
dragoste.
Să mă
înnnebunești.
Tu să fii,
că eu
sunt.

FOTO: DAVE MAIER

Era o dimineată cu miros de cafea. Leneveam în pat, când s-a întors spre mine și m-a sărutat. Apoi mi-a zâmbit sincer, cum o face și acum. Apoi m-a privit insistent, de parcă ar fi vrut să spună: „Toată așteptarea a meritat”. Acum câțiva ani, diminețile erau cu miros de singurătate. Mă ridicam din pat în același mod mecanic și mă culcam înapoi la fel de rece și tristă. Apoi a apărut el. Apoi timpul le-a pus pe toate la locul lor. Știa că dacă eu sunt fericită, el nu poate fi nefericit. Știam și eu să mă fac iubită. Așa am ajuns aici. Îmi pare că sunt fericită că îl am, sunt fericită că am înțeles la timp că el e bărbatul vieții mele. Pentru că am cel mai special om de pe pământ. Pentru că iubesc. El e la bucătărie acum, își bea cafeaua și, cu siguranță, gândește la fel.

Cine a zis că vrea o viață liniștită, în care să găsească de la început omul lui pereche, să facă împreună o casă, doi copii frumoși și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți probabil a zis bine. Numai că viața poate fi adevărată nebunie, iar liniștea vine după ani și ani de zbucium, de căutare, de momente și oameni care îți vor fi cea mai bună încercare. Uneori vei crede că ai totul, alteori vei pierde tot, te vei întreba de ce și vei căuta să dai un răspuns în același moment. Doar că răspunsul va veni mai târziu, când vei înțelege că nimic nu contează mai mult decât să ai alături un om lângă care să te simți împlinit. Să știi că ești de acolo, că nimic nu se mai poate schimba și că tot ce trebuie să faci e să trăiești fericirea, ca răsplată pentru trecut. Atunci vei înțelege că cele mai frumoase amintiri sunt cele care vor veni și că de azi înainte ai cu cine să împarți și pentru cine să îți faci griji cu adevărat. Atunci nu-ți vei mai întreba sufletul dacă anume ea, dacă aici sau dacă acum. Vei ști deja asta. Atunci va fi dimineată.

Va fi o dimineată când mă voi trezi și primul lucru pe care îl voi face va fi să mă întorc pe partea dreaptă. Voi zâmbi, pentru că o voi vedea. Acolo, lângă mine, frumoasă, cu cămașa mea îmbrăcată pe corpul ei, cu mirosul de căpșuni și cu părul rebel întins liniștit pe umăr. Voi ști că toată așteptarea a meritat. Ca și tot trecutul, toți oamenii și toate momentele pe care le-am avut: toate au meritat momentul de acum. Împlinirea de acum. Liniștea. Voi ști că nu au rost cuvintele. Nici amintirile păstrate în gând. Voi ști că dacă ea e bine, alături, și eu sunt bine. Dacă ea e fericită, eu nu pot fi nefericit. Până atunci vom fi trecut amândoi prin viață. Vom fi cunoscut alți oameni, vom fi trăit alte povești, vom fi avut bucuriile și suferințele noastre. Și poate asta ne-a făcut să fim aici, acum. Ea dormind și eu iubind somnul ei. Va fi o dimineată când voi lăsa totul la o parte, tot trecutul, toate femeile pe care le-am avut și toate amintirile despre ele. O dimineată în care voi ști că cele mai frumoase dimineți vor fi cele în care eu o voi simți alături. Și voi ști fără nicio urmă de îndoială că ea gândește la fel. Va fi o dimineată în care, cu toate grijile, certurile, micile neînțelegeri de peste zi, eu voi fi liniștit. Pentru că voi avea lângă mine cel mai frumos om de pe pământ. Pentru că voi iubi.

**AI ALĂȚURI CEL
MAI SPECIAL
OM DE PE PĂMÂNT.** FEL.

PENTRU CĂ TE IUBEȘTE.
EL E ACUM LA BUCĂȚĂRIE,
ÎȘI BEA CAFEAUA ȘI, CU
SIGURANȚĂ, GÂNDEȘTE LA

Adevărat: până nu trăiești, nu crezi. Și până nu crezi, nu are rost să vorbești. El nu a trăit niciodată o iubire adevărată. Și nu a crezut în puterea unui sărut. Până să o cunoască, spunea că nu există dragoste care să te facă să vrei altceva decât vrei tu. Corect a zis, până să o cunoască. De atunci, fericirea ei a devenit mai importantă și a ajuns să nu-i pară rău. I-a cumpărat flori. Apoi i-a deschis ușa la mașină, i-a răspuns la întrebări, a ascultat mai mult. De fiecare dată, ea zâmbea mulțumită și asta îl făcea să uite de toate.

Într-o zi, a întrebat-o direct: „Cum naiba m-am îndrăgostit de tine? De ce să-mi dai peste cap viața normală de până acum? De ce să las de la mine, să îți fac cafeaua așa cum o vrei tu și să îți cumpăr flori. De ce să fiu altfel?” Ea zâmbi, frumoasă, și îl sărută alintat abia mișcându-și buzele: „Pentru că mă iubești”.

A fost un timp când libertatea îmi făcea cu mâna pe după ușă, gata să mă arunce în brațele primei femei întâlnite. A fost un timp când mă sculam dintr-un pat doar ca să mă arunc în altul. A fost un timp când îmi cumpăram mâncare doar pentru mine și îmi pregăteam cafeaua cu gust amar fără să țin cont de alte gusturi. A fost un timp când nu eram îndrăgostit.

Și nu mi-am dat seama de la început. O vedeam zâmbind pe la colț de stradă, o vedeam lunecând desculț pe cărarea udată de ploaie, o vedeam cuprinzându-și genunchii, citind cu atenție vreo pagină de roman. Până când am înțeles că atunci când nu o vedeam doream să o văd. Cu timpul, a devenit o obsesie. Am început să gândesc diferit și nu doar la sex sau la nopți pierdute. La ea. Și, fără să vreau, mi-o imaginam dezbrăcată, cu sânii dezgoliți și rotunzi, cu zâmbetul ei molipsitor, cu ea toată în brațele mele. Mă simțeam ciudat atunci când mintea îmi era ocupată cu tot felul de prostii, nu cu ea. Apoi, tot mai mult și mai mult, devenisem dependent de un singur gând: „Ce-ar fi dacă i-aș spune?” Și i-am spus.

Țin minte ziua când m-am oprit pentru prima oară la magazinul de flori de lângă Catedrală. Când, sub privirea uimită a florăresei, am cerut să-mi dea un trandafir. Roșu, ca buzele ei. Când i l-am oferit. Știam că o să-i placă, dar nu știam că ceea în ce mă bag nu se mai numește aventură. Și nici crizele unor zile mai amoroase. Totul purta un alt nume, de care îmi era frică poate și cu care nu doream să am de-a face: dragoste. Eu, băiatul rău de la periferie, să gândesc astfel. Să mă las dus de val, să uit de principiile și legile unui bărbat care între două acte sexuale se gândea la al treilea. Acum stăteam cu trandafirul în mână în fața ei și zâmbeam. Eu. Zâmbeam. Aș fi uitat de lume dacă nu mi-ar fi răspuns. Dar a făcut-o. Ea nu era ca toate celelalte femei pe care le-am cunoscut, gata să ajungă mai repede în pat. Ea îmi ceru să ne plimbăm împreună, ea dori să o iau de mână, ea închise ochii la primul sărut. Ea insistă să o conduc acasă, și atât. Dar tot ea mă convinse că toate astea nu au fost în zadar. Nu știu, mă simțeam fericit. Mă simțeam mai puternic. A fost prima noapte când am stat treaz, fără să am o femeie alături.

Ce a urmat nu a fost aventură. Am fost uimit când am citit alături de ea romane de dragoste. Ha! Să citesc romane de dragoste? Dar eram nebun să îi aud glasul. Să gătim împreună? Dar știam că ea gătește cel mai bine și că nici eu nu mă descurc rău deja. Să o țin pur și simplu de mână? Dar numai mâna ei mă făcea să fiu liniștit. Lângă ea am început să mă gândesc mai limpede la cuvântul care altădată îmi provoca usturimi: viitor. Până la urmă, am înțeles că nu m-am schimbat în zadar. Am găsit fericirea alături de o femeie. Sunt mai serios, mai decis, mai bărbat. Sunt cu ea și asta e tot ce contează.

Era vremea

când libertatea îmi făcea cu
mâna pe după ușă, gata să mă
arunce în brațele primei femei
întâlnite. Era vremea când mă
sculam dintr-un pat doar ca să
mă arunc

într-altul. Era vremea când îmi
cumpăram mâncare doar pentru
mine și îmi pregăteam cafeaua cu
gust amar fără să țin cont
de alte gusturi. Era vremea
când nu eram îndrăgostit.

Apoi am început
să o iubesc.

— Scoală, somnorosule! E târziu deja, îmi zise ea cu o energie molipsitoare.

— Ah, ce adânc am dormit. Cât e ora? am întrebat-o cu ochii abia deschiși, doar ca să nu mă dau de gol.

— Trecut de zece, frumosule...

Apoi s-a lipit de mine, vrând parcă să mai dea o șansă unui moment de dulcegărie.

— Ăăă, Emma, îți dau voie să mă pedepsești. Promit să-mi iau revanșa.

— Ai făcut-o deja, acum câteva ore, mi-a șoptit discret și fugar.

Zâmbea în colțul gurii, rușinată.

— Atunci să se facă și după-amiază că nu mă mișc de aici, i-am răspuns prompt, trăgând-o la pieptul meu.

— Mi-e bine lângă tine, iubire. Dar sărutările tale nu-mi pot umple golul din stomac. Mi-e tare foame.

— Te așteaptă o surpriză în bucătărie.

— Ce vrei să spui? mă privi mirată, dar convinsă că urmează ceva plăcut.

— Scumpo, micul dejun e gata, i-am spus eu. L-am pregătit în timp ce dormeai. Omletă, sandviciul tău preferat și ciocolată fierbinte. Te ador!

Dimineață. O dimineață cu miros de ea. Te gândești ce să faci mai întâi: o cafea amară sau să-i dai un sărut? Să mai fii câteva minute lângă corpul ei, să-i miroși pielea catifelată, să o guști în toată goliciunea. Iei repede o decizie. Dai plapuma la o parte și vezi cum îți zâmbesc doi ochi atât de dragi. De parcă i-ai cunoaște o viață. Îi spui „bună dimineața, iubito!” și-o întrebi dacă vrea ca visele dulci de peste noapte să devină realitate. Ea intuiește ce va urma și își încolăcește brațele după gâtul tău. Corpul ei cald e și mai fierbinte. Închide ochii și abia de îți șoptește la ureche: „Nu te grăbi!” Draperiile sunt trase, lumina e stinsă. Începi să te joci cu corpul ei, să-l atingi într-o nebunie a mișcărilor, a șoaptelor. Ea se lasă moale. Se mișcă senzual. E a ta.

Tu o cucerești. O seduci. O lași să stea culcată pe-o margine de pat și reiei mai intens din momentul în care te-ai oprit. Trăiești dragostea, o simți și asta se vede pe fața ei. Pe mâinile ce îți zgârie spatele într-un ritm nebunesc. O inviți cu fiecare atingere să zboare undeva departe, tot mai sus. Și parcă dimineața e o seară cu miros de proștețime. Tu vei fi cel mai bun. Ea va fi perfectă. Tu vei cuceri. Ea va seduce. E deja 11?

Ah,
nu cafeaua te
trezește
dimineața.

Nu
cafeaua.

— Ce faci, Greg?

— Tocmai am terminat de citit un articol interesant din *Men's Health* . Știai că omul are nevoie de patru îmbrățișări pe zi ca să supraviețuiască?

— Știam doar că o îmbrățișare poate schimba multe lucruri. Câte sunt, probabil, contează mai puțin.

— Eu cred că oamenii se simt prin îmbrățișări. Prin puterea și importanța lor, îți dai seama cine ține cu adevărat la tine.

— Ai dreptate. Noi, femeile știm asta cel mai bine. Oricât de puternice am fi, mereu vom dori să rămânem blânde, calde și neputincioase în brațele unui bărbat.

— Cică o femeie dacă zâmbește când o îmbrățișezi, deja e a ta pe jumătate.

— Sau e a ta pentru totdeauna! Ca în cazul nostru.

— Atât de puternic te-am strâns la piept?

— Atât de mult a însemnat pentru mine. Atunci am lăsat tot trecutul în urmă.

Într-o zi, cineva îți va spune despre dragoste și tu vei înțelege că e despre voi. Vei sta ghemuită la pieptul lui și în clipa aceea de căldură și liniște vei uita tot ce a fost până la el. Suferințele, oamenii nepotriviti și lecțiile de viață: le vei uita pe toate, pentru că vei dori atât de mult să trăiești prezentul. Să păstrezi fiecare minut din îmbrățișarea care îți va aduce împăcare. Într-o zi, cineva îți va spune cât de mult te iubește și tu vei ști că e reciproc.

Într-o zi, cineva te va căuta. Va dori atât de mult să faci parte din viața lui, nu ca un om de ocazie și nu ca o femeie de-o noapte. Va dori să te ajute să treci peste trecut fără a lăsa urme sau răni în prezent. Îți va fi aproape în momente de neliniște și va spera să petreacă încă o clipă alături de tine. Iar clipa să ajungă an. Și anul o veșnicie. Într-o zi, el îți va spune simplu că te-a așteptat o viață și că nu are de gând să te piardă vreodată. Apoi îți va săruta mâinile și îți va propune să construiți împreună lumea voastră. Apoi îți va pune un inel pe inelarul stâng. Apoi veți construi o casă. Și lumea voastră se va schimba. Într-o zi, tu vei ști că există această lume.

Într-o zi, poate chiar azi, cineva te va lua de mână și din acel moment vei uita de griji. Cu siguranță, vor apărea momente dificile, vor fi și certuri, ca în orice relație, dar vei ști că ai alături un bărbat înțeleghător și iubitor. Unul care niciodată nu va pune orgoliul personal mai presus de fericirea voastră. Într-o zi, vei aduna toate amintirile cu el și vei descoperi că au fost cele mai frumoase. Că inima ta, odată rănită, bate din nou în ritmul fericirii. Că tot ce îți dorești este să-l știi aproape. Să-l iubești. Să-l îmbrățișezi. Atât de mult ai vrea să-l îmbrățișezi.

★ ÎNTR-O ZI ★

CINEVA

== TE VA ÎMBRĂȚIȘA ==

A T Â T D E S T R Â N S

ÎNCÂT ÎNTREGUL TĂU TRECUT VA FI

DOAR AMINTIRE, IAR PREZENTUL

TE VA PROVOCA

— SĂ ZÂMBEȘTI. —

Am înțeles că toată viața mea se leagă de tine. Când fericirea ta e și fericirea mea, când până și gândul la altele e insuportabil, când sunt undeva departe și vreau să ajung mai repede acasă să te îmbrățișez și când aș da orice să te văd... atunci mă schimb, atunci înțeleg că pentru femeia de alături aș face totul, că pentru tine aș vrea să trăiesc. Pe tine vreau să te cuceresc din nou și din nou, pentru totdeauna. Pe tine vreau să te simt aproape, fie că suntem pe malul mării, fie că servim o cafea în restaurantul nostru preferat.

Sunt momente când, pur și simplu, vrei atenție și un bărbat care să te îmbrățișeze... și de câte ori fac asta, chiar și în somn, înțeleg că îți sunt drag, că mă vezi parte din viața ta. Înțeleg că vor fi dimineți cu soare și dimineți cu ploaie, dar toate diminețile mă vor găsi alături de tine. Înțeleg că fără tine nu aș fi eu, cel de acum. Înțeleg că fără mine nu ai fi tu, cea dintotdeauna. Înțeleg că fără noi nu ar fi nimic. Și înțeleg că, din marea mea dragoste, aș transforma, aș crea, aș face orice pentru tine. Că tu ești femeia pentru care vreau să trăiesc.

Al tău, Greg.

O femeie poate iubi până la imposibil și la fel de mult caută să fie iubită. Ascultată. Înțeleasă. O femeie uneori nu știe ce vrea, dar știe că vrea ceva. O femeie uneori caută să construiască poduri peste neînțelegeri și tot ea le distruge. O femeie poate fi capricioasă, poate fi slabă, poate deveni caldă într-un pat rece sau rece în brațele calde ale unui bărbat. O femeie se poate contrazice. Și se poate simți vinovată de toate greșelile făcute de el. El însă nu e bărbatul de ocazie. El știe ce vrea femeia lui. Dacă nu știe, întreabă. Dacă întreabă, ajută. Și susține.

Ea nu așteaptă de la tine supărări de ocazie. Ea nu te vrea slab. Poate uneori indecis, poate abătut de griji, dar nu slab. Slabă și mică este ea în brațele tale. Ea caută să-ți ofere șansa de a controla lucrurile, deși atât de bine poate fi independentă și rebelă. Dar pentru asta ești bărbat. Dincolo de echilibru, ascultare și implicare de ambele părți există noțiunile de bărbat și femeie. Imaginează-ți un bărbat care s-ar plânge că nu are sau nu știe în ce să se îmbrace și și-ar face mereu griji de cum arată. Sau o femeie care te va controla, ghida, apăra și ține de mână. Oricât ar pleda femeile pentru independență și oricât de tare ar opta pentru echilibru, în practica unei relații sănătoase ambii vor ști că el are grijă și ea susține. El oferă soluții și ea ajută. Ea întreabă și el răspunde.

Când e furioasă, tu să fii alături. Să-i amintești atunci cât de dulce este. Când vezi că plânge, îmbrățișează-o, să știe că pentru tine contează și de ce, nu doar cum. Când întreabă, nu-i pune pe umeri toată vina pentru o relație defectă. Când tace, încearcă să nu stai posac alături. Când suferă, să nu cauți motive pe-afară. În funcție de ce simți și ce trăiești pentru ea, lucrurile vor evolua frumos sau incredibil de prost. Atitudinea are efectul unui bumerang. Totul se întoarce după cum iubești, îți pasă și ascuți. Este relevant și pentru femei, dar parcă bărbații știu mai bine de ce și cum.

DACĂ EȘTI SUPĂRAT PE O
FEMEIE – **ÎMBRATIȘEAZ-O.**
DACĂ ÎTI ESTE DOR –
SUN-O. DACĂ ÎTI ESTE
INDIFERENT – **LAS-O SĂ**
PLECE. DACĂ O IUBEȘTI –
AI GRIJĂ DE EA!
CEA MAI MARE GRIJĂ!

— Greg, hai să mergem desculți pe malul mării. Să simțim nisipul sub picioare. Apoi să nu ne oprim, să mergem mai departe, să pășim pe asfalt. Apoi pe cărări și drumuri necunoscute. Hai să ne trăim nebunia lângă o stație de tramvai. Hai să admirăm un cântăreț ambulant. Hai să cântăm.

— Dar, Emma, ce va spune lumea?...

— Ce contează lumea? Hai să fim doar tu și eu.

— Tu știi că sunt un bărbat serios. Și viața e mult mai serioasă decât crezi.

— Nu fi naiv, viața e o nebunie. O nebunie imensă din care ieși bine doar dacă intri în joc.

— Și în nebunia asta sunt alți oameni care te urmăresc, te analizează, te admiră, dacă ești bun.

— Oamenilor nu le pasă ce ai pe suflet, Greg. Se uită cu cine ești, ce ai făcut, cum ai greșit... asta e specialitatea lor. Hai mai bine să nu ținem cont de aceste păreri.

— Că bine zici, Emma. Lumea e cu interesele ei. Hai, tu pregătești bagajele, iar eu caut pe Google care e cea mai apropiată cursă spre un litoral unde n-am mai fost.

Viața îți aparține. Orice ar spune unii, oricât ar încerca să te convingă că totul e altfel decât crezi tu, viața îți aparține. Și, odată cu ea, îți aparțin lecțiile, victoriile, nebuniile și suferințele ei. Viața are toate motivele să te facă să lupți sau să te lași înfrânt. Asta și face diferența dintre cei care își trăiesc viața și cei care o trăiesc pe a altora. Dacă cineva îți va spune cum să acționezi sau ce să decizi, pune-l în spam și mergi mai departe. Pentru că nu există altceva mai bun decât propria părere, propriile gânduri, propriile eșecuri, propria dragoste, propria viață. Punct.

Viața trebuie trăită, nu conjugată la timpul trecut. Ceea ce faci merită tot efortul și riscul. Fie că o faci bine, fie că nu. Atunci va fi ori o realizare, ori un eșec. Dacă este eșec, va fi o lecție. Așa că până la urmă toate lucrurile se așază la locul lor. În viață nu trebuie să ai limite. Nici să lași pe mai încolo. Nici să te întrebi ce o să spună lumea. Și nu trebuie să te lauzi sau să te plângi de fiecare dată celor de alături. Trebuie să trăiești astfel încât să-ți fie rușine să le povestești aventurile vieții. Dar în același timp, numai câțiva oameni să știe cât de frumos a fost.

Să nu regreti nimic. E ca și cum ai regreta că te-ai născut. Să trăiești dincolo de monotonia lumii și dincolo de superstițiile ei bolnăvicioase. Nu te teme să lași în urmă. Ce e al tău, va fi, va aștepta și va veni. Nu te teme să lupți. Ce e al tău, trebuie meritat. Nu-ți fie frică de dușmani și nici nu te teme să-i lași în urmă. Asta demonstrează că trăiești viața după placul tău. Dacă e timpul să pleci, pleacă. Dacă e timpul să te întorci, întoarce-te. Nu căuta să faci lucrul altcineva în locul tău. O va face, dar pentru el. Nu te gândi când va fi ultima zi, ci doar trăiește fiecare zi ca și cum ar fi ultima. La maxim, din plin. Bucură-te de fiecare mărunțiș și nu aștepta ca lucrurile mari să vină peste noapte. Dacă ești fericit, înseamnă că ai meritat asta. Dacă suferi, la fel. Așa că tu alegi, să fii fericit sau să suferi. Doar tu. Trăiește dragostea cu tot sufletul și toate vibrațiile corpului tău. Simte. Oferă. Iubește. Așa, vei trăi împlinit, vei trăi fericit și nu vei fi niciodată singur.

Viata trebuie
trăită astfel încat să-ți
fie rușine să o povestești,
însă al naibii de frumos
să ți-o amintești.

Te trezești într-o zi îmbrățișând un om drag și înțelegi că acolo e locul tău. Într-un moment potrivit, la radio, o frumoasă melodie a lui Enrique Iglesias. O mână se joacă în părul tău. Un zâmbet pornește firesc din colțul gurii tale. Ce altă fericire să vrei? Se întâmplă ca viața să te oprească lângă un om pe care să-l iubești. Atunci nu mai cauți intrigi ieftine sau bărbați de ocazie. Atunci vrei ca el pur și simplu să îți spună: „Eu te înțeleg”. Iar când auzi asta nu mai găsești neajunsuri, nu vii cu reproșuri. Atunci nu mai încerci să schimbi, ci completezi un suflet, o dragoste, o veșnicie. Și în tot acest timp el e alături, el se joacă cu mâna în părul tău. El caută răspunsuri la alegerea ta.

— Emmy, tu nu mi-ai reproșat nimic niciodată.

— De ce aș face-o, dragul meu?

— Păi, nu știu, alte femei își critică bărbații. Că nu ar fi suficient de buni, că ar fi multe de schimbat la ei.

— Eu nu sunt altele, Greg. Apoi, eu cred că nu există compatibilitate de la prima vedere între doi oameni. Există dragoste de la prima vedere, iar la potrivire lucrezi zi de zi.

— Atunci noi avem o problemă sau femeile nu știu ce vor?

— Bărbații cred că femeile iubesc frumoși sau eroi. Nu, femeile îi iubesc pe cei care au grijă de ele. Poate că grija asta nu există în cazul lor. Sau poate că ele nu iubesc cu adevărat.

Ah, da! Trebuie să iubești până la capăt și cu toate puterile tale. Trebuie să iubești din suflet și să nu ții cont de nimic. Trebuie să-l iubești pe celălalt mai mult decât te iubești pe tine. Asta e starea ideală, pură a dragostei și spre ea trebuie să tinzi. Doar trăind fericirea înțelegi că nu are rost să schimbi pe cineva. Poți să completezi partea lui de suflet, așa cum el o completează pe a ta. Poți să aduci liniște în nebunia lui, cum el aduce cuvinte în tăcerea ta. Poți să asculți, să susții, să te lași cucerită în fiecare zi. Dar în tot acest timp să fii gata pentru o dragoste reciprocă, să te trezești într-o zi îmbrățișând un om drag și să înțelegi că acolo e locul tău.

Am cunoscut bărbați puternici, dar slabi de inimă. Și bărbați slabi, dar cu un caracter puternic. Am cunoscut bărbați care și-au vândut sufletul pentru o femeie. Am cunoscut bărbați care au iubit fără limite. Și bărbați care au pus preț pe dragoste. Bărbați care au adus lumină în viața unei femei. Și bărbați care s-au schimbat dintr-un simplu moft al ei. Am cunoscut femei care au iubit suficient de mult încât să facă fericit un bărbat. Și femei care au schimbat omul lor doar ca să-și adauge un plus la fericire. Atunci, cine e bărbatul și cum iubește femeia?

O femeie care iubește va căuta să vadă în bărbatul ei un tot întreg, nu doar aspecte frumoase. Îl va iubi cu bune și cu rele, cu grija și deprinderile lui, cu siguranța și principiile de viață. Îi va iubi hotărârea și neîndemânarea. Îl va iubi deopotrivă când e vesel și morocănos. Îl va iubi când va repara ceva în curte sau când nu-i va ieși cu gătitul. Pentru că va ști că a încercat. Îl va iubi ca amant și ca prieten. Pe omul cu cămașă, în blugi și în tricou sau fără de haine, alături de ea. Omul în ciorapi și omul care stă două ore în baie. Cel care iese după țigări la unu noaptea și revine cu un kilogram de căpșuni. Îl va iubi când e supărat și când o sărută pe frunte. Când are momentele lui de singurătate și când o vrea aproape. Va iubi omul ei și atât.

Femeia care te iubește nu te va schimba. Ea te va completa. Da, îți va aduce aminte în fiecare dimineață să te îmbraci bine, să nu uiți să iei pâine când te întorci acasă sau să mai lași din privitul meciurilor de fotbal, dar tot spre binele tău și al vostru. În rest, ea îți va fi alături, ca prietenă și iubită. Va pune întrebări când te va vedea îngândurat, te va susține când vei lua decizii și se va bucura alături de tine când vei reuși. Dar nu te va schimba. Nu îți va schimba caracterul, personalitatea, trăsăturile și

gândurile. Pentru că de omul din tine s-a îndrăgostit și de felul tău de a fi. Te va completa în schimb cu firea ei mai frumoasă, mai caldă, mai sensibilă. Îți va potoli sufletul rebel cu două săruturi date dimineața. Îți va cunoaște neajunsurile și le va completa cum poate mai bine. Nu va trăi dragostea ca pe un moft, găsind potrivit să îți ceară prea mult, să îți reproșeze și, într-un final, să te transforme. Îi va fi plăcut să te știe puternic, hotărât, al ei, dar nu schimbat dintr-un capriciu. Pentru că te va respecta. Pentru că va avea încredere în tine. Pentru că te va iubi. Iar tu, dacă o iubești, vei fi cel mai bun.

Femeia care te iubește
nu te schimbă.
Te completează

FOTO: ALEX IORDACHE

CUNOAȘTEREA

— Greg, de ce eu?
— Pentru că doar lângă tine m-am regăsit.
— Și celelalte femei? Nu ai încercat să te regăsești lângă fiecare?
— Nu contează numărul femeilor, dar felul lor de a fi. Și atunci când o întâlnești pe ea, încetezi să mai cauți. Azi îmi pare că tot timpul din lume nu-mi ajunge să te iubesc.
— Nu-mi spune că asta caută bărbații: iubire. Nu te cred.
— Emma, bărbații caută o femeie care să îi înțeleagă mai mult decât se înțeleg ei înșiși. Ei caută propria lor reflecție.
— Cum vine asta?
— Înțelegi, dacă nu ai alături un om care să te iubească așa cum ești, nu ai pe nimeni. Atunci un bărbat așteaptă o femeie care să se potrivească lumii și visurilor lui. Ah da, și un om care să îi accepte nebunia.
— E și cazul tău? Atât de nebună ți-e lumea?
— Atât de nebun era timpul fără tine.
— Atunci ce ai făcut până să mă găsești pe mine?
— Am așteptat.
— Ce anume?
— Femeia pentru care să vrei să trăiești. Nebunia mea!

Bărbații sunt creatori, dar creatori ai unei lumi știute de mult în sufletul lor. De fiecare dată când întâlnesc o femeie pe potriva a ceea ce se ascunde în suflet, ei vor încerca să construiască. Să unească punctele unei povești parcă auzite în trecut și gata să devină realitate. Să cuprindă în universul unei femei dorințele și pasiunile pe care nu le-ar dezvălui nimănui. Bărbații caută o femeie care să îi facă să se simtă puternici, încrezători, stăpâni și ocrotitori, pentru că doar așa vor fi ei înșiși și nu niște măști masculine. Bărbaților le este frică să iubească total până nu întâlnesc omul care i-ar completa, care ar reflecta cealaltă jumătate de cerc nebunesc, ca să dea apoi formula unui sentiment infinit. Ei vor dori mereu să se regăsească în cuvintele și îmbrățișările unei femei, pentru că doar atunci vor ști că sunt acasă.

Ceea ce ai lângă tine te reprezintă. Ceea ce iubești e copia inimii tale și ceea ce simți pentru un om e parte din sufletul tău. Iubești mult, primești pe măsură. Iubești sincer, sincer și fără regrete, ești primit în viața cuiva. Bărbații au iubit și vor iubi regăsindu-se și găsind în femeie cea mai frumoasă parte din ei. Femeile care reușesc să citească sufletul își vor găsi loc în inima unui bărbat pentru totdeauna. Celelalte vor mai rătăci un timp pe același drum deși vor fi plecate de mult. Femeile care citesc sufletul unui bărbat sunt cele mai adevărate.

O femeie este pe măsura bărbatului de lângă ea. El o va privi ca pe o doamnă, pentru că el însuși e la fel de domn. Dacă el o consideră femeie de ocazie, mai mult decât un fustangiu și-un suflet gol nu poate fi. Bărbații iubesc femeile care își cunosc adevărata valoare, pentru că astfel ei și-o recunosc pe a lor. Iubesc femeile care nu se lasă cucerite cu trei flori date la o intersecție, pentru că, la rândul lor, își cunosc demnitatea. Femei care știu ce vor și unde merg, pentru că un bărbat își are croit drumul său și vrea alături cea mai sinceră și corectă femeie. Atunci el este gata să devină scut și prieten pentru ea. Să ofere totul și chiar mai mult decât atât. Un bărbat va ști că relația cu femeia de alături nu este un sentiment de unică folosință, pentru că îi știe valoarea. Și nici un gând cu jumătăți de măsură, pentru că va ști femeia ca pe o reflecție a lui. O iubești – e pentru totdeauna. O vrei alături – atunci o vrei mereu. Numai așa, un bărbat nu-și va pierde sufletul și verticalitatea niciodată.

Un bărbat va alege mereu. Va alege femeia propriei nebunii. Dintre toate femeile, o va alege pe cea mai zâmbitoare. Dintre cele zâmbitoare – pe cea mai înțeleaptă. Dintre cele înțelepte – pe cea mai simplă. Și răbdătoare. Dar și nebună. Pentru că de fiecare dată când o va privi adânc în ochi, un bărbat își va citi în ei propria veselie, înțelepciune, gingășie și răbdare. Și nebunia, reflecția propriei nebunii.

— UN —
BĂRBAT

CAUTĂ LA O FEMEIE
REFLECȚIA PROPRIEI
NEBUNII

FOTO: DAVE MAIER

— Închide ochii, Greg.
— I-am închis
— Vezi soarele?
— Nu văd nimic.
— Soarele din sufletul tău, iubire. El luminează atunci când ești fericit. Nici nori nu vezi?
— Îmi pare că nu.
— Norii sunt îndoielile tale. Ei vor fi pe cer atâta timp cât nu vei crede în tine. Iar printre nori zboară păsări.
— Și ce sunt păsările?
— Visurile tale. Toate visurile: cele de-o zi și cele de-o viață. Ai grijă să nu zboare prea departe. Acum tu ia-mă de mână. Vezi cerul cum se face senin?
— Wow! Parc-ar fi real.
— Eu voi juca rolul cerului. Eu îți voi adăposti soarele și voi alunga norii. Și vom ține sub albastrul meu păsări călătoare. Gata, te-am lăsat să visezi prea mult. Acum e rândul tău.
— Închide ochii, Emma!
— I-am închis.
— Ce vezi?
— Nimic.
— Așa e viața mea fără tine!

Oamenii pe care i-am iubit odată mai mult decât pe noi înșine și care erau viața noastră au devenit trecut. Femeile cărora le promiteam iubire veșnică au rămas doar o amintire. Bărbații pe care unele femei îi numeau creatori și îngeri deopotrivă au plecat departe. Să fie îngeri pentru altcineva. Lucrurile pe care le consideram cele mai de preț, cele trăite alături de cineva, au uitat să devină fapte și momente plăcute din viață. Au devenit amintiri. Atingerile odată simțite, nopțile odată fierbinți, gândurile odată rebele, toate au dispărut.

Și poate că unii oameni anume pentru asta sunt în viața noastră. Să-și spună lecția și să plece. Și poate că pe alții de aceea îi considerăm importanți. Că au venit la timpul potrivit și au lăsat prea mult din ei lângă noi. Însă dragostea, ura, plăcerile și neînțelegerile nu se unesc în amintiri frumoase sau în regrete. Se unesc în noi. În felul nostru de a fi alături de cineva. Sau fără nimeni. Cu toată dragostea acelui cineva. Sau fără dragoste. Cu miile de emoții ce se nasc știindu-l aproape. Sau fără nimic. Relații, prietenii, momente unice, chiar și acel sex de o noapte, toate își păstrează intensitatea. Nu și conținutul. Adesea te întrebi dacă a avut rost. Dacă a fost acel om important sau nu. Dacă te-ai simțit bine alături de el sau nu. Dacă te-a schimbat ca om sau nu.

Dacă nu știi ce să simți față de un om, închide ochii și imaginează-ți că el nu este. Nu este în viața ta, în lumea ta, în inima ta. Nu sunt momentele în care râdeți împreună zgomotos. Sau momentele de liniște. Sau nopțile fierbinți trăite împreună. Nu sunt plimbările de-o seară. Sau certurile de-o oră. Sau nebuniile făcute în doi. Nu sunt enervările la culme sau clipele de tăcere. Nu sunt călătoriile în doi. Nu sunt cuvintele dulci sau amare. Îmbrățișările calde sau indiferente. Ochii atât de cunoscuți sau atât de reci. Nu este el, omul fără de care nu ai putea să trăiești nicio secundă sau cel lângă care timpul e o veșnicie. Tristă sau fericită. Nu este susținerea lui, grija lui, încrederea lui sau nepăsarea. Nu este el. Pur și simplu nu este. Imaginează-ți asta!

A person is standing on a stone wall, looking out over a calm lake. In the background, there are mountains and a forest. The scene is peaceful and scenic.

DACĂ NU ȘTII
CE SĂ SIMȚI FAȚĂ
DE UN OM,
ÎNCHIDE
OCHII ȘI IMAGINEAZĂ-ȚI
CĂ EL NU ESTE ȘI
NICI NU A FOST VREODATĂ.
NICIUNDE. NICICUM. NICIODATĂ.
CE VEI SIMȚI ATUNCI?

— Emma, cine au fost bărbații din viața ta?

— Ți-am mai spus despre ei, Greg.

— Dar nu mi-ai spus ce nu a mers. De ce nu ai rămas cu vreunul din ei?

— Pentru că nu a fost niciunul alături de care să mă simt eu însămi. Probabil nici ei nu au fost lângă mine așa cum au vrut ei să fie.

— Colegul tău de liceu?

— Eram prea tineri. Și nefericiți. El își dorea o fată tânără și naivă, eu, un bărbat de încredere și cu răspunsuri pentru mine.

— Băiatul de la etajul patru?

— Nu a mers. Nu ne potriveam. Erau două etaje între noi și o lume întreagă. Îl întrebam dacă mă iubește și atunci căuta să vorbim despre jocuri online.

— Domnul în palton gri din poza pe care am găsit-o?

— M-a învățat multe, dar nu m-a învățat cum să rămân lângă el. I-am spus mulțumesc într-o zi și am plecat.

— Și diplomatul?

— Ah, era prea ocupat cu munca. Era obsedat de gânduri existențiale, de filosofia oamenilor, uitând că cel mai important om ar putea fi chiar lângă el.

— Cum a fost atunci cu bărbatul despre care mi-ai spus că l-ai cunoscut pe Facebook?

— Era înțelept, corect, atent. Am stat cu el câteva luni. Atunci am înțeles cel mai bine cum e să fii dezamăgită.

— Și ultimul bărbat până a mă întâlni pe mine, pictorul?

— A fost frumos, până s-a plictisit de viața trăită în doi. Apoi s-a întors, dar deja eu mă plictiseam să mai lupt.

— Atunci de ce eu?

— Tu m-ai făcut să uit de toți bărbații pe care i-am avut înainte. Tu m-ai făcut să-mi aduc aminte de mine.

Sunt oameni care vin în viața noastră să ne ofere motive să trăim. Sunt oameni care ne fac să suferim mult. Sunt oameni răi pentru unii și care înseamnă totul pentru noi. Și fiecare om rămâne ca o rană, ca o nemulțumire sau pur și simplu ca o amintire plăcută. Ei ne provoacă, ne fac să ne schimbăm, să trăim mai intens, să cedăm, să luptăm. Și după ei nimic nu mai e la fel.

Dar sunt și oameni care vin în viața ta și te fac să uiți tot ce a fost înainte de ei. Ei nu-ți vor cere nimic, nu te vor provoca să te schimbi, nu te vor face să suferi. Ei pur și simplu vor fi. Ei îți vor aduce liniște și asta va face diferența. Vei uita cum e să trăiești o fericire temporară, cum e să te zbați ca peștele pe uscat, cum e să iubești pentru doi. Vei fi fericită. Nu din obligație, ci pentru că vei simți asta. Vei înțelege cum e să ții cu adevărat la cineva fără să trăiești cu trecutul. Vei învăța să iubești din nou, să-ți fie dor, să vrei să păstrezi omul de alături pentru toată viața. Vei ști cum e să fii împlinită.

El va veni simplu. El e genul de bărbat care nu se lasă neobservat, dar căruia nu-i pasă de atenția lumii. El va veni sincer, nu-ți va promite nimic, dar îți va oferi totul. Va ști că împreună luptăm, împreună construim și împreună suntem fericiți. Nu îi va păsa cine a fost înaintea lui, dar îi va păsa de trecutul tău. Va ști că amintirile tot sunt o parte din tine. Așa că te va înțelege, te va susține și va reuși astfel, pas cu pas, să te cucerească. La început va fi o aventură, apoi un om de suflet, apoi fără el nu îți vei mai putea imagina viața. Și toată emoția asta nu va fi un truc. Nici o tresărire de moment. Așa, el va lua locul trecutului. Așa, va veni o zi în care pur și simplu vei uita. Fără eforturi, fără să mergi la

psiholog sau să te consoleze prietena cea mai bună. Vei uita pentru că vei trăi cu prezentul, cu el.

ÎN VIAȚA
FIECARUIA DINTRE
NOI VA FI
UN OM CARE TE VA
ÎNVĂȚA CEL MAI
FRUMOS LUCRU:
SĂ UIȚI TOT CE A
FOST PÂNĂ LA EL.

— Greg, lângă tine am înțeles două lucruri.
— Ce ai înțeles, Emma?
— Ce înseamnă dragostea și de ce nu am trăit-o lângă alți bărbați.
— Să fiu eu de vină?
— Tu și numai tu, iubire. Tu m-ai făcut să simt cum dragostea devine infinit de posibilă.
— Poate pentru că ambii avem motive să o trăim?
— Pentru că alături de tine dragostea nu obligă pe nimeni la nimic. Altădată credeam că sunt dator să iubesc. Tu m-ai schimbat.
— E frumos să te știu fericită alături de mine.
— E frumos să știu că am deja o casă și că această casă sunt brațele tale. Te iubesc!

Când vei întâlni omul tău, vei avea suficiente lecții de viață și vei fi plâns nefericită nu o singură dată până în acel moment. Vei ști ce să aștepti de la un bărbat, cum vei ști și ce așteaptă el de la tine. Îți vei trăi libertatea, dar vei fi gata să primești cu căldură un suflet pereche dincolo de prag. Dincolo de toate barierele pe care le-ai creat, după atâtea relații eșuate. Când vei întâlni omul tău, vei ști să spui mulțumesc bărbaților din trecut, pentru tot ce te-au învățat: fie să iubești mai mult, fie să înțelegi mai mult, fie să renunți. Vei mulțumi dându-ți seama că mai mult decât o lecție de viață nu te leagă nimic de ei. Că nu ai iubit niciodată cu adevărat.

Când vei întâlni omul tău, vei înțelege că tot efortul de până acum nu și-a avut rostul. N-ai luptat pentru cine trebuia. N-ai trăit atât de intens. N-ai privit în aceeași direcție. N-ai fost acolo unde voiai să fii. Experiențele din trecut nu au fost decât banale trăiri efemere. Nu a fost să fie. Nu ai vrut să fii. Când vei întâlni omul tău, îți vei găsi răspunsurile atârând ușor de umerii lui. Lângă îmbrățișarea lui, care te va face să uiți totul. În gesturile lui, care te vor surprinde plăcut. În gândurile lui, care se vor potrivi cu gândurile tale. El va fi răspunsul. Poate cel mai frumos de până acum și cu siguranță cel mai frumos de acum înainte.

Când vei întâlni omul tău, vei ști din prima de ce ai făcut efort până acum, dar nu ți-a ieșit nimic. De ce ai iubit, dar nu ai fost fericită. De ce ai oferit, dar nu te-ai simțit împlinită. De ce ai alergat după unii bărbați, fără să îi vezi lângă sufletul tău. Vei înțelege de ce alții te-au ascultat, dar nu te-au înțeles. Când vei întâlni omul tău, vei găsi liniștea și nebunia ta. Vei fi diferită, pentru că și el va fi diferit. Vei iubi sincer, pentru că el o va face la fel. Și vei avea atât de multe motive să spui că nu mai ești singură. Că nu vei mai plânge. Că de data asta totul e altfel. Pentru că ești omul lui, pentru că e omul tău.

CÂND VEI ÎNTÂLNI OMUL TĂU,
VEI ÎNȚELEGE DE CE
CU ALȚII NU A MERS.
CU ALȚII NU A MERS?
LEI ÎNȚELEGE DE CE
CÂND VEI ÎNTÂLNI OMUL TĂU,

FOTO: NATHAN WALKER

— Ce faci, dragă Emma?

— Vai, Greg, sunt bulversată. Cât de nedreaptă e viața cu unii oameni. Și cât de mult poate să te facă dragostea să suferi.

— Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva nechibzuit?

— Nu, scumpul meu. Mi-a scris Alina, o veche prietenă cu care nu am mai vorbit de ceva vreme. Păi bine, acum ea trăiește o iubire imposibilă.

— Stai să ghicesc: e căsătorită și iubește pe altcineva.

— Exact. Dar și mai rău e că și el e căsătorit. Cert e că ambele căsătorii sunt fictive: el, de dragul părinților, ea, de dragul statutului. Acum ambii regretă că nu au așteptat iubirea adevărată.

— Emma, dacă se iubesc, ce i-ar putea împiedica să repare greșeala?

— Cum?

— Luptând. Demonstrând că sentimentele lor sunt puternice. Eu, dacă aș fi cu tine, dar aș iubi pe altcineva, te-aș lăsa. Aș pleca la omul pe care îl iubesc. Iar omul respectiv mi-ar demonstra prin același gest dragostea pentru mine. Apoi am construi împreună.

— Ai dreptate, Greg. Dragostea e când iubești, lupti și sufletul pereche îți dă motive să nu renunți. Și totuși, cât de nedreaptă e viața cu unii oameni.

Oamenilor le este frică să iubească total. Oamenii se tem să se regăsească în alți oameni, trăind bucata de suflet din celălalt și fiind gata s-o împartă pe a lor. Gândesc că o casă, un cămin, un sărut oferit dimineața și împlinirea a trei dorințe sunt de ajuns. Doar atunci când dai la o parte lucrurile mărunte, grijile de zi cu zi și descoperi alături un om golit de gânduri și de lume, simți că vrei să iubești!

Ceea ce simte un bărbat nu simte o femeie și viceversa. Dacă dragostea e un sentiment care trebuie să completeze și să aducă valoare unui om, atunci atât bărbații, cât și femeile știu despre asta când au grijă de omul lor. Când fericirea celuilalt este mai presus de stările proprii de bine și când, până la urmă, înțelegi că poate anume asta este fericirea ta. Orgoliul, nepăsarea și tăcerea merg mână în mână cu același final: cedezi! De câte ori ne regăsim în alți oameni, de atâtea ori încercăm să vedem ce ne-ar putea despărți. Căutăm greșeli, tragedii aruncate peste gard, exemple triste din trecut, reproșuri. Astfel putem fi siguri că niciodată la bătrânețe nu vom ține de mână omul drag. Dacă ceva nu merge, nu înseamnă că nu va merge mereu. Dacă sunt momente mai proaste, nu înseamnă că acestea se vor repeta iar și iar. Oamenii sunt nebuni după dovezi, după fapte de eroism și cedări în numele iubirii. Pe când pentru o dragoste adevărată lupti curat, fără greșeli, fără minciună, fără reproș. Găsești un om al tău, o dragoste imposibilă și faci orice să o păstrezi, căci știi că ai la fel de multe motive să vrei să o păstrezi. Un moment de regăsire face cât o mie de ani de căutare.

Voi, femeile, ce știți despre Ea, despre femeia jumătate, Femeia Zeiță, Femeia Creatoare din viața unui bărbat? Atât de multe motive are un bărbat să-i citească sufletul, să-i vrea inima și să-i sărute corpul. Ea este femeia lângă care te-ai trezi în fiecare dimineață și pe care ai acoperi-o cu plapuma la miezul nopții. Ea este omul cu care ai împărți bucuriile și căruia i-ai împărtași grijile. Ea este doamna pe care ai vrea să o vezi întotdeauna la brațul tău și micuța de care să ai grijă oricând. Ea este frumoasa cu care ai înconjura lumea toată și lângă care ți-ai găsi liniștea apoi, în căsuța voastră. Ea este femeia de succes cu care te mândrești atât de mult. Ea este parte din tine. Pentru că ea este iubita ta, muza și sufletul tău. Voi, femeile, găsiți-vă omul drag lângă care să fiți femeie jumătate, femeie zeu, femeie creator! Găsiți o dragoste imposibilă și luptați pentru ea, pentru că el, știindu-vă astfel, a și ales de mult să lupte. Nu poți avea totul fără să oferi nimic. Nu poți găsi totul în dragoste dacă nu

Înțelegi că până și dragostea are nevoie de timp, impune limite și încercări.

Trăiți dragostea mai simplu, iubiți mai simplu și nu vă fie teamă să luptați pentru ceea ce este al vostru. Doar dacă știți, trup și suflet, conștient sau nu, că este al vostru! Pentru că dragostea adevărată este atunci când trăiești o iubire imposibilă și lupți din greu pentru acea persoană, iar ea îți dă zi de zi motive să continui.

Dragostea adevărată
este atunci când
trăiești o iubire
imposibilă și lupți din
greu pentru acea
persoană, iar ea îți dă
zi de zi motive să
continui.

- De ce oamenii sunt răi, Greg?
- Nu există oameni răi, Emma. Există doar oameni nefericiți. Sau care nu sunt iubiți cu adevărat.
- Atunci pe oamenii din viața mea nu i-am iubit niciodată suficient.
- De ce spui asta? Pur și simplu la unii ai vrut să renunți mai repede decât te-ai așteptat. Și nu e vina ta.
- Am vrut să renunț de atâtea ori...
- Atunci, ai învățat tot atâtea lecții.
- Și cu ceilalți cum rămâne? Cei care m-au schimbat. Cei pentru care am luptat.
- Lângă ei ai învățat ce înseamnă să nu te oprești la primul pas greșit.
- Lângă ei am învățat să nu renunț niciodată!

Fiecare om intră în viața noastră deloc întâmplător. Și nu iese din ea întâmplător. Fiecare poveste, fiecare sărut și îmbrățișare își au rostul lor, scopul lor și lecția pentru o zi sau pentru o viață întreagă. Ceea ce trăim azi ne poate defini dragostea, ceea ce iubim azi ne poate schimba pentru totdeauna. Oamenii există nu doar ca să-și trăiască viața lor, dar și ca să fie parte și din viața altora, să joace acel rol predestinat. Până la urmă, suntem totalitatea de oameni pe care i-am întâlnit, discuțiile aprinse sau de suflet pe care le-am avut cu ei, poveștile pe care le-am ascultat și amintirile care ne-au rămas.

Sunt oameni care te vor face să vrei să îți amintești de trecut, să cerșești amintiri, locuri și cuvinte. Sunt oameni din cauza cărora nu vei dori să vezi unele locuri niciodată. Sau oameni care te vor lăsa goi pe dinăuntru. Sunt oameni după care nu vei mai fi la fel. Și oameni care te vor completa. Oameni triști, dar care îți vor umple sufletul și oameni veseli, dar numai în lumea lor. Sunt oameni care îți vor oferi răspunsuri fără să le ceri. Pe ei să îi ții cel mai aproape. Sunt oameni care vor cere de la tine răspunsuri în plus. De ei să te ferești cel mai mult. Sunt oameni ca o binecuvântare și oameni ca un blestem. Să îi accepți și pe unii, și pe alții, pentru că și unii, și alții te vor învăța câte ceva.

Sunt oameni care te vor păstra ca pe cea mai de preț amintire. Și oameni care te vor uita. Oameni care te vor lăsa cu prima ocazie și oameni care îți vor fi credincioși când nu vei avea nimic. Oameni jumătăți și oameni nuliți. Caută să vezi ce rămâne după fiecare dintre ei. Sunt oameni dragi, scumpi, aproape și doar un singur om căruia i-ai putea spune: omul tău. În toată viața ta însă, oamenii vor avea două tendințe diferite. Unii îți vor fi alături, sfătuitori, creatori ai vieții tale, puternici și luptători ca tine. Alții vor fi la fel de aproape, doar că vor fi goi pe dinăuntru și goi prin ceea ce vor lăsa, gata să stoarcă din tine ce le place. Ca să-i atragi pe primii, trebuie să fii ca ei. Noi atragem ceea ce suntem.

A person with long hair, wearing a backpack and dark clothing, stands on a rocky shore looking out at a calm, turquoise lake. The lake's surface reflects the surrounding dark, rocky landscape. The text is overlaid on the upper half of the image.

Unii oameni sunt în viața
ta doar ca să te facă să
renunți. Alții te invită
acum să nu renunți
— *niciodată.* —

— Unde ai fost aseară?
— Mi-am luat căștile și-am ales să fiu doar eu cu mine.
— Și?
— Nu am reușit. Mi-am amintit de noi, de greșelile noastre, de cearta de miercuri. Apoi am văzut oameni fericiți.
— Emma, fericirea nu înseamnă zâmbet oferit pe stradă.
— Știu, dar i-am văzut îmbrățișați, i-am văzut împreună. De ce ne certăm atât de des? De ce nu putem fi și noi așa?
— Ba suntem. Oamenii pe care i-ai văzut îmbrățișați au trecut prin aceleași momente ca și noi. Poate le-a fost și mai greu. Știi care-i diferența?
— Care?
— Ei nu au cedat. Ei și-au promis să fie împreună. Cu certuri, cu supărări, dar și cu multă dragoste. Să știi că nu am de gând nici eu să cedez vreodată.

Sunt fericit pentru oamenii care nu întreabă de ce iubesc. Care țin la omul de lângă, își fac griji că dorm altfel decât noaptea trecută și nu găsesc nimic ieșit din comun să îi spună despre o problemă.

Sunt fericit pentru un el și o ea care au lăsat deoparte principiile de bărbat și mofturile de femeie și au hotărât să construiască ceva împreună, cu toate că știau că va fi greu și pe alocuri chiar imposibil. Sunt fericit pentru poveștile simple, spuse cu admirație în ochi, dar care au în spate aceleași greutate și nebunii ca și în povestea voastră. Sunt fericit că mai sunt oameni fericiți, supărați uneori unul pe celălalt, certați între două pauze, cu idei diferite și cu deprinderi și mai diferite... Fericit să știu că tot acei oameni se cunosc cel mai bine unul pe celălalt, își citesc sufletele și s-ar ajuta de fiecare dată. Ar trăi împreună dragostea și nicidecum nu ar face-o să existe tăcută.

Dragoste fără un pic de nebunie și de suferință nu există. Dragoste fără doi oameni care ar fi gata să rupă de la ei și să se completeze în fiecare secundă nu există. Există viața adevărată, reală și crudă uneori, în care el este bărbat și ea femeie, el construiește și ea susține. Viața în care oricât de supărați ar fi unul pe celălalt în timpul zilei, seara îi găsește împreună îmbrățișați. Viața în care, oricât de greu ar fi, au de fiecare dată motive să continue. Ea știe că el îi va spune că totul va fi bine, iar el înțelege că fără ea ar fi un nimeni. Toate celelalte sunt doar mărunțișuri spulberate de vânt.

Când vedeți cupluri fericite pe stradă, nu le invidiați. Fiecare dintre ele are în spate o poveste și, cu siguranță, fiecare poveste nu e doar cu feți-frumoși și lumânări aprinse. Dulcegăriile în dragoste sunt bune. Încercările la fel. Lucrurile bune și cele mai puțin bune de asemenea. Contează ce faceți atunci când vă certați pentru a păstra relația și ce se întâmplă după aceea pentru a motiva alegerea. Fiecare gest făcut în numele dragostei contează, ca și fiecare decizie. Să lupți pentru omul tău nu înseamnă împlinirea unui moft și nici timp pierdut. Dacă ai ajuns în clipa când zici că de aici înainte nu se mai poate, să știi că anume de acum înainte se poate totul. Așa că nu invidiați și nu strigați. Despre dragoste nu se strigă.

Nu invidiați oamenii
fericiți care se țin de
mână. Ei au trăit
aceeași poveste, doar
că nu au cedat când a
fost cel mai greu.

FOTO: MICAH HALLAHAN

— Scumpule, să duci, te rog, hainele pe care le-am adunat pentru azilul de bătrâni. Sunt singuri și atât de triști.

— Așa e, Emma. Poate că nu au fost iubiți niciodată. Sentimentul ăsta e ucigător.

— Și doare, Greg. Mă gândeam la orfanii care comit fărâdelegi. Sau la oamenii care stau izolați o viață. Nu cred că și-au dorit o astfel de viață. Trecutul lor a gândit și pentru ei.

— Trecutul cu amintirile lui.

— Și cu toate trăirile. Oamenii pe care acum îi credem răi au fost și rămân nefericiți pe viață. Poate că le-a decedat o persoană dragă. Poate că i-a părăsit dragostea. Sau poate că nu i-a iubit nimeni.

— Cât de mult contează să înveți din poveștile altora. Eu ți-aș da un sfat, dacă îmi permiți?

— Ce anume?

— Dacă ești fericită alături de cineva și nu ai fost niciodată tristă, ține-te cu mâinile și cu dinții de acest om. Probabil el te iubește cel mai mult din lume.

Te întrebi de ce omul de lângă tine e nesuferit și afli apoi că a suferit din dragoste. Te întrebi de ce fostul tău iubit e rece și indiferent, și înțelegi că tu l-ai lăsat cu ceva timp în urmă, fără să-ți pese. Te întrebi de ce sunt atât de mulți oameni singuri pe lume și îți dai seama că fiecare dintre ei pur și simplu și-ar dori pe cineva cu care să împartă singurătatea. Și-ar dori să fie iubiți. Nu există un om pe lume care să vrea să urască, să fie indiferent sau să fie singur. În schimb există atât de mulți oameni nefericiți. Mii de singuratici care au fost părăsiți, trădați, înșelați, uitați. Și te întrebi de ce sunt răi sau izolați. Și încerci să le descoperi lumea. Și înțelegi că odată ai fost și tu la fel. Sau mai ești.

Îl înțelegem pe celălalt doar atunci când trăim o poveste asemănătoare cu a lui. În rest, doar încercăm să băgăm pe gât poveștile noastre unor oameni care habar nu au ce înseamnă fericire sau dragoste. Sau au știut, dar au fost lăsați pe o margine de drum. Fiecare vorbește despre fiecare cu atâta siguranță, că-ți pare că-i știe mai bine viața și trecutul, și visurile. Pe când totul nu e decât o minciună și-un teatru de prost gust. Vă pare că cel de alături e un om rău? Să știți că nu există oameni răi. Vă pare că fostul e un dobitoc? Cu siguranță nu e așa. Poate omul de alături e nefericit și fostul se simte singur, după ce l-ați părăsit. Atribuim atât de repede calificative unor oameni pe care abia de-i cunoaștem. Dacă el a plecat, nu înseamnă că a vrut. Dacă ea a plâns, nu înseamnă că a vrut. Ar fi bine să te întrebi, poate suferă, poate îi este dor, poate e singur. Nu, nu te întorci. Doar te întrebi: merită să numești laș sau ușuratică pe cineva?

Nu există oameni răi pe lume. Nu și-ar dori nimeni să sufere. Nu ar îndrăzni nimeni să trăiască o viață fără a fi trezit dimineața de omul drag, fără a face o cafea iubitului sau iubitei și fără a ști că cineva se gândește la ei. Reziști o zi, o lună, un an, dar nu o viață. Dacă treci dincolo de limite, te schimbi. Devii ceea ce alții numesc rău sau nesuferit, sau om închis. Pe când tu ești doar nefericit. Un nefericit într-o mare de nefericiți. Și fiecare înoată cum poate. Fiecare e criticat, ponegrit, decăzut din dreptul de a putea iubi. Nu există oameni singuri pe lume. Fiecare, până la urmă, are pe cineva la care se gândește. Numai că nu fiecare știe că altcineva se gândește la el. Și îl iubește. Mai mult decât tăcerea, mai mult decât singurătatea. Așa că înainte să numiți pe cineva într-un fel anume, să părăsiți pe cineva, să criticați pe cineva, puneți-vă două întrebări: Oare omul ăsta nu suferă sau nu se simte singur? Oare nu am fost și eu odată la fel?

Nu există *oameni răi*,
există doar *oameni nefericiți*.
Nu există oameni singuri, există
doar *oameni care nu sunt iubiți*.

FOTO: NATHAN WALKER

— Emma, ți-a fost vreodată dor de un bărbat, ți s-a întâmplat să-l vrei cu orice preț alături și el să nu știe asta?

— Da, Greg. Eram tânără atunci. Tânără și naivă.

— De ce naivă?

— Credeam că pot să iubesc și pentru el.

— Atunci ce te-a împiedicat să-i spui ce simți?

— Poate gândul că deja i-am zis-o o dată. Știa că sunt a lui. Eu pur și simplu aveam nevoie de el lângă mine. Până când am plecat.

— Ai plecat știind că nu poți fi fără el?

— Dacă pleci, nu te mai uiți în urmă. Pentru că dacă te uiți, îți aduci aminte. Iar amintirile întotdeauna aduc regrete. Și atunci când regreți te întorci. Dar ce rost are să te întorci: atunci o iei de la capăt și e mult mai greu. În schimb dorul rămâne.

— Oare câți oameni tânjesc după cineva fără a spune?

— Fiecare dintre noi. Fiecare.

Nu poți să cumperi dragoste. Nici să o vinzi oamenilor pe care i-ai vrea alături. Uneori dorești, alteori ești dorit și mereu cauți reciprocitate. Oamenii însă vin și se duc, emoțiile rămân și într-o zi te trezești că simți ceva peste puterile tale pentru un om care nu-ți mai este alături. Atunci fiecare fotografie are un sens aparte. Ca și fiecare amintire. El nu știe, tu simți prea mult și lucrurile se opresc în timp. Dincolo de geam, lumea își trăiește viața, până și el parcă e fericit. Tu nu ceri nimic, nu reproșezi, nu te revolți. Pur și simplu ai vrea ca totul să fie altfel. Tu să nu fii lângă cineva pentru care nu simți nimic. El să nu îmbrățișeze alt om. Tu să nu miroși alt parfum. El să nu sărute altă femeie.

Unele lucruri sunt pentru că pur și simplu așa sunt. De unii oameni ți-e dor pentru că pur și simplu nu îi ai alături. Unele momente le-ai opri în loc pentru că pur și simplu ți-au schimbat viața. Nu e complicat să explici de ce, e mult mai complicat să îți spui ție de ce nu este așa, ci altfel. De ce omul pentru care ai da orice nu e lângă tine? De ce amintirile care te macină nu îți fac prezentul frumos? De ce ai vrea să spui atât de multe și totuși taci? De ce nu îți răspunde? De ce e rece? De ce e totul diferit?

Răspunsul e simplu. Pentru că așa trebuie să fie. Așa și nu altfel. În timp, când vei pune totul cap la cap, vei înțelege că asta a fost cea mai bună alegere și că lecțiile de viață tot sunt bune la ceva. Că oamenii vin și se duc. Că unele emoții trebuie să rămână. Că găsești putere pentru orice, important e să găsești și omul care să o merite. Și slăbiciunea ta să o merite. În timp, renunți detalii și te ții de ceea ce merge și ceea ce este. Devii mai tare, mai rezistent în fața schimbărilor, mai fericit poate.

A vertical photograph of a calm lake at dusk or dawn. In the foreground, a small wooden boat with two people sits on the water. The background features dark, forested mountains under a sky with soft, dark clouds. The overall mood is quiet and contemplative.

Sunt momente
când te
gândești la
cineva și acel
cineva nici nu-și poate
imagina cât de
mult ai nevoie de el.

— Greg, mă copleşesc oamenii care nu îşi ascund emoţiile.
— Ce vrei să spui?
— Mergeam azi pe Calea Victoriei. Am văzut pe o bancă o femeie care plângea în hohote. Simţeam că trăia un moment peste puterile ei şi asta m-a emoţionat mult.
— Da, adesea tot ce îţi rămâne sunt lacrimile. Şi tu, Emma, când ai plâns ultima oară?
— Când am încetat să mai lupt. Am fost puternică prea mult timp şi mulţi nu m-au înţeles.
— Dar cei cu care ai avut o relaţie?
— Ce mai contează câte relaţii ai, dacă niciuna nu te face fericită.
— Deci ai fost tristă. Asta te-a făcut să cedezi?
— Întotdeauna este puţină tristeţe în dragoste. Şi suferinţă. Atunci când iubirea celuilalt e pe sfârşite sau când tu nu mai simţi la fel, eşti trist.
— Sfârşiturile ţi-au dat motive să plângi?
— Efortul de a le tot amâna. Era un chin să fiu puternică şi pentru altul, să iau decizii pentru doi.
— Cum să te iubesc, ca acest „doi” să rămână?
— Nu mă lăsa să fiu puternică, Greg. Fă-mă caldă, vie, nebună după tine, dar nu puternică. Atunci ai putea să nu mă recunoşti, să nu mă mai iubeşti. Nu vreau să trăiesc povestea acelei femei.

Fericirea merge mână în mână cu suferinţa. Omul pe care îl iubeşti cel mai mult într-o zi poate deveni trecut. Lucrurile pe care cândva le ignori pot ajunge parte importantă din viaţa ta. În acest amalgam de persoane şi trăiri, e imposibil să nu iubeşti şi să nu suferi. Oamenii puternici vor căuta să lupte cu neputinţa, găsind în dragoste refugiul mult căutat. Cei slabi vor lua de la alţii, din rezistenţa şi nebunia lor în faţa vieţii. Unii vor râde, alţii vor simula zâmbetul. Unii vor lupta pentru fericirea lor, alţii vor şti că fericirea vine atunci când trăieşti frumos. Vor ţine la cineva, vor încuraja, vor fi alături. Şi doar în momente de singurătate şi de sinceritate vor plânge.

Nimeni nu este înzestrat cu puterea de a ţine în el totul. Emoţii, suferinţă, bucurii, gânduri. De asta şi sunt oamenii: să avem cu cine să împărţim totul şi de asta suntem noi, să împartă cei dragi cu noi cele mai frumoase şi mai puţin frumoase momente. De asta suntem fericiţi nu neapărat atunci când reuşim ceva, când ajungem cineva sau când ne atingem scopurile. Suntem fericiţi când avem cu cine împărţi reuşitele şi momentele de bunătate. Celelalte momente, de tristeţe şi grijă, le purtăm în noi şi doar foarte puţini sunt gata să le asculte. Uneori, nimeni. Şi sunt momente în care ai vrea să fii ascultat, să stai de vorbă cu cineva. Atunci laşi să treacă timpul şi în tot acest timp rămâi puternic, de dragul celor din jur, de dragul sacrificiilor făcute, de dragul amintirilor. Şi doar după zile sau ani, după mii de momente de tăcere, vei găsi un refugiu în lacrimi. Vei plânge.

Oamenii nu sunt slabi. Nici pe departe. Altfel nu s-ar fi construit imperii, până şi în dragoste. Însă aceiaşi oameni cad de pe acoperiş cu speranţa că pot zbura. Se oferă în totalitate cu speranţa că vor putea avea încredere. Ei se țin cu orice preţ de lumea pe care alţii încă nu au distrus-o. Ei nu se vor teme de dragoste, ştiind că la capătul fiecărui tunel va fi lumină. Uneori însă dau de întuneric, chiar dacă au luptat, chiar dacă au oferit ce au avut mai bun. Atunci plâng. Atunci tristeţea o vezi mai bine în ochi singuratici. Oamenii sunt puternici, dar până şi puterea are o limită. Mai ales cea care vine din inimă.

Oamenii sunt
puternici, dar
până și puterea
are o limită. Mai
ales cea care vine
din

- Voi ține minte săruturile pe care nu mi le-ai dat.
- E un îndemn să te sărut?
- Nu, Greg, e un îndemn să iubești azi! Acum!
- Uneori avem nevoie de timp pentru a ne simți împliniți.
- Totuși trebuie să iubești în prezent. Să trăiești nebunia unui sărut. Să numeri minutele până la întâlnire. Să-ți fie dor. Chiar să suferi! Doar așa vei iubi cu adevărat. Mă înțelegi?
- Da, dar niciodată nu e târziu să iubești.
- Întotdeauna e un pic târziu. Ceea ce simți astăzi pentru mine nu vei simți și mâine.
- Eu nu cred că e așa. Eu nu cred că e atât de grav.
- Vrei să ne despărțim, Greg? S-ar putea să nu ai nevoie de prea multe. Indiferența ar fi suficientă.
- Nu, la naiba! Vreau să te știu alături și mâine.
- Mâine am putea să nu mai fim împreună. Azi nu vreau. Nu am chef. Nu pot. Azi vreau să te trăiesc.

Nu avem timp pentru mai multe mari iubiri în viață. Nu avem timp pentru mai mult de câteva săruturi pe zi. Și nici timp pentru a îmbrățișa omul drag dimineața. Le facem pe toate în fugă. Viața devine o fugă pentru că noi mergem mai repede, ne dorim mai repede, avem pofte care se termină înainte de a le simți gustul. Tot ce se întâmplă, repede pleacă. Până la urmă rămân doar cei care au trecut de același test, al timpului. În timp arăți că îți pasă, că iubești, nu pur și simplu ții la cineva, că construiești, nu doar te trezești câteva zile la rând în același pat și cu același om. Totul devine o consecutivitate de alegeri, decizii, oameni și gânduri, pe care dacă nu le trăiești atunci, e foarte probabil să nu le mai trăiești vreodată. După, riști să ai lângă tine omul nepotrivit, să te trezești în patul care nu e al tău și să duci o viață care ți-e străină. Sau invers.

Dragostea e și ea o grămadă de clipe adunate cu grijă împreună. Dacă le amesteci, poți forma cuvinte nepotrivite. Nu trăiești prima dragoste la 30 de ani. Excepții sunt prea puține. Nu te săruți prima dată la maturitate, ci pe la 15. De ce? Pentru că totul se întâmplă la timp. Nu încetezi să-i spui „te iubesc” dimineața și nu lași asta pentru seara. Pentru că atât diminețile, cât și serile își au ritualul lor în dragoste. Nu spui „iartă-mă” la două săptămâni după ce v-ați certat, ci anume în acel moment în care ea așteaptă asta. Pentru că pe urmă ar putea fi prea târziu. Chiar și o ceartă... nu te cerți când totul e frumos sau când nu știi cum să condimentezi o relație. Trăiești o multitudine de momente care se repetă unul după altul, uneori mai repede alteori mai încet, dar care niciodată nu încalcă regula timpului.

Dragostea înseamnă decizii. Unele decizii le iei pentru câteva momente, altele pentru toată viața. Decizi să fii cu cineva sau nu. Decizi să răspunzi la acel nevinovat sărut sau nu. Decizi să te culci în acel pat sau nu. Să suferi sau nu. Decizi atunci. În dragoste, este imposibil să amâni sau dacă o faci nimic nu mai e la fel după asta. Chiar și când decizi să îți unești destinul cu omul drag: dacă o faci în momentul potrivit, poți primi un „da” hotărât. Dacă nu, e probabil ca răspunsul să fie „nu”. Și de decizia asta se leagă alte zeci de decizii. Și omul de lângă trăiește aceleași momente.

Nu avem timp pentru îndoieli în viață. Nici pentru variante de rezervă. Mai bine să încerci, decât să nu știi cum este. Mai bine să trăiești, decât să aștepti. Pentru că ceea ce nu avem la timp, devine o dorință consumată. Ceea ce nu simțim la timp se transformă în gânduri de noapte. Ceea ce nu găsim la timp trece în căutări de-o viață. Nu lăsa să ai, să simți, să găsești și să trăiești ceea ce nu ai fi vrut niciodată. Trăiește. Trăiește cu prezentul. Iubește. Trăiește frumos, cald, în doi. Acum!

Ceea ce nu avem la
timp devine o dorință
consumată. Ceea ce
nu simțim la timp se
transformă în gânduri
de noapte. Ceea ce nu
găsim la timp trece în
căutări de-o viață.

*Trăiește timpul, nu
amintirile.*

— Minte-mă din nou, a spus ea.

— Te iubesc, a spus el.

În viață gustăm dragostea de mai multe ori. O trăim însă de mai puține. Și o simțim atât de rar. Uneori, lângă suflete pereche. Alteori, lângă oameni îndrăgostiți. Adesea, lângă oameni de umplutură. Prea puternici pentru a putea trezi un sentiment și prea mici pentru a-l putea menține. Iubim oameni goi pe dinăuntru și iubim goliciunea lor din afară. Iubim nulități. Îi iubim pe cei care nici nu se încumetă să trăiască dragostea. Apoi rămânem cu ochii țintiți în tavan, suferind. Și, culmea, găsim justificări până și pentru suferință, de dragul cuiva.

Irosim iubiri mari pe oameni mici. Pierdem din încredere cu fiecare femeie care renunță la dragoste și cu fiecare bărbat care face o femeie să sufere. Ne detașăm de realitate, gândind o iubire utopică, doar pentru a supraviețui realității. Iar realitatea e simplă. Cineva va trăda. Cineva va iubi. Cineva nu va ști ce simte. Ne ferim parcă de oamenii mici în dragoste și de fiecare dată tot peste ei dăm. Tot pentru ei ne schimbăm. Tot din cauza lor percepem dragostea drept lecții învățate în diferite perioade de timp. Uneori, aceste lecții sunt necesare. Doar așa am face diferența între iubiri false și iubiri adevărate. Doar așa am ști cum să dăm la o parte ceea ce ne provoacă durere. Până și iubirea se trăiește în doze mici și nu se descoperă toată dintr-o dată. Pentru că iubind vei da de prea mulți oameni lângă care să vrei să te culci noaptea și de prea puțini alături de care să vrei să te trezești dimineța. Și asta pentru că gustăm de prea multe ori. Trăim prea puțin. Și nu simțim deloc.

Și totuși, de
atât de multe
ori irosim
iubiri mari pe
oameni mici.

— De ce nu-mi mai vorbești?
— Simt că dacă mai spun ceva, te voi răni.
— Dar te iubesc...
— Și eu am iubit odată, știu cum e. Dar nu mai vreau, m-am plictisit de iubiri de împrumut.
— Tu nu știi cum e să văd indiferența ta.
— Tu nu știi cum e să fiu lângă tine și să mă simt singură.
— Ești dură, Emma. Atât de frumoasă și atât de dură.
— Și singură. Și prin asta ți-am zis totul despre mine.
— Cum aş putea să te fac fericită?
— Fugi cât mai departe de mine. Pleacă în lume, caută o femeie caldă și plină de zâmbet, găsește-ți fericirea. Aș fi cel puțin fericită pentru tine. Eu nu pot fi așa.

Singurătatea femeilor frumoase. Toate lucrurile care se întâmplă în jurul lor, au un temei. Și chiar dacă ele refuză să adoarmă la pieptul altor oameni, trăiesc cu parfumul acestora. Și chiar dacă își aruncă fericirea pe raft, mușcă din fericirea altora. Ele vor să râdă, să pară fericite pe măsura frumuseții lor, să se joace cu alte suflete fericite. Ele știu că anume din cauza frumuseții lor mulți au zis nu și tot atât de mulți au zis da. Uneori le va fi teamă de singurătate, dar vor fi neputincioase în fața propriei cugetări.

oameni singuri...

Ele scriu povești de dragoste și le aruncă apoi la coșul de gunoi. Ele sunt gata să devină înger și demon în același timp, doar să se desfăteze cu narcisele ce înfloresc în suflete de bărbat. Ele nu vor fi niciodată de acord să devină gospodine și să facă economii pentru mobilă și țesătură fină de perdea. Ele se vor întreba mereu cât costă fericirea altora, fără să știe ce preț are fericirea lor. Ele vor iubi. Poate prea mult.

femei de-o zi...

Femeile frumoase învață. Pe unii cum să devină bărbați și pe alții cum să rămână copii obsedați de jucăria lor preferată. Iar într-un final nu le mai rămâne timp să se gândească și la frumusețea lor. De cealaltă parte, din adânc, de sub carne. Și ajung să cadă de pe Everestul propriului orgoliu feminin. Și ajung să sufere. Să tacă. Și, în cele din urmă, să fie singure. Atât de frecvente sunt cuvintele *fericire* și *frumusețe*. Iar între... între este singurătatea. Femeile frumoase vor crea bariere de ruj și parfum scump în jurul lor, vor aduce la picioare amintiri de catifea, care să le macine din prezent, puțin câte puțin. Vor adulmeca primul venit și îl vor trage în mreaja lor. Iubind, dar nu și simțind cu adevărat. Gelozie, dar nu dăruire. Femeile frumoase nu au ce dărui în afară de frumusețea lor.

oameni...

Ele nu duc niciodată lipsă acută de oameni, dar sunt singure. Singure printre sute, mii de alți oameni care, la fel de triști, își caută fericirea la o adresă greșită. Poate că până la urmă, totul se rezumă la alegerea corectă. Dacă între două complimente făcute de bărbat mai rămâne ceva, înseamnă că a ales corect. Dacă între două săruturi rămâne doar cămașa de noapte aruncată pe jos, înseamnă că a greșit. Greșelile își au sensul lor. Până când nu devin tatuaj pe suflet.

Sunt femei care te
provoacă la cuvinte. Sunt
femei care te provoacă să
taci. Sunt femei care nu te
provoacă în nici un fel.
Te lasă rece și atât. Acestea
sunt femei singure.

CONVIETUIREA

S-ar fi putut întâmpla așa...

- Bună, pot sta aici?
- Te-ai așezat, din câte văd! Emma sunt. Tu?
- Ăăă, Greg. Ai un zâmbet pentru care aş merge până...
- Nu trebuie. Plăcut din partea ta.
- O cafea?
- Una amară. Dacă ești bun, o vei îndulci tu!

- Acum știu cum arată fericirea!
- Și cum e?
- Are ochi albaștri, gropițe în obraji și se numește Emma!
- Greg?
- Te iubesc!

- Nu cred că se mai poate. Ai devenit o străină pentru mine.
- Greg, nu te înțeleg! De ce mă faci să sufăr?
- Nu vreau să te mai văd. Plec!
- Dar mi-ai promis. Ziceai că vei fi mereu lângă mine.
- Deja nu mai vreau nimic de la tine. M-ai plictisit. Pa!

Unii își doresc să iubească sincer, să aibă alături un om drag cu care să împartă totul, să îmbrățișeze dimineața pe cineva și seara să aibă la cine se întoarce. Ei pot iubi cu adevărat, dar de cele mai multe ori dau de oameni nepotriviți. Unii, dimpotrivă, găsesc un suflet deschis, gata să-i iubească așa cum știu. Ei însă nu vor prețui. Nu vor ține la celălalt și vor crede în mod firesc că dragostea e un sentiment de ocazie. Vor răni, atașând oameni, vor ignora dorințe și gânduri de reciprocitate. Vor trăi cu un „bună. te iubesc. pa.”

Bună. Sunt eu, omul cu care ai atât de multe în comun. Ador mirosul tău, buzele și felul în care îmi răspunzi. Te admir pentru că nu ești ca celelalte. Ți-aș putea oferi frumosul împachetat în săruturi dimineața și-n îmbrățișări calde seara. Vreau să te cunosc, altfel decât au făcut-o cei dinaintea mea. Vreau să te fac fericită și gândul ăsta mi-e de ajuns ca să pornim pe același drum. Eu știu, lângă tine nu pot fi nefericit. Așa că – bună!

Te iubesc. Mi-am dat seama de asta când, aproape de tine, inima a început să-mi bată mai tare. Când mi-a fost dor știindu-te departe. Când mi-ai fost aproape. Când mă jucam cu părul tău. Te iubesc pentru ce sunt alături de tine. Mă transformi. Mă faci să vreau mai mult, mai frumos. Împreună am reușit să creăm o lume a noastră, trăită în prezent. Împreună avem un vis comun. Îmi place să te ating, îmi place să te cuceresc. Te iubesc.

Pa. Gata, nu mai vreau și nu mai cred că se poate. Ești diferită, ești o străină. Nu cred că avem în comun mai mult decât niște nopți petrecute împreună. Mă plictisești, nu mă cunoști și asta mă face să

zic că nu ne mai potrivim. Să nu plângi, pentru că nu se va schimba nimic. A fost frumos, dar atât. Vei găsi pe altcineva. Pa.

Oamenii se despart înainte de a ajunge să se cunoască cu adevărat. Se împacă înainte de a apuca să înțeleagă de ce s-au certat și de asta relațiile sunt șubrede. Se conving că nu sunt făcuți unul pentru celălalt înainte de a ști ce înseamnă să fii un tot întreg. Iubind însă, dorind fericirea omului de alături, nu lași să se ajungă la un „rămas-bun” spus în grabă. Nu ignori. Nu rezumi totul cunoscând un om la suprafață, fără a-i ști sufletul. Și cu siguranță nu transformi o iubire frumoasă, poate de-o viață, într-un rece „Bună. Te iubesc. Pa.”

Bună.
Te iubesc.

Pa.

— Emma, de câte ori ai iubit cu adevărat?
— De fiecare data când am dat-o în bară cu dragostea. Au fost momente când mă credeam o nepricepută.
— E vina lor sau vina ta?
— Nimeni nu e de vină. Am înțeles că dacă vrei să ai o iubire mare, trebuie să treci prin cele mici și neînsemnate.
— Cred că oamenii care și-au găsit loc în inima ta au fost fericiți.
— Dar eu nu am fost fericită cu niciunul dintre ei.
— De ce?
— Pentru că unii mi-au schimbat viața, alții mi-au distrus-o și doar foarte puțini au devenit viața mea. Iar cei care au devenit nu mai sunt alături.
— Crezi că ai mai putea iubi?
— Oamenii care pot iubi mai mult de o singură data în viață sunt fericiți.
— Atunci eu îți voi fi motiv de dragoste.
— Nu căuta motive, Greg. Eu am căutat și nu am găsit deocamdată.
— Emma, ce vrei? Vrei un erou? Un frumos? Un bărbat puternic?
— Nu, Greg. Eu vreau pe cineva care să aibă grijă de mine. Vreau un bărbat pentru toată viața.

Nu te programezi și nu stai în rând la dragoste. Ea vine pe neașteptate și poate de asta o trăiești mai intens, mai frumos, mai pe toată viața. Și fiecare relație o păstrezi în felul ei: unele în minte, altele în inimă iar altele într-o cutie cu vise. După ceva timp, îți rămân aproape de suflet cele mai puternice dintre ele, la fel cum rămân și cei mai speciali bărbați. Ei fie te-au învățat ceva, fie ți-au dat viața peste cap, fie te-au făcut să cunoști fiorii unui sărut într-o seară de vară. Iar tu îți vei aduce aminte doar de cei care au contat.

Sunt femeii care țin minte toată viața prima dragoste. Și mai mult, o păstrează ca pe un etalon, un exemplu unic pe care îl compară cu toate tentativele de relații cu bărbații trecuți prin viața lor. Puține dintre ele știu că doar atunci când se vor opri din goana după trecut vor putea lăsa deoparte primul bărbat și îl vor păstra pe ultimul. Iar ultimul mereu este cel mai important. El este cel care îți va aduce siguranță și liniște. Veți fi la fel de nebuni și fericiți, dar vei trăi toate momentele cu împăcarea că el este al tău, omul tău. Primul bărbat va trezi nebunia din tine, te va învăța cum să iubești și cât de frumoasă poate fi viața în doi. Ultimul va transforma nebunia într-un secret comun, va fi un creator al vieții voastre și nu-ți va da motiv de neliniște. Nu te vei mai simți o fetiță de 18 ani, gata să facă orice pentru bărbatul ei, ci o femeie gata să înfrunte greutăți alături de prietenul, iubitul și omul ei.

Primul bărbat din viața unei femei este important, el va fi demonul sau îngerul ei, îi va arăta cum e corect să iubești sau îi va nimici orice dorință de a mai iubi. Ultimul însă e diferit. El va conta cel mai mult, el va rămâne alături pe viață și tot el va fi o reflecție a tuturor bărbaților din trecut și a tuturor visurilor despre viitor. Iar dacă ultimul din viața unei femei va fi și primul din inima ei, atunci fericirea e cu atât mai mare. Ultimul bărbat nu e doar ultimul din viața unei femei, el va fi și stâlpul unei familii frumoase, și tatăl copiilor, și prieten, și bun amant. El va căuta să te cunoască, să te susțină și să aibă grijă de tine. El îți va arăta viața așa cum este ea, cu bune și cu rele, te va invita alături în acest ritm nebun al dragostei și al căminului și va încerca să îți dea tot ce e mai bun.

În viață nu primul iubit
contează, ci ultimul.

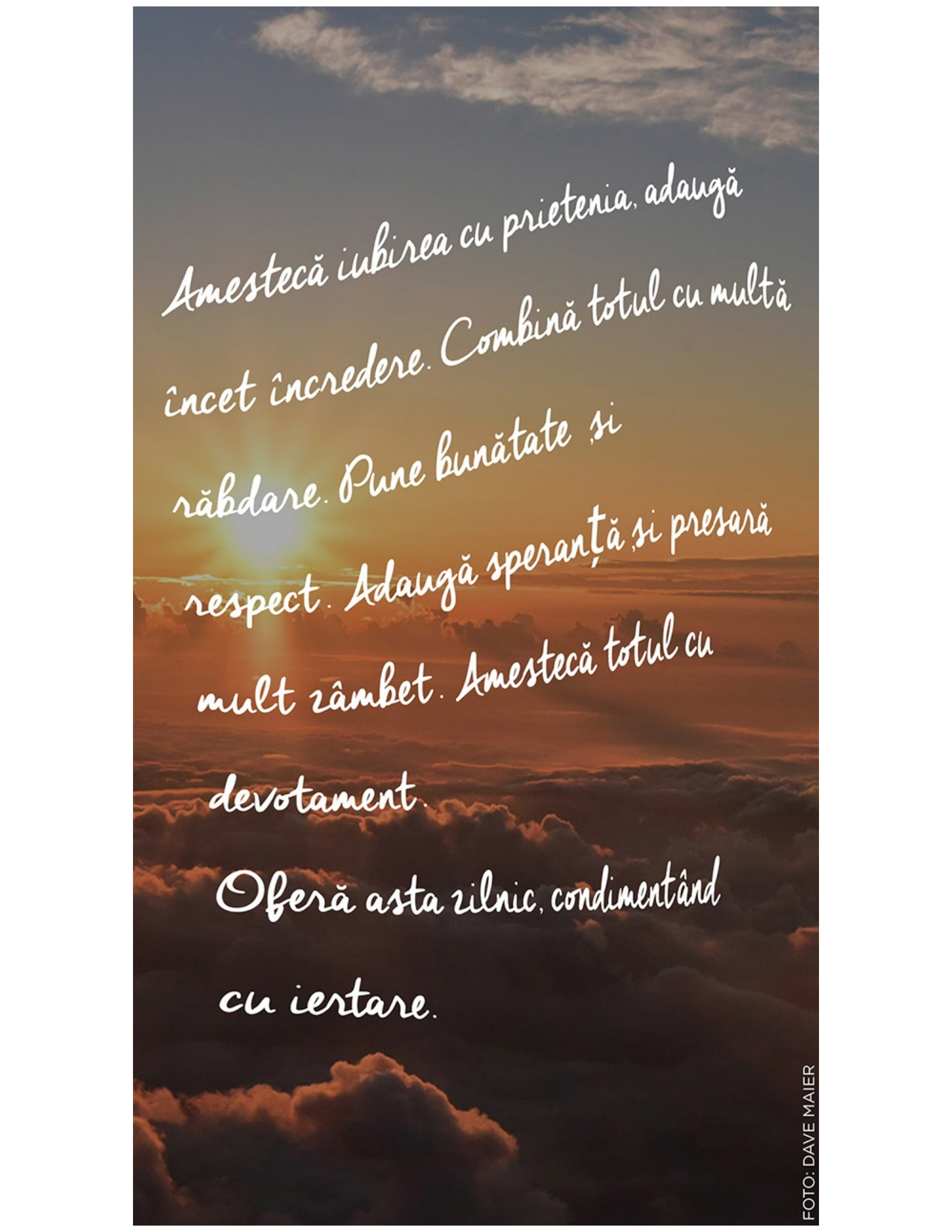
Primul îți va aduce
nebunie în viața ta,
ultimul liniște.

- Iubite, ce zici dacă am face astăzi paste cu sos și ciuperci?
- Ce idee bună! Eu tai ceapa.
- Iar eu ciupercile.
- Și la urmă deschidem o sticlă de Negru de Purcari.
- Nu te grăbi. Până atunci mai avem de făcut sosul.
- De acord. E un deliciu când îl faci cu dragoste!
- Flirtezi și la bucătărie? Vezi că și așa îmi dau lacrimile de la ceapă.
- Vin îndată să te ajut.
- Vai, să nu uităm de condimente. Trebuie să le potrivim cu grijă. De ele depind gustul, aroma...
- Știi, Emma, așa e și în dragoste.
- Cel mai mult în dragoste, Greg, cel mai mult.

Să iubești e simplu dacă știi cum. Nu că dragostea ar fi o definiție sau un fapt gândit din timp. Nici un sentiment de ocazie descifrat într-o noapte fierbinte. Îți dai seama că iubești după câteva luni trăite împreună, într-o dimineață în care te trezește cu un sărut. Sau după o faptă a lui, când înțelegi că e omul tău. Apoi vine confirmarea de zi de zi a alegerii tale și a deciziei lui. Ca să constați și să confirmi un sentiment, nu îți trebuie mult. Ca să construiești o relație și să o menții, îți va trebui o viață.

Cum să faci o relație să meargă perfect? Dacă ar ști, bărbații nu ar mai lupta, femeile nu ar mai susține și ambii nu ar mai construi împreună. Pur și simplu ar iubi. Însă până și iubirea are nevoie de dovezi, de fapte concrete, de cuvinte sincere și de atitudine. Până la urmă, o relație sănătoasă se naște din lucruri simple pe care fiecare încearcă să le complice cum poate. Dacă doi oameni, un el și o ea, ar vorbi mai mult despre lucrurile pe care aleg să le tacă, s-ar asculta mai des, ar lupta mai cu dorință, s-ar susține și s-ar înțelege, nu ar mai fi neînțelegeri, reproșuri și, într-un final, despărțiri. Despărțirea ar putea fi una dintre opțiuni, dar niciodată nu trebuie să fie prima opțiune. De cele mai multe ori, oamenii nu își dau seama că problema s-ar rezolva a doua zi dacă ar manifesta un pic de înțelegere, dacă ar face câțiva pași în întâmpinarea celuilalt.

Vrei o relație bună? Fii bun. Vrei un partener care să te susțină? Susține și tu. Într-o relație, reciprocitatea nu are limite. La urma urmei, relațiile pe care le-ai avut înainte, tot ce ai trăit, ce ai suferit și de ce te-ai bucurat trebuie să fie o cât de mică lecție pentru ceea ce ai acum. Să înțelegi că dacă pierzi, o faci nu doar din vina lui. Să ajungi la cincizeci de ani ținându-l de mână pe omul pe care îl iubești nu este un dar sau o predestinare. Este muncă. Un efort zilnic, a cărui greutate nici nu o observi dacă totul se împarte la doi și totul e făcut la timp. Cauți rețete, prescripții, recomandări pentru o relație perfectă? Pentru omul potrivit? Fii tu în primul rând persoana potrivită. Dacă nu ești, tinde să fii. Dacă greșești, recunoaște. Dacă nu știi, întreabă. Dacă vezi că se rupe, ia și îndreaptă. Unește. Vorbește. Construiește. Ascultă. Repară. Fă ceva. Și asta se referă la ambii. Este greu să oferi? Să devii un bun prieten? Să ai mai multă răbdare? Să fii mai bun? Să zâmbești mai des? Să oferi devotament? Să ierți când trebuie? Să ceri iertare? Dacă vrei o rețetă bună, nu trebuie decât să le unești pe toate în același întreg, pe care unii fericiți îl numesc relație.

Amestecă iubirea cu prietenia, adaugă
încet încredere. Combină totul cu multă
răbdare. Pune bunătate și
respect. Adaugă speranță și presară
mult râmbet. Amestecă totul cu
devotament.

Oferă asta zilnic, condimentând
cu iertare.

— Emma, îți amintești de vecinii noștri care s-au mutat anul trecut?

— Da, Vlad și Andreea. Îmi amintesc că se iubeau la nebunie și își doreau să facă o familie.

— Am aflat că s-au despărțit zilele astea.

— Nu-mi vine să cred. Ce-ar putea fi? Oare unul din ei a înșelat?

— Știi bine că nu erau genul. Pur și simplu s-au lăsat duși de val și au permis lumii să intervină în viața lor. Cei care nu au o viață fericită caută să o strice pe-a altora. Vlad era tare necăjit când am vorbit cu el.

— Și cum le-a stricat lumea dragostea?

— A intervenit în cel mai nepotrivit moment. Părinții lor au insistat să se mute la ei. O catastrofă. Certuri, supărări... Apoi prietena Andreei a insinuat că ea ar avea ceva cu șeful de la serviciu. Și prietenii lui Vlad au încercat să convingă că Andreea nu-l merită.

— Doamne, ce lume rea.

— Și invidioasă. Acum el și-a dat seama de situație, dar e cam târziu. Uneori prea mare e detașarea de realitate, de sentimentul de „doi”.

— Păcat. N-aș vrea ca lumea să intervină în relația noastră, Greg. Cât mai puțini să știe cât de mult ne iubim.

Lumea este o joacă. O joacă de-a binele și răul, care sunt mereu alături. Cine joacă mai bine, e considerat bun. Primul. Cine joacă prost, poate fi oricum, numai bun nu e. La un moment dat, cei care joacă prost nu găsesc să facă altceva decât să critice. Să bârfească jocul altora. Adică viața altora. Oricât am zice că lumea e bună și că totuși se poate, oricâtă recunoștință am avea pentru unii oameni, până la urmă lumea e suma lucrurilor ce se întâmplă în jurul tău, a gândurilor pe care le ai și a momentelor pe care le trăiești. Dacă lucrurile și momentele nu sunt bune, lumea critică. Bârfește. Trăiește cu bârfe. Iar cel mai des subiect de bârfă e chiar viața ta. A ta și a omului drag. Iar de la bârfă la invidie e doar un pas. Să fim serioși, cine nu a invidiat măcar o dată viața altcuiva?

Viața însă nu este o mașinărie de produs povești. De expuneri și recunoașteri. O știu cel mai bine oamenii fericiți. Și cei deja nefericiți, trecuți prin asta. Nimeni nu îți vrea fericirea așa cum ți-o dorești tu. Și nimeni nu o va construi în locul tău. Chiar și în dragoste... nu vii cu nimic, vii cu o parte din fericire, pe care o completezi cu a celuilalt. Viața își are regulile ei și oamenii își au regulile lor. Și poate că cea mai crudă regulă îți va spune că toți sunt gata să treacă peste tine pentru fericirea proprie. Să vinzi povești e frumos, dar nu și povești pentru tine. Să impresionezi cu viața pe care o ai e frumos, dar nu și pentru ceea ce trăiești tu însuși. Aici e și punctul de trecere de la fericire la nefericire... când ajungi să bârfești propria viață. Trăiește frumos, sincer, nu-ți trăda scopurile, dar la ce bun să știe toată lumea că ai reușit? Sau că ați reușit. Pentru că în dragoste e la fel.

Dragostea se împarte la doi. Fericirea la fel. Și neînțelegerile dintr-o relație tot. La doi. Lași baltă prieteni tăi, ai ei, cunoscuți, psihologi, oameni de-o zi și clarifici în doi. Iubești în doi. Decizi în doi. Aici se arată cel mai bine echilibrul mult râvnit de cupluri. Produsul dragostei, adică fericirea voastră, nu îl vinzi cu prima ocazie. Nu îl scoți în vitrină. Nu îl compari cu al altora. Mai târziu apar întrebări de ce nu merge. Nu merge pentru că atât de mulți sunt implicați în povestea asta, încât nici nu știi dacă mai merită efortul. Fii fericit să spui la toată lumea că iubești, dar fii precaut cum o faci. Cel mai potrivit e să iubești în tăcere și cu adevărat.

CU CÂT MAI PUȚINĂ LUME ȘTIE
DESPRE VIAȚA TA, CU ATÂT EA
ESTE MAI FRUMOASĂ. LA FEL E ȘI
ÎN DRAGOSTE. CU CÂT MAI
PUȚINI ÎȚI ȘTIU MOTIVUL
FERICIRII, CU ATÂT MAI FRUMOS
ÎMPARȚI FERICIREA... *LA DOI.*

— Iar ai venit târziu. Unde ai fost?
— La serviciu. Trebuia să termin ceva urgent.
— De ce mă minți, Greg? Cum să te mai cred acum?
— Nu te mint, Emma.
— Dacă tot îmi spui ceva, privește-mă în ochi! Așa voi înțelege imediat dacă îmi ascunzi o minciună sau o dragoste sinceră.

Cât de absurd este să te prefaci într-o relație. Să privești omul de alături, omul pe care îl iubești și pentru care ai face orice, și să-l minți. Să te minți pe tine apoi că totul va fi ca înainte. Că mai poți să repara ceva, să scoți neîncrederea din mintea celuiilalt. Degeaba o să mai fii sincer. A doua șansă există, cu siguranță. Dar odată ce sufletul femeii iubite a fost rănit, nu va mai fi nicicând ca altădată. Atunci fie tu vei regreta și ea va accepta, fie tu vei suferi și ea va pleca. Minciunile au întotdeauna consecințe.

Minciuna într-o relație este începutul unui sfârșit. Un sfârșit rece și gol. Și nu există argumente, motive, păreri de rău. Mințind, pui la îndoială tot ce ați construit până acum. Totul. Prin îndoieli, tai în jumătate încrederea. Iar fără încredere este imposibil să menții o relație. Nu poți să iubești așa, pur și simplu. Dincolo de plăceri, mai sunt și motive pentru care rămâi alături de același om zi de zi, ani buni. Unul din ele este siguranța că acesta e omul tău. Încrederea că alături de el te simți bine și că el niciodată nu te va jigni, nu te va ignora, nu te va minți. E simplă această logică, pe care însă mulți o complică până la imposibil. O femeie, dar și un bărbat va aprecia mai mult dacă îi vei spune sincer cum stau lucrurile, oricât de greu ar părea la prima vedere. Înainte de asta însă, să calculezi dacă merită să faci aceste lucruri. Pentru că totul se leagă. Și fiecare acțiune a ta într-o relație se supune legii bumerangului. Îți place sau nu, ceea ce faci se întoarce. Ce spui, aceea primești.

Nu minți omul de alături. Nu pentru asta este omul tău și nu de asta e alături. Fii sincer cu el și, poate, în primul rând, cu tine. Dacă nu poți fi așa, pleacă. Dar nu răni. Fii mai bine direct, în loc să fii laș. Rezolvă, în loc să minți. Spune, în loc să ascunzi. Iubește, în loc să te prefaci.

MINCIUNA

POATE FI SFÂRȘITUL ÎNCREDERII.

SFÂRȘITUL

ÎNCREDERII

DUCE INEVITABIL

LA SFÂRȘITUL

IUBIRII.

NU MINȚI OMUL

PE CARE ÎL

IUBEȘTI.

— Ai făcut ordine în garaj?
— Nu, nu am reușit, Emma. Voi face cumva altă dată.
— Vrei să ne certăm? Pe bune! Așa ne-am înțeles: eu fac ordine în casă și tu în garaj. Dar văd că nu e mult până să fac ordine și în viața mea!
— Ce te aprinzi așa? E doar un amărât de garaj!
— Greg, eu vreau să rămâi bărbatul pe care l-am cunoscut, care m-a cucerit cu atenție și grijă.
— Oare n-am rămas același bărbat? De ce ți-e teamă?
— Că te vei schimba...
— Ok, am greșit! Dar să știi că bărbați perfecți sunt doar în cărți!
— Nu. Sunt bărbați care vorbesc și vorbesc, și vorbesc. Și bărbați care sunt stăpâni pe situație și te fac fericită.
— Exagerezi. Hai să facem așa: devin stăpân pe situație și fac garajul curat ca-n palmă. Mai fac și curățenie în curte.
— Da, Greg. Îmi place când ești hotărât.
— Și apreciat, dragă Emma, și apreciat.

Cei care cred că există relații perfecte, fără motive de supărare și fără momente de ceartă, să stea fericiți cu propria imaginație și să-și construiască singuri relații perfecte. Pentru că așa ceva nu există. Nu există încredere fără testarea ei în timp. Nu există împăcări cu aromă de dragoste fără certuri cu miros de supărare. Nu există fericire fără momente de tristețe sau teamă. Fiind lângă cineva, îți va fi teamă să îl pierzi, să lași în trecut momentele petrecute alături de el și din acest motiv vei căuta să faci ceva, să schimbi, să fii mai bun. În tot acest timp vei fi lângă ea sau lângă el, vei împărți o lume la doi, o masă și-un pat, iar asta înseamnă că unele certuri sunt inevitabile. Ca și unele împăcări. Ca să ajungi departe, trebuie să o iei pas cu pas, ceartă cu ceartă, împăcare cu împăcare, împreună.

Atunci când veți trăi o viață în doi și când, în fața unui șemineu, nepoții vă vor întreba cum ați ajuns aici, veți spune că au fost momente frumoase și mai grele, momente când v-ați îndoit unul de celălalt și când ați fost dezamăgiți, dar în toate aceste momente nu ați cedat niciodată. Și asta vor spune toate cuplurile fericite. Pentru că asta face diferența. Oamenii fericiți vor să-și vadă jumătatea fericită. Vor să se împace mai repede. Vor să explice. Vor să iubească sincer. Și până la urmă au ce vor. Au relații de-o viață. Au convingerea că după o ceartă vine și o discuție bună sau liniștea, sau o revelație și că fiecare ceartă își are locul ei. Au siguranța omului de lângă. Restul e doar parte din povestea spusă nepoților.

Nu există relații fără certuri și supărări, cum nu există relații fără momente frumoase și unice. Altfel nu e relație. Altfel nu ajungi să mergi și la 70 de ani de mână cu omul tău, nu alături de un străin sau un nesuferit. Nu există relații fără dorința de a lămuri lucrurile. De cele mai multe ori, asta merge mână în mână cu cearta. Sau cu supărările mici. Dar mereu se rezolvă. Mereu se ajunge la un compromis. Așa procedează oamenii puternici și așa se face în relațiile puternice. Atât. Ah da, și se iubește puternic, de parcă dragostea ar fi un om și omul ăsta ar fi întregul tău.

ÎN FIECARE RELATIE APAR INEVITABIL
CERTURI ȘI SUPĂRĂRI. DIFERENȚA E CĂ
OAMENII PUTERNICI SE CEARTĂ, DAR
DEPĂȘESC TOATE MOMENTELE
GRELE ÎMPREUNĂ. PE CÂND CEILALȚI
VOR CĂUTA CEVA MAI BUN ÎN ALTĂ
PARTE.

FOTO: NATHAN WALKER

- Am plătit ipoteca, facturile și iarăși nu avem suficienți bani pentru noi!
- Iarăși nu ai suficientă răbdare.
- Știi că urăsc incertitudinile.
- Iar tu știi că îmi place să fac surprize.
- Ce vrei să spui?
- Scumpo, din clipa în care am zis că te iubesc, am decis și să am grijă de tine. Mi-am promis să te fac fericită și nu voi permite ca fleacuri de genul ăsta să ne stea în cale. Așa că mâine mergem în călătorie.
- Wow! Glumești? Ce surpriză!
- Nu, asta nu trebuie să fie o surpriză, ci un lucru firesc. Am o singură dorință!
- Care?
- Să câștig suficienți bani pentru a călători oriunde alături de femeia pe care o iubesc.

Cine zice că dragostea e doar dragoste se înșală. Cine zice că banii sunt doar bani greșeste. Cine crede că un bilet de avion nu poate schimba nimic nu a folosit niciodată un bilet de avion. Sunt lucruri care, oricât de mult le-am schimba, rămân exemple ce îți arată viața ca-n palmă. Iubești, trăiești. Ai bani, exiști. Călătorești... ei bine, trăiești și exiști. Ceea ce ne face să găsim în viață un model nu este nebunia unei aventuri frumoase și nici liniștea unei familii pe care o iubești și la care ții. Cel mai probabil e o cale de mijloc, una în care viața înseamnă mai mult decât supraviețuire, dar nici nu uiți să lupți.

Ești bărbat. Ca și alte mii de bărbați, îți dorești ca ziua de mâine să fie mai frumoasă decât ziua de azi. Să ai bani care să îți ajungă până la sfârșit de lună, o fată care să te iubească sincer și o viață care să te facă să înțelegi că ai găsit compromisul între dragoste și necesitate. Compromisul îl găsești și la 20, și la 40 de ani, doar că de fiecare dată e diferit. Îți dai seama că viața ta, cu bune și cu rele, e o sumă de linii. După fiecare relație, tragi linia. După fiecare job, la fel. E corect să faci concluzii, e greșit să le faci prea des. Până la urmă, tot regreți că a fost așa și nu altfel. Atunci dai vina pe altcineva și, cel mai mult probabil, cedezi. Greșit.

Încerci, ca bărbat, să înțelegi ce legătură există între o femeie și preocupările de partea materială a existenței. Răspunsul însă e simplu: niciuna. Nu o femeie trebuie să fie preocupată de siguranța materială, ci tu. Înainte să te arunci cu argumente, îți zic că sunt și bărbați deschiși pentru comunicare, că există relații în care fiecare contribuie, 50 la 50, la asigurarea financiară a cuplului, că e firesc ca o femeie să lucreze și ea. Dar dincolo de toate astea ești tu. Îmaginează-ți că mâine ea vine cu un test de sarcină pozitiv. Atunci ce faci? Imaginează-ți că ea lipsește, ești doar tu și toate necesitățile tale, mândria de bărbat, dorința de a demonstra ceva, puterea din tine, atitudinea. Așa sau altfel, banii îți vor răspunde la întrebarea: care e diferența dintre ceea ce ai promis sau ți-ai promis și ceea ce ai făcut?

Apoi, femeile. Le găsești uneori foarte naive, alteori prea puternice, dar niciodată plictisitoare. Da, ai iubit și instinctul de bărbat îți spune că ai mai putea iubi o dată. Însă dincolo de interesul și plăcerea de a descoperi într-o femeie o doamnă și o amantă, vine momentul când o vezi și ca soție. Și ca mamă. Și ca prietenă. Atunci te gândești dacă toți anii de căutare au meritat efortul și înțelegi că da, au meritat. Doar că acum e momentul să te așezi lângă ea, să explici că trecutul e un dar oferit oamenilor, iar viitorul un moment predestinat pentru doi oameni. O iubești și înțelegi că... altfel cum, dacă nu cu ea? Doar ea.

Dacă ne-am întreba ce face un om peste ani, am înțelege că toată viața lui e o călătorie. Cel mai frumos e atunci când iei decizii la timp și ai lângă tine un singur om pe care îl iubești. Atât, fără teatru. Să fii stăpân pe viața ta, să te simți pe picioarele tale nu înseamnă să nu suporti eșecuri și neajunsuri, ci să alegi ce e corect. Să acționezi corect. Să duci lucrurile corect până la capăt. Să știi că acea călătorie te va duce departe sau te va purta lângă cineva, dar mereu vei fi tu însuși. Să călătorești în toată lumea e frumos. Să faci asta alături de cineva e o chestie de viață.

Viața e una.

NU O PIERDE

ÎNCERCÂND SĂ-I
AFLI LIMITELE.
CÂȘTIGĂ SUFICIENTI
BANI PENTRU A
PUTEA CĂLĂTORI
ORIUNDE ALĂTURI
DE FEMEIA PE CARE
O IUBEȘTI.

Privea în tăcere prin geam. Trenul fugea undeva departe și cu el fugeau și gândurile ei. Uneori zâmbea. Apoi își mușca buzele, de parcă nu găsea încă un răspuns. Știa că urăsc tăcerea, dar mai mult decât liniștea ei nu găseam. Ea căuta cuvinte potrivite. La un moment dat, se întoarse spre mine, făcând un gest fericit.

— Vezi, Greg, până și fluturii au rostul lor pe pământ.

— O fi având. Și care crezi că este?

— Ei știu să trăiască aici și acum. Lor nu le pasă de pauze, de amânări, de suspans. Asta ne lipsește nouă, oamenilor. Și mai avem o deprindere proastă.

— Trăim puțin și nepotrivit?

— Nu, trăim ieri sau mâine, dar niciodată azi. Tu, de exemplu, mi-ai zis că vom merge într-o zi la munte. De ce să nu fie acum?

— Păi, Emma, mergem acasă.

— Acasă nu e la capătul ăsta de drum. Acasă e acolo unde putem fi fericiți. Unde putem trăi clipa.

— Și noi nu suntem fericiți?

— Ca să fii fericit, trebuie să iubești. Să iubești ca și cum ar fi ultima ta zi de dragoste pe pământ.

— Ne putem iubi la fel și mâine, și poimâine, la munte sau la mare, oriunde.

— Uneori nu există a doua șansă. Uneori există doar acum sau niciodată.

Am dat din cap afirmativ. Știa că nu mint. Nu a făcut decât să-și întoarcă capul spre fereastră, reluându-și contemplația. De data asta însă, își strecură mâna în mâna mea. Știam că nimic nu e pierdut. Știam că trebuie să trăiesc prezentul. Așa voi face.

Apropo, astăzi mergem la munte.

Dacă iubim, iubim necondiționat. Dacă ne îndrăgostim, ne îndrăgostim ca nebunii. Dacă ținem la cineva, o facem cu tot sufletul. E vorba de acea dragoste care nu caută răspunsuri. Nici timp sau motive. Ea există și cu asta umpli cu sens două vieți. Atunci nu te întrebi dacă merită, dacă vei iubi la fel și peste douăzeci de ani, dacă vei suferi. Lucrurile în plus doar complică farmecul unei emoții sincere. Există doar momentul de atunci. Omul de atunci. Dragostea de atunci.

Să nu te temi de o iubire proaspătă, ce a venit ca o ploaie de vară și va pleca la fel de repede. Să nu-ți fie teamă nici de un sfârșit. Să nu te oprești să-ți asculți inima. S-ar putea a doua oară să nu mai fie la fel. Uneori nu există a doua șansă. Uneori ceea ce ai acum poate fi cel mai frumos lucru ce ți se va întâmpla într-o viață. În dragoste, nu există teamă. Există doar lipsa unei dorințe puternice care să-ți depășească propria stare. Dorința să fii alături de cineva, cu orice preț. Să-ți fie cald și bine, chiar dacă nu pentru totdeauna. Uneori e suficient să iei cu tine amintiri, ca să reziști o viață unor iubiri neîmplinite. Uneori, trăiești clipa. Contează doar să o trăiești lângă cineva care te va invita la veșnicie. Și contează să nu regreti. Nicio clipă să nu regreti că s-a întâmplat, că nu ai ținut cont de visuri, de lume. Trăiește viața și la fel trăiește dragostea pentru cineva, pentru că deseori e mai multă viață decât dragoste și e păcat să exiști știind că nu ai iubit la timp. Speră, luptă și primește plăcere de la un prezent care e al tău. Trăiește povestea ta. Simte iubirea ta. Și atunci când vei spune că ai iubit total, să știi că nu ai iubit nici cu a suta parte din ceea ce poți și ce ești. Și nu-ți fie teamă de trecut. Pentru că fiecare dragoste își are rostul ei. Lecția ei. Prezentul ei.

UNEORI NU
EXISTĂ
PAUZĂ, NU
EXISTĂ A
DOUA
ȘANSĂ, NU
EXISTĂ
ALTĂ DATĂ.
UNEORI
EXISTĂ
DOAR ACUM
SAU
NICIODATĂ.

— Am reușit, Emma! De mâine visul meu devine realitate.
— Mă bucur foarte mult, Greg!
— E victoria noastră! Fără tine nu aș fi ajuns aici.
— E firesc să fiu alături de tine. Cine altcineva, dacă nu eu?
— Mi-ai dat încredere și curaj. Mi-ai dat motive să împart tot ce am cu tine.
— Dragostea nu este un simplu monolog. Dragostea este un dialog fericit cu doi oameni care se iubesc și se susțin.
— Mi-aduc aminte primele noastre promisiuni. Atunci ți-am zis că idealurile mele sunt și idealurile noastre.
— Iar eu am răspuns că tot ce e al meu e și al tău.
— Cât de plăcut este să împarți tot ce ai.
— Mâine e o nouă zi! Împreună, cu mâinile mele în ale tale!

Ne dorim să fim cu fiecare zi mai puternici, mai buni. Dar atunci când avem putere, nu-i așa că dorim să o împărțim cu cineva? Suntem gata să sacrificăm orice pentru a trăi o victorie, pentru a fi fericiți. Dar atunci când victoria e în mâinile noastre, nu-i așa că dorim să o împărțim cu cineva? Ne trăim tinerețea alergând după realizări, după merite și aplauze. Dar atunci când atingem rezultatul dorit, nu-i așa că dorim să-l împărțim cu cineva? Nu-i așa că am vrea să auzim, încet, dar atât de familiar, palmele ce vor aplauda și o voce ce va șopti dulce „mă invidiez pe mine însămi pentru că te-am întâlnit, iubitul” sau „ești seninătatea mea, iubito”. Orice ne-am dori, nu vom putea realiza nimic singuri și nu ne vom putea bucura de nimic. Singuri suntem doar un rucsac plin de laude, de realizări, de victorii sau înfrângeri. Ne este predestinat să găsim pe cineva ca să împărțim din tot întregul nostru. Din fericire. Din tristețe. Din dragoste. Din noi.

Se zice că totul e în sufletul nostru. Dar sufletul nu doare când rămânem singuri? Nu caută liniște alături de alt suflet? Nu încearcă să se umple de fericire, oferind și primind din ea? Dincolo de un suflet gol, e alt suflet gol. De la trăirea lor împreună apare dragostea.

Se zice că totul e în mintea noastră. Dar mintea și gândul nu tânjesc deopotrivă după un nume de om, după niște amintiri, după o poveste de dragoste? Nu ne gândim oare la fericire doar dacă ne-o imaginăm alături de cineva? Oricine ar fi acel cineva. Suntem liberi să gândim cum vrem și de asta ne gândim la omul nostru.

Se zice că totul e în mâinile noastre. Dar degetele nu caută atingerea altor degete? Nu vor să îmbrățișeze un om fericit? Nu vor să spună printr-un gest „adio” și prin altul „mai rămâi”? Chiar dacă am avea sufletul plin de lumină, cugetul senin și în mâinile noastre ar sta o lume, tot am dori un singur lucru. Am vrea să împărțim și sufletul, și gândurile, și mâinile cu cineva. Am dori să știm că avem cu cine sta de vorbă, pe cine iubi, la cine ne gândi și pe cine îmbrățișa.

**SE ZICE CĂ
TOTUL E ÎN NOASTRE
DAR MÂINILE
NOASTRE ÎN
MÂINILE
CUI SUNT?**

FOTO: MICAH HALLAHAN

— Eu zic să lăsăm deoparte toate neînțelegerile și să începem să iubim cu adevărat.
— Ce-ți veni, Emma? Vrei să zici că noi nu ne iubim?
— Ne iubim, dar viața e prea scurtă pentru tot felul de nimicuri.
— Ce vrei să spui?
— *Trăim într-o lume plină de inimi rănite și de necunoscuți care judecă. O lume care primește plăcere de la suferința altuia. Mi-e teamă să nu fiu ca ei.*
— *Dar, Emma, mai sunt și relații fericite.*
— Și sunt relații unde sapi un pic și dai de o mocirlă plină de iluzii și regrete.
— Și atunci care ar fi calea corectă?
— Se poate ca o femeie să nu stea alături de un bărbat indiferent? Sau un bărbat să nu fugă după femei ușoare? Și oamenii... ei când spun în față „te iubesc”, iubesc oare cu adevărat? Se poate?
— Vezi că tot noi, oamenii, îi înțelegem pe alții doar atunci când trăim o istorie asemănătoare cu a lor.
— Ok. Dar de ce să te complici? De ce să trăiești ani buni alături de cineva și să nu iubești? De ce să îți umpli viața cu intrigi ieftine?
— Pentru că nu toți oamenii sunt la fel.

În viață contează să iubești. Mai contează și să fii iubit. Și, cel mai important, contează să știi că viața de la o iubire la alta merită trăită. Din plin. Fără să irosești o clipă pe lucruri care în scurt timp nu vor mai conta. Fără să regreți. Lucrurile mari se întâmplă fără să ții cont de timp, iar momentele frumoase se trăiesc dincolo de tristeți și de oameni mici.

Fiecare își impune limite și fiecare le încalcă mai târziu. Sau poate nu le încalcă niciodată. Mulți însă uită că dragostea nu are limite, pe când viața le are și dacă vrei să le combini pe ambele e necesar să știi când să mergi mai departe și când să te oprești. Dacă într-o viață de om ți-e dat să iubești zece femei, iubește-le pe toate, dar să fie dragoste adevărată. Dacă nu poți, mergi înainte. Dacă vei întâlni zece bărbați și toți vor fi lacomi, scapă de ei. Dacă nu, oprește-te la cel mai bun. Viața e o consecutivitate de alegeri. Cum alegi, așa trăiești. Cum trăiești, așa poți să alegi. Și să iubești.

Ai ceea ce faci. Ceea ce înțelegi, transformi. Ceea ce iubești te reprezintă. Îți plac femeile de ocazie? Atunci fii cu ele, dar să știi că mai mult decât un afemeiat nu vei fi. Îți plac doar banii unor bărbați? Perfect. Însă nu te plânge că nu ai parte de iubire. Vinul ieftin e pentru oameni ieftini, iar tot felul de regimuri impuse sufletului sunt pentru cei plini pe dinafară și goi pe dinăuntru. Viața înseamnă o mulțime de emoții. Nu le trăi pe cele fără rost. În viață e important să iubești. E important și să fii iubit. Și, dincolo de asta, contează să înțelegi că viața este prea lungă pentru o mie de iubiri și prea scurtă pentru o unică și adevărată iubire.

VIAȚA ESTE PREA SCURTĂ

ca să o pierzi pe diete,
bărbați zgârciți și dispoziție
proastă.

VIAȚA ESTE PREA LUNGĂ CA SĂ O PIERZI PE VIN
IEFTIN, FEMEI DE OCAZIE ȘI IUBIRI NEÎMPLINITE.

FOTO: TIMOTHY KOLCZAK

RĂTĂCIREA

— Greg, dacă ar fi să pleci, te-ai întoarce la mine?
— Nu știu ce m-ar face să plec. Dacă s-ar întâmpla însă, aş reveni. Ți-aş aduce atunci florile tale preferate și pe mine regretând.
— Bănuiam eu. Să știi că eu n-aş face-o.
— De ce?
— Vezi, voi, bărbații, vă întoarceți pentru că aveți un motiv. Noi, femeile, epuizăm toate motivele înainte de a pleca.
— Atunci, dacă aş reveni la tine, care ar fi motivul?
— Ai înțelege că sunt femeia vieții tale. Sau că cel puțin nu-ți imaginezi prezentul fără mine.
— Eu deja am înțeles asta. Te iubesc și nu aş pleca vreodată!
— Cine știe ce-o să simți mâine, Greg. Cine știe...

E complicat să vezi cine vrea primul să vină într-o relație. E complicat să știi cum vor merge apoi lucrurile, cine va iubi mai mult, cine va oferi mai mult, unde vor ajunge doi oameni pentru care „noi” înseamnă cel puțin la fel de mult ca „tu” și „eu”. Bărbații și femeile vor trăi diferit o relație, chiar dacă o vor trăi împreună. Unii o vor percepe ca pe un moment de-o viață, alții ca pe o destinație spre fericire. Doar că uneori o relație nu ține o viață și nici fericită nu este. Atunci, precum se obișnuiește într-o lume în care lucrurile nu se repară, ci se aruncă, cei doi se despart, pleacă fiecare cu universul lui și cu o parte din universul celuilalt. Despărțirea însă e diferită și ea. Bărbații, puși mereu să compare relații, întotdeauna se vor întoarce. Sau vor dori asta. Femeile, gata să sufere ani întregi după o relație, nu se vor întoarce niciodată.

Bărbații se întorc întotdeauna. Pleacă, petrec sau suferă în tăcere, analizează, compară relațiile avute înainte, își amintesc, stau cu fotografia ei în dormitor, vorbesc cu prietenii ei, merg în călătorie undeva departe, să uite. Apoi se întorc. E peste puterile unui bărbat să rupă din el și să trăiască cu asta toată viața. Să vadă cât de fericită este ea și că nu poate fi astfel lângă el. Să o vadă de mână cu altcineva. Să știe că nimic nu va mai fi la fel. Bărbații se întorc pentru că în viață iubesc de prea puține ori. Iar atunci când nu iubesc, nu pot simula. Așa că revin la femeia pe care au iubit-o cel mai mult. Se întorc la fericirea pe care au trăit-o alături de ea. La viitorul pe care și l-au imaginat alături de ea. Se întorc și se regăsesc.

Femeile pleacă pentru totdeauna. Înainte de asta luptă, construiesc, se oferă celuilalt, iar când totul se rezumă la un sfârșit, pleacă. Atunci suferă, plâng, își aduc aminte, re trăiesc momente, păstrează în suflet o bucată din el, dar nu se întorc. Pentru o femeie e prea simplu un „iartă-mă!” și prea complicată o continuare a unei agonii. O femeie nu-și va permite să fie doar un trofeu în patul unui bărbat. Și mai ales să fie alături din deprindere, nu din dragoste. Ea va dori să plece cu tot ce a venit. Cu tot ce a investit în acea relație. Femeile pleacă pentru că nu mai pot, pentru că nu mai văd un viitor, pentru că pur și simplu s-au săturat să lupte. Nu se întorc, pentru că înțeleg că totul s-ar repeta cu exactitate. Pentru că vor să fie libere. Să iubească din nou, dar diferit. Pleacă și lasă loc unei viitoare iubiri.

Bărbații se întorc
întotdeauna.

Femeile pleacă pentru
totdeauna.

Poți să pleci. Să iei cu tine o bucată de suflet, ciorapii și lenjeria aruncată pe pat. Să fugi departe și glasul tău să rămână o amintire vie când voi încerca, din deprindere, să te îmbrățișez dimineața. Să revii doar atunci când fac cafeaua. Dar să revii. Poți să mă înșeli cu dragostea și cu bucata de pernă întoarsă pe dos. Poți să-mi spui să nu îți mai sărut fruntea cu grijă și nici să te întreb ce-ai făcut toată ziua. Poți să nu mă mai privești cu zâmbetul în ochi și să nu-ți mai văd buzele mimând un „te iubesc”. Poți să taci, putem să nu mai pornim să ne citim sufletele. Dar să revii. Poți să nu mă lași să intru în tăcerea și întunericul tău și nici să-ți dau de pe frunte lumina. Poți să devii rece, mai rece ca o bucată de gheață adusă de la poli. Poți să uiți cine-am fost și să îți reamintesc asta în fiecare zi. Dar să revii. Pentru că îți voi ierta totul, în afară de absență. Îți voi ierta tăcerea, vocea aspră, trecutul și palmele reci, dar nu și absența. Rămâi.

Ne pornim să căutăm colțul de lume unde să trăim o viață. Îl găsim, încercăm să adăugăm de fiecare dată frumusețe și culoare, apoi plecăm, iar la întoarcere îl aflăm schimbat. Fugim după dragostea vieții fără a ști că ea este chiar lângă noi. Ne regăsim în cuvintele și îmbrățișarea omului drag și abia atunci fericirea e la ea acasă. Nu banii, nu vacanța de cinci stele sau casa de pe litoral ne fac să ne regăsim, ci un simplu „îți sunt alături” spus de cel căruia i-am oferit și bani, și vacanță, și tot. Dragostea e atunci când te lași de tine și te apuci de noi. Când treci peste toate și păstrezi în tine un colț de lume fericit. Când cuvintele tale ar vrea să spună cu toată puterea unui mesaj: „Pentru mine, tu ești căminul cel mai cald. Pentru mine, tu ești acasă.”

Nu-ți fie frică să cauți și să pierzi. Nici să găsești și să nu mai cauți. Nici să oferi pentru asta o viață. Ce este al tău, al tău va fi. Cine e jumătatea ta nu va pleca nicăieri, nici când va veni momentul să-ți mângâie ridurile de pe obraz. Femei și bărbați, ne batem capul cu relații expirate demult, retrăind momente de altădată. Dragostea cu miros de mușgeai ne transformă în niște atei gata să schimbe lucrurile frumoase într-o mocirlă de regrete și neajunsuri și poate și mai rău, în ură. Dar nu. Trăiește fiecare moment, clipă, secundă, bucată de timp și bucură-te. Iubește omul de lângă, din prezent.

Oricât de puternici ați fi, nu vă despărțiți de cei pe care îi iubiți. Doar omul la care ții și care te iubește poate să te ducă în cea mai fericită lume și să te scoată din cel mai urât infern. Iubirea nu este o joacă, pentru că nu te poți juca cu viața a doi oameni. Iubirea este un răspuns, e decizia să fii alături, să fii puternic, să iubești. Când iubești, trăiești. Altfel, doar exiști.

A romantic couple is shown in a close embrace, sitting outdoors. The image is overlaid with a semi-transparent red filter. A white line resembling an ECG (heart rate monitor) is drawn across the middle of the image, with a heart shape integrated into it. The text is written in white, sans-serif font over the image.

**Când iubești,
trăiești**

Altfel, doar ești.

Oricât de puternici
ați fi, nu vă despărțiți
de cei pe care îi
iubiți.

— Ce s-a întâmplat cu noi?
— Ne-am pierdut înainte să ne găsim.
— Ei, ce argument serios. Tu nu ai avut timp să mă iubești. Mi-ai scris despre dragoste, însă prea puțin am trăit-o.
— Eu ți-am oferit o casă și lucruri de preț, oare asta nu este o dovadă a dragostei mele?
— Niciodată fericirea nu a însemnat o bucată de metal rece. Nici patru pereți singuratici.
— Emma, am vrut să revin, să fiu cel pe care l-ai iubit.
— În fiecare zi ți-am dat motive să te întorci. Iar tu te-ai prefăcut că nu le observi.
— Hai să ieșim într-o duminică.
— Nu-mi plac duminicile. Atunci am de gând să stau de vorbă cu tine la o cafea, dimineața, în pat, și îmi dau seama că tu nu ești, patul e rece și cafeaua e mult prea amară. Groaznic moment.
— Ne-am căutat toată viață, dulcea mea Emma.
— Și ne-am pierdut într-o singură zi, dragă Greg.

Sunt oameni care nu pot iubi altfel decât adevărat și nu pot ține la cineva altfel decât sincer. Ei nu-și vor permite să lase pe oricine să intre în viața lor și mai ales în inima lor. Vor căuta cu grijă un suflet pereche. Uneori ani, uneori o viață întreagă. Uneori se vor mulțumi cu gândul că au căutat. Însă atunci când vor găsi, vor oferi mai mult decât ar putea primi de la o lume întreagă. Vor lăsa deoparte un gând singuratic și vor trăi în doi și pentru doi. Vor iubi, iar asta atât de puțin o pot face sincer. Însă sunt și oameni care pot face scrum într-o singură zi toată dragostea asta. Construiesc ani de zile și apoi parcă se rupe ceva într-o clipă. Fie se plictisesc, fie nu știu ce vor... Ei nu se mai recunosc. Devin săraci sentimental și goi pe dinăuntru. Devin doi străini care încă se mai țin de mână.

Sunt oameni care-și jură dragoste pentru toată viața și, într-un moment de inconștiență, calcă în picioare tot ce a fost. Uită că fericirea fiecăruia e numele celuilalt, că până nu demult orele de tandrețe se împărțeau la doi și că nimic, dar absolut nimic nu va putea înlocui amintirile. Ei vor lăsa din prostie și vor iubi din deprindere.

Sunt oameni care se iubesc extrem de mult și, într-o clipă, devin reci, clipa asta însemnând o viață de om. Uită că aveau visuri comune și uită să mai asculte, deși fiecare ar avea atâtea de spus. Ei vor respinge din plictiseală și se vor apropia din obișnuință.

Sunt oameni care doresc enorm pe cineva alături și lasă. Uită că ieri ea îl ruga să mai stea puțin și el îi promitea că va fi mereu acolo, alături. Că tot ce a fost nu a fost o glumă și nici măcar o aventură. Că prea mult au căutat și atât de greu au găsit. Ei vor ignora din amuzament și vor dori din pasiune.

Sunt oameni care iubesc și trădează. Așteptări. Ani buni de căutare. Dorințe neîmplinite. De altfel toate comune. Uită că poți să mori de dor. Uită că poți să suferi de durere. Uită că dragostea o trăiești și apoi lupți pentru ea. Că fericirea o simți și apoi faci orice să o menții. Ei vor uita din prea mare efort și vor ține minte din prea multe amintiri.

SUNT OAMENI
CARE SE
CAUTĂ O VIAȚĂ
ȘI APOI
SE PIERD
ÎNTR-O SINGURĂ ZI.

— Plec!
— Unde?
— Acolo unde odată mi-a fost bine.
— Și când revii?
— Când îmi va fi bine și în prezent.
— Mă iei cu tine?
— Să vezi cum cedez în fața propriei remușcări? Nu vreau.
— Tu meriți să fii fericită în fiecare zi!
— Sunt fericită. M-am schimbat.
— Și atunci de ce pleci?
— Să înțeleg cât de mult m-am schimbat.
— Și nu vei regreta?
— Regretele sunt pentru cei care nu pot iubi.
— Am în vedere acele regrete care se întâmplă în timp.
— Timpul crede în minuni, dragul meu. Iar minunile au o trăsătură specifică: până la urmă, se împlinesc.
— Și totuși, aveam atât de multe planuri împreună...
— Lasă-mă să fac ce vreau și vei avea șansa să mă mai vezi.
— Tot de ce ai nevoie e lângă tine, Emma. Sper să înțelegi asta la timp.
— Uneori trebuie să plecăm la timp de lângă un om drag, pentru a nu-l transforma într-un motiv de ură. Și pentru a ne putea întoarce.
— Când o vei face, să-mi spui ce-ți dorești cel mai mult.
— Vreau ceva ce nu am avut niciodată.
— Ce anume?

Ne întoarcem mereu acolo unde am lăsat o parte din noi. Revenim la acel sărut din trecut, la plimbările nocturne, la momentele în care am râs și la cele în care am suferit. Ne întoarcem schimbați, prea maturi și prea cărunți pentru nebunia unui oraș ce mai este în goană după aventuri de-o noapte. Găsim o lume străină și amintiri uitate demult. Găsim o iubire mai veche, care cândva a fost totul. Găsim îmbrățișarea lui sau sărutul ei. Și cel mai mult ne regăsim pe noi, fericiții de altădată, tăcuții de acum.

Lăsăm o parte din noi lângă fiecare suflet pereche și loc sfințit de dragoste. Ne încredințăm inima unui om drag și amintirile noastre, strânse împreună, le uităm pe un colț de pat. Trăim viața, o trăim frumos, zi de zi, an de an și cu fiecare moment lăsăm în urmă locuri, oameni, stări, frici, tăceri. Revenim la ele mai târziu. Revenim ca să ne jucăm de-a sinceritatea. Acolo unde am fost liberi și-am trăit libertatea de mână cu altcineva. Unde ne este drag fiecare moment, unde nimeni altcineva decât noi nu ne poate găsi secretele. Ne întoarcem la locuri sfinte nouă ca să iertăm oameni sau să ne putem ierta pe noi. Să recunoaștem că nu mai suntem la fel. Să înțelegem că nimic nu mai e la fel.

Iar asta e frumos. E frumos să știi și să te bucuri de ce a fost și ce ai avut. Pentru că la fel de frumos e să vezi ce ai devenit. Ce ai acum. E frumos să găsești fericirea în prezent. Să regreți doar ceea ce nu ai făcut, să urăști indiferența ta. E frumos să ții minte. Să recunoști ce ai fost altădată. Pentru că așa îți dai seama că te-ai schimbat. Nu contează cum, dar te-ai schimbat. Iar dacă ai curajul să revii la momente din trecut, înseamnă că ai făcut-o spre bine. Ne întoarcem mereu acolo unde am lăsat o parte din noi. Regretele însă ne fac să o luăm de la capăt. Pentru că dincolo de un perete sau de o

margine de drum ne așteaptă prezentul. Doi copii care aleargă veseli, o femeie fericită alături, pe care o iubești, o lume pe care o găsești a ta și gândul la un viitor. Unul fericit și atât de bun.

Te-ai schimbat pentru momentul de acum, pentru fericirea de acum, pentru ceea ce ești în prezent.

Nu e nimic mai frumos
decât să te întorci acolo
unde nimic nu s-a schimbat
și să vezi cât de mult
te-ai schimbat tu.

— Am fost a lui. Când mă gândesc la asta, îmi vine în minte o stradă pe care mergi ținând de mână un om drag. La început e largă, luminoasă, un adevărat bulevard. Apoi, cu timpul, devine tot mai îngustă. Nu îți dai seama din prima, tu mergi înainte fără să privești prin părți. Dar strada se transformă în drum de țară, apoi e o cărare, apoi ești nevoită să mergi din urma lui, apoi trebuie să stai într-un picior. Până la urmă, unul nu mai are loc și pleacă. Atunci nu vrei să mai înaintezi. Te culci la pământ și vrei strada înapoi.

— Emma, tu ai iubit pe cine nu trebuie!

— El a iubit cum nu trebuia!

Sunt bărbați cărora le pasă. Sunt bărbați care demonstrează. Sunt bărbați care au răspunsuri fără să fie întrebați. Sunt bărbați care ucid cu expresii. Sunt bărbați care pur și simplu sunt.

Sunt bărbați care caută o viață întreagă jumătatea lor, o găsesc, o provoacă să renunțe la singurătate și apoi se refugiază în siguranța unei iubiri măcinate de timp. Ciudat, nu-i așa? După, urmează plimbările sub clar de lună, săruturile, deprinderea, stresul, răbufnirea, strigătele în noapte, iertările, tăcerea. Și așa o bună bucată de vreme, până lumina de la capătul tunelului devine prea mică și prea slabă.

El, în acest timp, o iubește, mai mult decât orice.

Ea vine supărată de la serviciu, îi reproșează că a stat toată ziua în fața televizorului, caută de mâncare și nu găsește nimic, plânge la un colț de masă, el o ia în brațe și e gata să îi ofere toată dragostea din lume, ea se lasă convinsă și parcă noaptea asta e mai frumoasă ca niciodată. Și totuși își dă seama că ceva se rupe, încet și cu o forță ireversibilă. El consideră totul firesc și poate uneori chiar îi pare enervant.

El o iubește... o iubește cu întrebări.

A văzut-o prima oară în lenjerie intimă și fără sutien, apoi a surprins-o goală prin cameră. O privea mirat când i-a propus să locuiască împreună și toate astea au devenit un pretext pentru reproșuri. Cu fiecare zi, i se părea că cere mai mult și oferă tot mai puțin. Ea însă nu îi era datoare cu nimic, ea pur și simplu i se oferea. Ea avea toate motivele să plece, dar a rămas. A plecat el pentru câteva zile fără să îi spună unde, s-a întors schimbat, mai indiferent și mai închis în sine.

El o iubește... și parcă atât.

Ea ar fi vrut ca el să rupă tăcerea cu strigăte. Să îl lovească cu reproșuri. Se zbătea singură pe uscat, convinsă că așa e mai bine, convinsă că și lui îi pasă. El era prea îngâmfat și rebel ca să mai creadă ceva. Îi va fi dor de fetița cuminte și de doamna frumoasă, îi va fi dor să îmbrățișeze un suflet de om cu care avea multe în comun, va încerca să întoarcă timpul, să-l remodeleze după niște amintiri frumoase zăcând prăfuite într-un colț. Ea îl va ierta, dar nu își va mai aminti nimic.

El o iubește... sau nu?

A cedat. Și-a strâns lucrurile și a plecat. A găsit apoi alte amintiri în ochii unor femei mult mai rebele. Femei cu chipul gri, modelate după lumea ce le înconjoară. Femei pentru care sexul era mai important decât emoțiile, iar emoțiile erau mai vagi decât un răsărit de soare într-o zi cu ceață. A iubit, a înțeles, a regretat. Și atât!

Tu ai grijă să nu fie doar atât. Ai grijă de femeia de lângă tine. Încetează să o chinui cu întrebări la care nu îți poate da un răspuns. Mai bine oferă răspunsuri bune la întrebările ei. Dacă ea este puternică, tu trebuie să fii și mai puternic. Dacă ea îți poartă de grijă, atunci tu ai grijă de două ori mai mult. Luptă pentru ea și pentru voi, în fiecare zi. Și nu îți crea impresii că poate vei găsi ceva mai bun. Susține-o pentru că vrei, și nu pentru că trebuie. Pentru asta tu ești bărbat și ea este femeie. Pentru asta ea este femeie și tu ești bărbat.

SUNT Bărbați

- CĂRORA LE PASĂ -

SUNT BĂRBAȚI CARE
DEMONSTREAZĂ. SUNT
BĂRBAȚI CARE AU
RĂSPUNSURI FĂRĂ SĂ FIE
ÎNTREBAȚI. SUNT
BĂRBAȚI CARE UCID CU
EXPRESII. SUNT BĂRBAȚI
CARE PUR ȘI SIMPLU
SUNT.

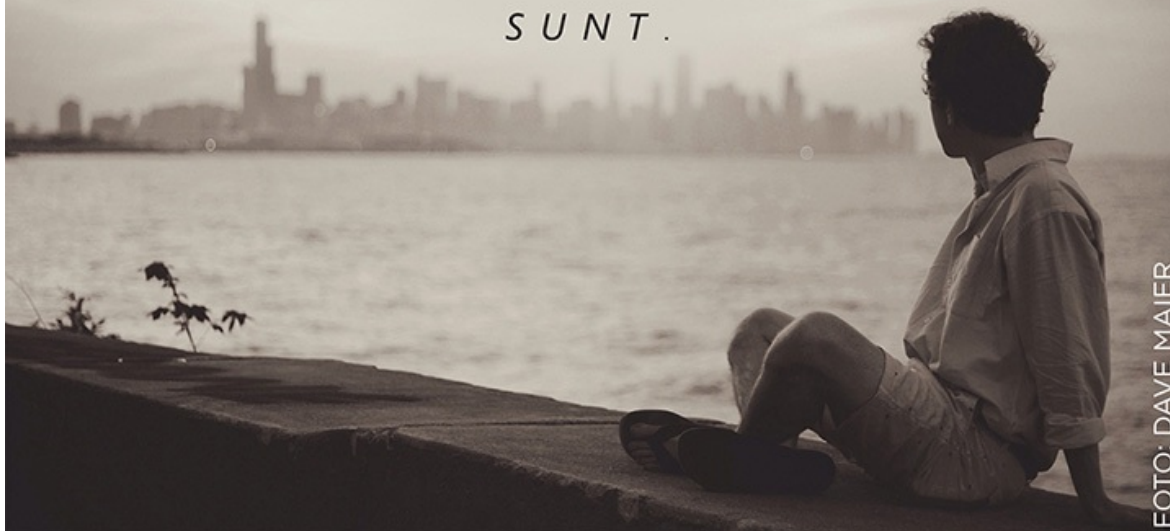

FOTO: DAVE MAIER

— Trecut?
— Vreau să întorc tot ce am pierdut.
— Prezent?
— Vreau să păstrez tot ce am.
— Viitor?
— Vreau să găesc tot ce îmi doresc.
— Iubești?
— Mai mult ca oricând.
— Și totuși pleci.
— Pentru că mă lași să fac asta!

Mai bine să fim fericiți decât mândri, nu-i așa? Să ne consumăm fericirea în doze mari, dar nu mai mari decât fericirea celui pe care-l iubim.

Așa, vom putea să oferim chiar și atunci când cineva nu va mai putea oferi la fel. Sau invers, să primim din dragostea celuilalt atunci când nu vom fi în stare să împărțim. Suntem diferiți în dragoste, ea însă nu poate fi diferită în fața a ceea ce simțim cu adevărat. Când nu mai simțim, părăsim locul unde am fost iubiți odată. Într-o dimineață târzie, ea va pleca și el o va lăsa să plece.

– **Ea a plecat.** Și-a dat toate sentimentele la amanet și a rămas cu convingerea că poate găsi o lume mai bună. Și-ar fi dorit și altceva, să vadă într-o seară frumoasă cum el îi bate la ușă și din repeziciunea unor cuvinte încropite pe drum, se desprinde un mesaj: întoarce-te. S-ar fi aruncat în brațele lui, ar fi strigat de fericire unei lumi care niciodată nu i-a înțeles strigătul. El însă a înțeles mai mult. Dacă ar fi uitat cuvintele, ar fi iubit tăcerea brațelor lui, știind că el va fi în stare să descopere secretele unui suflet atât de scump. Plăcut e să te trezești dimineața și să îți zâmbească. Dar și mai plăcut e să te trezești dimineața și să ai cui să-i zâmbești. Și dacă zâmbetul s-a oprit undeva între două dimineți, e pentru că revenirea unor gânduri bune era aproape. Ea nu a plecat să nu mai revină. Ea a plecat, crezând că el o va întoarce.

– **El a lăsat-o.** Dintre toate dovezile pe care i le putea arăta, a ales să nu arate nimic. Iubind-o la nebunie, găsim în ea atât de multe sensuri ale fericirii lui, nimic nu putea fi mai simplu decât să uite. E-adevărat, bărbații uneori gândesc cu frânturi de emoții și se lasă conduși de frica unei eventuale repetări. Dar poate anume pentru asta oamenii se leagă atât de mult de dragoste. El a înțeles că între oameni și dragoste nu se află doar o replică bună de agățat, că după asta e nevoie de sute și mii de alte replici. Și dovezi. Cifre? Dar dacă iubirea nu mai însemna „el”, ci însemna „noi”, dacă dovezile nu mai erau o întrebare, ci un răspuns, cum să descifrezi iubirea în cifre și nu în stări sincere. El nu a lăsat-o pentru că nu o iubea. El a lăsat-o crezând că ea va veni.

Lăsăm ceva din noi înainte să părăsim un loc. Rămânem acolo, chiar dacă am plecat. Și sunt lucruri în noi pe care le putem regăsi doar întorcându-ne. Ne întoarcem și ne regăsim. Dar contează ca atunci când căutăm împăcarea cu trecutul să nu lăsăm în prezent ceva din noi, ceva ce vom căuta apoi la fel de mult. Lăsăm ceva din noi înainte să părăsim un loc. Unele locuri însă nu ar trebui părăsite niciodată, pentru că ele îți reaprind dragostea.

Lucrurile frumoase nu se gândesc, ele se întâmplă. Fericirea adevărată nu se gândește, ea se vede. Dragostea sinceră nu se gândește, ea se simte. Suntem proști în dragoste pentru că gândim prea mult,

gândim prea multă fericire, gândim prea multă dragoste. Nu părăsim pentru că așa trebuie, ci pentru că în momente de neliniște și singurătate, omul este făcut să vadă cealaltă parte a întregului. Atunci e bine să gândești că a părăsi înseamnă și a te pierde.

Ea nu va pleca, pentru că el o va întoarce. El nu o va lăsa, pentru că ea va veni!

A photograph of a forest path with two people walking away, overlaid with a semi-transparent dark rectangle containing text. The scene is captured in autumn, with trees showing yellow and orange foliage. The path is covered in fallen leaves. Two figures, a woman in the foreground and a man further ahead, are walking away from the camera towards a body of water in the distance. The text is centered within the dark overlay.

Mai bine sa fim fericiți
decât mândri, nu-i așa? Sa
ne consumam fericirea în
doze mari, dar nu mai mari
decât fericirea celui pe
care-l iubim.

Mi-e dor te tine, să știi. De gura ta, de ochii tăi. De tine, rece și gol sau cald și tăcut. Mi-e dor de tine fericit. De tine tandru și puternic mi-e dor. Mi-e dor de cine păreai a fi când erai cu mine. Mi-e dor de liniștea și tăcerea ta. De chipul tău mi-e dor. Și nu mi-e dor că nu-ți era la fel. Mi-e dor de dragostea ta, dar și de a mea mi-e dor atât de mult. Mi-e dor să știu că mă aștepti acasă. Mi-e dor de o cafea amară. De-mbrățișarea ta, de-un „bună dimineată”, de tot. Mi-e dor de mine când eram cu tine. Mi-e dor să știu cine din noi a renunțat primul. Într-o zi, când nu îmi va mai fi dor, voi ști. Atunci voi avea grijă la cine să renunț. Atunci voi avea grijă pe cine să iubesc.

Iubești nu pentru că vrei, dar pentru că așa se întâmplă. Renunți nu pentru că vrei, dar pentru că uneori așa trebuie. Fie că suferi după, fie că ești împlinit, o parte din tine nu va mai fi niciodată la fel. Întâlnești oameni pe care nu credeai că-i vei mai găsi vreodată. Te îndrăgostești de ei într-o zi friguroasă de iarnă. Iubești puternic. Te oferi cu tot sufletul unui om pe care-l crezi prezent și parte din viitor. Trăiești total, de parcă ar fi prima și ultima zi. Te dezamăgești. Trădezi, la rândul tău, niște speranțe. Te rănește sau rănești. Apoi suferi. Apoi renunți. După, totul e diferit. Vei fi fericită că ai scăpat. Sau vei suferi mai departe. Vei plânge după o iubire pe care nu o mai poți întoarce. Sau vei regreta că ai spus atât de ușor „nu”. În toate cazurile, ai grijă. La ce renunți. Pe cine iubești.

Ai grijă la ce renunți. S-ar putea să renunți la propria fericire. Dar poate că nu. S-ar putea ca, renunțând la cineva, să nu mai găsești și o parte din tine. Uneori, cea mai îndrăgostită și fericită parte. Ai grijă pe cine lași. Să nu lași într-un moment de furie și să regreti apoi o viață. Să nu cedezi, crezând că așa e mai bine. Dar nici să oferi celui care nu merită. Ai grijă să nu renunți, odată cu un om, și la viitorul tău. La fericire și la încrederea în cineva. Ai grijă de oamenii care te iubesc la nebunie. Și de tine ai grijă, iubind într-o zi alți oameni.

Ai grijă pe cine iubești. S-ar putea să iubești pentru toată viața o umbră. Sau un gând fericit. Ai grijă cui îi încredințezi sufletul. Pe cine îl lași să treacă dincolo de limite. Cui îi povestești seara despre fricile tale și cu cine împarți fericirea. Ai grijă pe cine îl transformi în creator. Cine îți va controla motivele de împlinire. Ai grijă să nu iubești azi și să suferi mâine, știind că poți controla asta. Ai grijă de poftele și dorințele tale. De nopțile în care trăiești o nebunie și de zilele în care poți să urăști. Și de tine ai grijă, respingând într-o zi alți oameni.

Iubești nu pentru că vrei, dar pentru că așa se întâmplă.

AI GRIJĂ
la ce renunți.
| AI GRIJĂ
pe cine iubești.

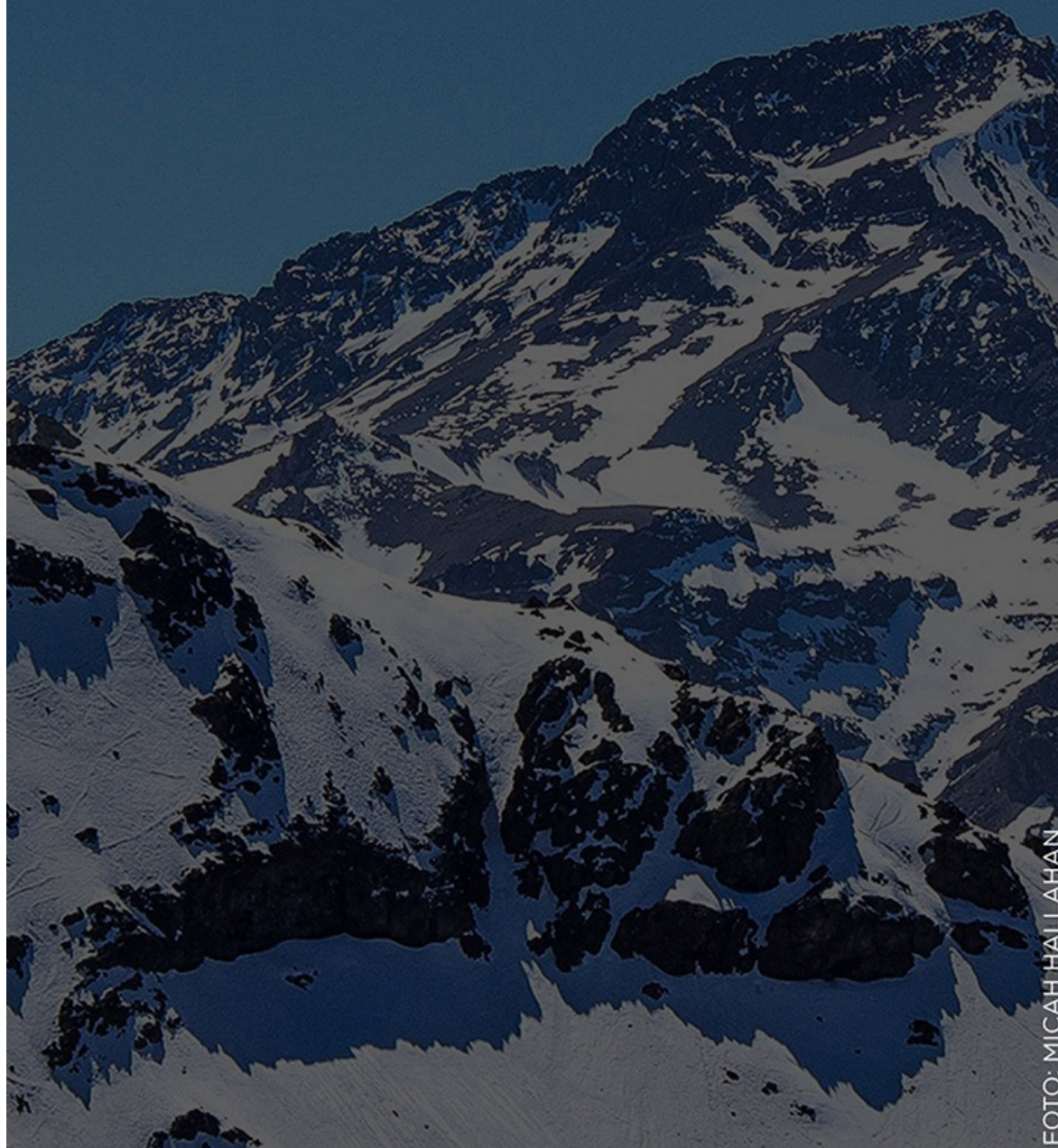

FOTO: MICAH HALLAHAN

— Prietene, de ce nu o pot uita?
— Dar tu, Greg, chiar vrei să o uiți?
— Nu, nici să mă gândesc la asta, nu vreau. Avem încă foarte mult de iubit și de corectat.
— Atunci de ce te îndoiești? Ți-am mai spus-o, Greg: niciodată nu te lipsi de ceea ce te face fericit. Mai ales dacă e sufletul tău pereche.
— Uneori recunoști greșelile doar după ce le simți efectul.
— Tu nu te opri la afirmații. Luptă, demonstrează, întoarce.
— Aici e diferit: ea nu a plecat nicăieri. Eu plec uneori și apoi revin cu toți demonii mei.
— Emma va ști cum să îi îndepărteze. Spune-mi, tu ai putea să o înșeli?
— Niciodată.
— De ce?
— Eu mă respect pe mine, deci îmi respect și alegerea!
— Iar asta probabil contează cel mai mult. Eu cred că până la urmă veți fi împreună. Sunt atât de multe lucruri care vă leagă, atât de multe.

Pentru că dragostea mi-a bătut la ușă într-o zi friguroasă de iarnă, am îndrăznit să iubesc. Am trăit un moment de fericire, am trădat apoi așteptările, am rănit o femeie și am lăsat-o înghețând la un colț de suflet. Și de pat. Am revenit îngenunchiat lângă poala ei, găsind doar un miros de parfum străin și doi ochi reci. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, o iubeam.

O iubeam nu pentru că era frumoasă, dar pentru că a îndrăznit să caute frumosul în mine. Auzi, în mine, un urât pe viață. Când își trecea mâna prin părul meu, când mă numea omul ei, când mă lăsa să o iubesc fără prejudecăți, când îmi citea sufletul, când nu se temea să rămână alături de dracii mei. Când mă iubea.

O iubeam nu pentru că era diferită, dar pentru că m-a găsit diferit. Mi-a luat încet inima, bucată cu bucată, și-a încălzit-o. Putea în orice clipă să o facă scrum, dar a preferat să o asculte în fiecare seară când ne culcam sub lună. Când îmi spunea c-o să reușesc. Când mă alinta cu prezentul. Când mă cunoștea.

O iubeam nu pentru cum își scria viața, dar pentru cum mă ajuta să o scriu pe a mea. Cum lua din timpul și dragostea ei doar ca să-mi spună că voi fi iubit o viață. Cum transforma diminețile în motive iar serile în dovezi. Cum îmi încuraja secunde. Când eram trist. Când eram furios. Când mă asculta.

O iubeam nu pentru că credea în mine, dar pentru că mă făcea să cred în ceea ce sunt. Când îmi venea să las totul unui timp pierdut. Când o alungam și mă strângea mai tare. Când mă regăseam într-un om puternic și sincer, datorită ei. Când mă înnebunea cu atingerile ei. Când mă dorea.

O iubeam când era femeie și când era copilă. O iubeam și încă o mai iubesc.

O iubeam când era
femeie și când era
copil O iubeam și
încă O mai iubesc.

— Te-am așteptat.
— Îmi pare rău, mă căutam pe mine.
— Și ce-ai găsit?
— Doar niște amintiri de scurtă durată. În rest, o cafea amară și numele tău în gând.
— Așa și nu am devenit femeia pe care o visai. Dar am devenit femeia pe care ți-o vei aminti mereu.
— Tu niciodată nu ai fost un vis. De câte ori am vrut să te îmbrățișez.
— E un lux să poți îmbrățișa în orice moment persoana iubită. Nu am avut acest privilegiu lângă tine.
— Am greșit!
— Știi, uneori viața desparte doi oameni doar ca să le arate cât de mult țin unul la celălalt.
— Poate nu.
— Ai dreptate. Poate nu. Poate e mult mai greu.
— Partea bună e că ne-am despărțit temporar.
— Partea rea a despărțirii noastre e că am început să primesc plăcere de la singurătate. Uneori murim din prima clipă în care înțelegem că vom iubi fiind singuri.
— Mă urăști?
— Eu nu am timp să urăsc. Mie nu îmi ajunge timp să iubesc.
— Atunci mă rănești.
— Mai bine să îți spun adevărul și să doară.
— *Închizi ușa înainte să știi cine e după prag.*
— *Adesea închidem unele uși nu din mândrie, ură sau indiferență. Pur și simplu ele nu mai duc nicăieri.*

Uneori nu trăiești dragostea la timp. Nu pentru că nu ai vrea, dar pentru că nu ai cui să o împărtășești. Sau poate ai, însă omul de alături pleacă înainte să simți cum este să te oferi cuiva știind că e pentru totdeauna. Pur și simplu nu e reciproc. Oamenii te părăsesc exact când începi să te atașezi, să iubești nu aparențele, ci esența. Unii își permit să se despartă fără motiv, doar pentru că vor să încerce altceva, să simtă că mai pot fi buni de cucerit, să compare. Unii sunt indiferenți, făcându-te să vrei să pleci de lângă ei. Unii își dau seama apoi că doar alături de tine erau fericiți. Unii se întorc. Tocmai când începi să înveți să trăiești fără ei. Atunci se întorc și amintirile. Și vechea dragoste se întoarce. Doar că nimic nu mai e la fel.

Unii oameni se întorc în cel mai nepotrivit moment. Atunci însă totul e diferit. Tu ești în altă relație sau deja căsătorită, altcineva te ține de mână, ai o familie fericită cu copii sau pur și simplu îți vezi de viața ta. Unii oameni dacă pleacă, atunci pleacă pentru totdeauna din inima noastră. Rămân regrete, momente frumoase, dar nu rămâne cel pe care l-am iubit. El ne părăsește lumea odată ce dragostea e înlocuită cu indiferența. Cu lipsa de după.

Unii oameni își dau seama prea târziu ce au pierdut, prea târziu își cer iertare și prea târziu înțeleg că nu plăcerile de moment îți aduc relații de-o viață. Uneori iubești fără să gândești. Iubești pe cineva pentru ce este lângă tine și pentru ce ești alături de el. Atunci când pleacă, lasă un spațiu gol în urmă. Lasă un gust amar și regretul că totul putea fi altfel. Cu timpul însă lucrurile revin la normal. Ba mai mult, golul se umple cu dragostea altor oameni. Iar când acel om care odată era totul revine, îți dai seama că nu mai ai loc pentru el. Iar ce ai trăit odinioară s-a stins. Nu că așa ai vrut, dar pentru că astfel a vrut viața să te schimbe. Tu nu mai ești la fel. Nimic nu mai este la fel. Unii oameni se întorc în cel mai nepotrivit moment, atunci când trăiești deja cea mai potrivită dragoste.

”

UNII OAMENI SE ÎNTORC ABIA
ATUNCI CÎND AI ÎNCEPUT
SĂ TRĂIEȘTI FĂRĂ EI

- **Uită-mă!**
- **Nu-mi spune, iubituie, să te uit.** Nu vreau să te uit. Și nu vreau să cred că te joci cu amintirile
- Eu nu sunt cel de care ai nevoie.
- **Nu-mi spune** că nu poți fi la nivelul așteptărilor mele. Te-am așteptat prea mult ca să te mai aștept o dată. Nu vezi că ești totul?
- Nici să te protejez nu pot.
- **Nu-mi spune** că nu ești suficient de puternic. Tu mă strângi în brațe. Tu mă susții. Tu mă faci să fiu un copil lângă inima ta și să mă simt mândră când pășesc alături.
- Sunt prea gelos. Sunt prea dur.
- **Nu-mi spune** că ești gelos și cu asta mă omori. Sunt femeie și e plăcut. Sunt femeia ta și e de două ori mai plăcut.
- Nu am ce să-ți ofer.
- **Nu-mi spune** că nu ai. Că nu poți să-mi asiguri un viitor. Tu ai ceea ce mă face împlinită. Ai siguranța de care am nevoie. Ai universul tău atât de al meu. Ai dragostea ta.
- Dar te dezamăgesc prea mult.
- **Nu-mi spune** că m-ai dezamăgi. Te știu. Te-am văzut vesel și trist, fericit și încruntat, dar mereu hotărât, gata să faci, să schimbi, să creezi. Cum poți să mă dezamăgești iubindu-mă?
- Eu nu am cu ce să te surprind.
- **Nu-mi spune** că mă voi plictisi. Mi-e dor, mi-e sete de tine, mi-e frumos și liniște, dar nu mă plictisesc. Ești nebunul meu și tăcerea mea. Vezi? Auzi?
- Nu știu dacă sunt eu ultimul bărbat din viața ta.
- **Nu-mi spune, iubituie,** că nu poți fi tu ultimul din viața mea. Că fericirea mea nu e în brațele tale. Lasă-mă să te îmbrățișez și să opresc timpul.
- Mă îndoiesc...
- **Nu fi iubituie neîncrezător,** pentru că tu ești cel care-mi dă încredere în fiecare zi. Încredere pentru azi, pentru mâine, pentru totdeauna.
- Și totuși pleacă. Nu sunt de tine!
- *Nu-mi spune, iubituie. să plec pentru că nu mă meriți. S-ar putea, într-o zi, să-ți dau dreptate.*

Dezbracă-mă cu grijă, dragul meu. Nu, nu de haine. Lasă-le pe mai încolo, când mă vei fi cunoscut ca femeia ta și nu ca un om ce doar a trecut prin patul tău. Dezbracă-mi sufletul, să știu că vrei iubire și nu emoții de împrumut. Încearcă să mă cunoști, fă acest efort și caută dincolo de picioarele frumoase și sânii dezgoliți. Sunt femeie și vreau atenția, căldura, dragostea ta.

Dezbracă-mă de frici. Mi-e teamă de trecut, pe care sunt gata să-l împart cu tine. Mi-e teamă de viitor, pe care vreau și mai mult să îl trăiesc alături de sufletul tău. Mi-e teamă să nu fii la fel. Să nu rănești. Dă-mi liniștea dimineților tale și siguranța serilor trăite la pieptul tău. Dă-mi cuvintele tale sincere. Dă-mi încrederea că totul va fi bine.

Dezbracă-mă de tăcere. Fă-mă să-ți spun tot, să-ți cer sfaturi și umărul tău când mi-e greu. Fă-mă femeie cu poftă de viață, cum eram cândva. Fă-mă omul tău, căruia îi vei povesti seara cum a mers toată ziua. Pe care îl vei încuraja să spună ce-l doare, oricât de greu i-ar fi. Pe care îl vei face într-o zi să-ți dea inima, cu tot cu bătaie. Dă-mi energia dimineților în care ne vom bate cu pernele. Și nebunia orelor de după miezul nopții. Și puterea de a putea zâmbi în tăcere, la brațul tău. Dă-mi un sincer te iubesc.

Dezbracă-mă de refuzuri. Fă-mă să nu mai spun nu. Să vreau să-mi deschid lumea plină de fluturi multicolori. Și plină de planuri, de visuri alături de cineva. Fii acel cineva. Dezbracă-mă de remușcări. De regrete. De nopți nedormite și lacrimi ce s-au uscat. Te voi iubi atunci, cum numai eu știu și șoaptele mele îți vor fi ca pernă. Dă-mi un sărut să știu că mi-e bine de la el. Dă-mi liniștea și tăcerea ta, să le transform în zâmbet. Dă-mi fericirea unei vieți trăite simplu, însă cu gust. Nu-ți cer mașină, case mari sau bogăție. Dă-mi dragoste. Și dezbracă-mă cu grijă.

Dezbracă-mă
cu grijă.

— întâi —
sufletul, dragul meu,
apoi hainele.

ÎMPLINIREA

Era vremea când parfumul ei îmi lua mințile și de fiecare dată când o știam aproape mă gândeam că nu mai rezist. Că pur și simplu o voi prinde de mână și-n câteva clipe îi voi spune tot ce simt pentru ea. Apoi o voi iubi mult. Acum ambii râdem de acel moment. Eu o iubesc și ea mă iubește. Și avem grijă unul de celălalt. Uneori ne certăm. Uneori facem dragoste ca în vis. Apoi ne împăcăm frumos. „Sfidezi legile dragostei, Greg”, îmi spune ea de fiecare dată când o surprind. „Noi le avem pe ale noastre”, îi răspund și continui să o iubesc. De multe ori mă provoacă să-i transmit un gând erotic. Să-i pun întrebări cu răspunsuri bine definite fiecăruia având un sens în spate. Unul despre săruturi. Unul despre sfârcurile ei moi. Unul despre ea.

Ți-am sărutat sânii moi atunci când mi-ai spus cu voce tremurândă: da. Și deși a durat doar câteva clipe, frânturi de necunoscut, a însemnat mult mai mult: confirmai că pentru tine e un nou început. De aceea, poate, am continuat. Tu, cea mai rebelă ființă, te-ai simțit femeie din clipa în care ai început să mă iubești. Pentru că ai început să iubești jumătatea drumului între ochi, mâini și nebunie. Și pentru mine a fost suficient.

Nici acum nu știu motivul, dar de fiecare dată când facem dragoste, ne împăcăm. Ne golim de toate prostiile pe care ți le-am spus. De toate femeile cărora le-am zâmbit. De toate amintirile pe care le-ai trăit. Atunci, nu mă pierd în oboseala unui amor nebun, dar îți cuprind colțul gurii cu buzele. Ca să știi că acel zâmbet niciodată nu a fost sincer. Iar eu numai așa îți pot zâmbi. Cât despre alte femei... am înțeles că dacă nu ești geloasă, nu ești femeie. Am înțeles că dacă nu îți dau motive să fii geloasă, nu sunt bărbat. Așa că despre bărbăție n-am să-ți vorbesc niciodată. Tu știi, nu m-am încumetat să uit că într-o zi anume am împlinit șapte luni de relație. Poate și din motivul ăsta nu m-a speriat gândul că-mi vei spune odată: „Nu mă mai iubești?” Totul a început simplu. Și a continuat simplu, dar frumos. Atunci când am decis să te văd în fiecare dimineață în dreapta mea, cu capul rezemat de pernă.

Vrei să arăți frumoasă în ochii mei. Ți-ai dat seama că goliciunea ta e cea mai nevinovată frumusețe ce-ți aparține. Și chiar de mă iubești, știu că ai nevoie de motive să te îndrăgostești de mine. Chiar dacă dragostea e oarbă, știu că ochii mei trebuie să privească în ochii tăi. Și că dincolo de nasturii de la cămașă tot pe tine o să te văd. Deși mereu sunt motive să pui întrebări, să arăți reproșuri, pe care le acopăr cu săruturi de catifea. Și când dispar toate întrebările de pe pământ, rămâne una care nu are nevoie de răspuns, dar care te face să tresari uneori, sorbindu-ți cafeaua: de ce eu? Pentru că tu, femeie, mi-ai intrat în corp, în sânge, în minte? Pentru că mereu cauți să fii iubită, dorită, înțeleasă, cunoscută, alintată, sărutată? Pentru că eu îmi doresc toate astea? Pentru că fără tine simt că nu pot?
Pentru că da!

A romantic scene of a couple embracing on a beach. The man is shirtless and wearing a striped beach hat, while the woman is wearing a red top and denim shorts. They are sitting on a dark, textured surface, possibly a rug or blanket. The background is a soft-focus view of the ocean and a beach chair. The text is written in a white, cursive font over the image.

nici acum nu știu
motivul, dar de
fiecare dată când
facem dragoste, ne
împăcăm.

— E ziua ta, Emma! Să fii fericită!
— Îți mulțumesc. Să știi că mă simt fericită. Azi totul e altfel.
— De ce azi?
— Acum câțiva ani, exact de ziua mea, am zis „până aici a fost” și am pornit singură mai departe.
— Și ți-a reușit?
— Am riscat. De atunci nu regret nimic.
— Apoi?
— Apoi mi-am dorit într-o zi să beau ceai cu dulceață în bucătărie, alături de omul meu și să ne vorbim.
— Păi ești alături de mine.
— Da. E dimineață, ceaiul e gata și dulceața o găsești în frigider. E ziua mea și sunt fericită.

Într-o zi, lăsând orgoliul, trecutul și toate amintirile deoparte, vei trăi viața ta. Vei risca să uiți totul. Te vor judeca alții că nu e corect și tu vei spune că încă mai simți, că încă îți mai dorești ceea ce-a fost. Vei ști însă că doar așa poți să trăiești viața ta și nu pe a lor. Că dragostea se simte în doi și că ai vrea să vină o zi în care să nu-ți pese de nimeni în afară de tine. Iar dacă îți va păsa de tine, vei putea iubi cu adevărat, fără să schimonosești un sentiment de dragul cuiva. Într-o zi, lăsându-i pe unii în urmă, îi vei putea găsi pe alții înaintea ta. Sau alături. Pe omul tău.

Într-o zi vei risca. Vei începe să iubești din nou și-ți vei da seama cât de plăcut e. Cât de cald e să știi că cineva se gândește la tine, fără a-ți cere ceva în schimb. Într-o zi, vei uita ce zi este, pentru că fiecare clipă va fi o minune. Vei pune capul la pieptul lui și nimic nu va mai conta. Vei ști că tot ce ți se întâmplă e real, pentru că va fi prima dată după mulți ani când vei dori să păstrezi ce ai. Să iubești, să oferi, să fii liberă alături de cineva. Să-ți pese din nou și, de data asta, de cine trebuie. Într-o zi, vei ști că toată emoția asta e reciprocă și fericirea va fi cu atât mai senină. Într-o zi, vei iubi și vei fi iubită.

Într-o zi, când nu-ți vei mai bate joc de tine. Când vei înțelege că hainele, banii și toate lucrurile astea de umplutură nu au valoare dacă nu ai cu cine să le împarți. Că ai prefera un om gol, fără haine decât gol la suflet. Că meriți mai mult, dar și tu trebuie să oferi mai mult. Că fericirea se împarte la doi. Dar înainte de a fi fericită trebuie să uiți trecutul, să renunți la omul slab din tine. Într-o zi, nu îți vei mai plânge de milă și nici nu vei privi cu invidie la cuplurile fericite din jur. Pentru că vei risca să fii din nou fericită. Pentru că vei iubi.

A romantic wedding scene at sunset. A bride in a white gown and a groom in a dark suit are embracing on a path made of tree stumps. The background shows a soft, hazy sunset sky and silhouettes of trees. The text is overlaid in a white, sans-serif font, enclosed in a thin white rectangular border.

—Într-o zi, vei lăsa—
orgoliul deoparte.
Într-o zi, vei risca.
Într-o zi, nu-ți vei mai
bate joc de tine.
Într-o zi, vei rămâne
fericit pentru toată
viața.

— Soare, mi-a fost foarte dor de tine.
— E frumos să-ți fie dor de cineva. Acum sunt aici, în brațele tale.
— Aș putea să strig lumii întregi cât sunt de fericit.
— Șșșt. Trebuie să fii fericit în liniște.
— Ești atât de frumoasă și de cuminte la pieptul meu.
— Ai gijă, Greg, eu pot fi și rea.
— Am văzut tot ce e mai bun la tine și ce e mai rău, și le-am ales pe amândouă.
— Vreau să cred că o spui din dragoste. Nu respect bărbații care simulează iubirea doar pentru a face sex. Îi înțeleg într-un fel, însă nu-i respect.
— Păi sexul și este dragoste.
— Iar dragostea nu e doar sex. Înainte de sărut și după sărut mai este ceva.
— Ai dreptate. Dar voi, femeile, prea des vă schimbați părerea și caracterul.
— Oh, Greg, păi femeile nu știu întotdeauna ce vor, dar știu întotdeauna că vor ceva. Vor fericire. Multă fericire. Vor călătorii de vis. Vor înghețată. Unele vor o familie cu un soț iubitor și copii frumoși. Unele vor să fie cucerite.
— Eu cu ce să te surprind?
— Cu dragostea ta, Greg. Cu o dragoste sinceră.

Iubito, miroși a flori de dragoste. Și-un pic a răsărit de soare. Doar că acum e seară și ne iubim. Te-am îmbătat cu un sărut pe gât și două mâini te-au întrebat cât mai rezisti. Ești un păcat binevenit și aș jura că azi îți șade mai bine decât ieri în cămașa mea. Pentru că are cu un nasture mai mult descheiat. Și e mai mototolită de la guler în jos. Azi ne vom cânta de buze, de ochi, de coapse moi. Azi o să uiți repede ce zi este și eu o să uit împreună cu tine. O să uit? Mă-ntrec cu lumina să-ți admirăm un sân dezgolit. Și două buze ce ți le muști cu sete. O fac mai mică și-apoi o sting. Iubito, îmi era dor.

De pofta ta nebună și de dor, dragostea ți-a lăsat cearcăne sub ochi. Și riduri pe față ți-a lăsat, de parcă ar ști ce mult aș vrea să o ating. Ți le strâng pe toate în palme și-ți spun că mi-ai lipsit. Te ating, te admir, te ador, te iubesc. Azi ne facem de cap, ca doi copii trecuți de testul primei înfrângerii. Suntem tu și eu, și-un pat, și-o lume toată. Voiam să număr picăturile de apă găsite pe corpul tău suspinând de plăcere. După primele sute m-am lăsat păgubaș. N-am lăsat însă urma ce cobora pe pielea ta. Nici poftele tale nu le-am lăsat. S-au unit toate într-un răspuns.

Azi nu voiam cafea amară. Voiam miere, voiam dulceață. Nu am găsit, dar te-am găsit pe tine. Iubito, miroși a flori de dragoste. Și-un pic a răsărit de soare. Cât să trăim mângâiați de plăcerea unui moment.

Acel moment când
nu a rămas nimic
dulce în 🏠.
În afară de *tine*.

— Greg, e cea mai fericită zi din viața mea! Ești soțul meu.
— Ei, Emma, să știi că e un sentiment reciproc.
— Mă gândesc cu entuziasm ce ne așteaptă. Planuri, viața împreună, copii, căsuța noastră.
— Le luăm pe rând și ne implicăm total. Atunci visurile noastre cu siguranță se vor împlini.
— Ai dreptate, dragul meu. Timpul este cea mai bună dovadă a unei căsnicii fericite.
— Timpul și acțiunile noastre. Contează să știm de la început pe ce punem preț: pe bani sau pe sentiment.
— Căsnicia în care buna înțelegere e mai importantă ca banii aduce împlinire. Iar banii vin de la sine ca rezultat al muncii. Și fericirea vine. Și se trăiește. Nu-i așa că noi o trăim din plin?
— Așa e, Emma, noi gândim la fel.
— Simt că vom fi un cuplu frumos și vom avea trei copii.
— Două fete și un băiat sau cum va vrea bunul Dumnezeu.
— Sunt fericită, Greg.
— Iar eu sunt fericit că ești fericită.

Să fii cu cineva și să spui că îl iubești nu este o dovadă de dragoste. Să trăiești ani buni alături de un om și să spui că îl iubești nu este o dovadă de dragoste. Relațiile de durată nu se țin pe cuvinte. Dragostea durează în timp și tot în timp își demonstrează puterea. Bărbații care cred că o floare și două cuvinte legate la repezeală vor rezolva o ceartă, greșesc. La fel și femeile care vor lua tăcerea drept soluție, greșesc și ele. Doi oameni care ajung să se căsătorească și cred că din acel moment vor fi trup și suflet, vor fi puși în fața unor dileme și vor trece peste suficiente încercări până să simtă asta cu adevărat. În tot acest timp ei vor avea copii, zeci de certuri și zeci de momente în care își vor găsi liniștea unul lângă celălalt, dar niciunul dintre ei nu va renunța și asta va face diferența.

Mulți iau declarațiile de moment drept demonstrații de dragoste. Mulți cred că dacă omul de alături a spus da, atunci e pentru totdeauna. Mulți cedează la prima bătaie de vânt și cu asta pun capăt unei relații care ar fi putut dura o viață. Cei care au suferit, au lăsat sau au fost lăsați înțeleg cel mai bine asta. Trebuie să trăiești un moment de tristețe ca să îți dorești cu adevărat fericirea și trebuie să îți dorești să meargă relația în care ești dacă vrei să vezi alături și peste douăzeci de ani omul drag. Totul se leagă în dragoste. Femeile care vor aștepta mană cerească, vor privi mereu în singurătate cerul înstelat. Bărbații, care vor lipsi de acasă în momente care contează, vor trăi apoi singuri în acea casă. Nu e poveste, nu e o idee radicală, e ceea ce trăiesc oamenii zi de zi și e motivul pentru care unele căsnicii durează o viață, iar altele nu. E ceea ce contează: să vrei ca vorbele tale să devină fapte și visurile tale să ajungă realitate și atunci să ții strâns în mâini fericirea ta.

Să fii cu cineva de-a lungul timpului nu e dovadă de dragoste. Dovadă e ceea ce faci în tot acest timp. Dovadă e ceea ce ești, ce faci, ce spui și cum reacționezi atunci când e nevoie. Nu te căsătorești pentru ziua respectivă, ci pentru toate zilele ce vor urma. Prima zi va fi fericită, pentru restul, va trebui să construiești ca să ai fericirea. Nu e vorba de a ieși cu o femeie și a petrece cu ea câteva ore pe zi. E vorba de a avea alături o femeie zile și nopți întregi, a asculta vocea ei, a răbda capriciile ei, a cunoaște fericirea ei, a ști dorințele ei. E despre a vrea asta. Cei care zic că totul este reciproc au dreptate, sigur că totul e reciproc. Asta o vor demonstra și timpul, și atitudinea, și dorințele noastre. Să fii cu cineva în timp nu e dovadă de dragoste. Dar să transformi acest timp în zile și ani frumoși petrecuți împreună, e cea mai sinceră dovadă. Iubiți cu responsabilitate. Femeia nu se cere în căsătorie doar o dată. Femeia se cere în căsătorie cel puțin o dată pe an.

Femeia nu se cere
în căsătorie doar
o dată. Femeia se
cere în căsătorie
cel puțin o dată
pe an.

Ea mângâia cu degetele cana de cafea pe jumătate goală. Încerca să pună cuvintele într-o ordine cât de cât potrivită pentru un discurs scurt. Mă privi apoi trist, de parcă eram cel mai străin om de pe pământ.

— Greg, e sfârșitul. Nu văd nimic ce-ar putea să întoarcă dragostea noastră.

— Emma, avem probleme, recunosc, îi răspund imediat. Dar poate e momentul să ne amintim de trecut.

Era prima dată când făceam aluzie la începutul relației noastre. Nu voiam să o pierd.

— Care trecut?

— Al nostru. Îți amintești primul nostru sărut? Dar prima îmbrățișare? Îți amintești când am venit tocmai din Geneva ca să te încurajez la susținerea tezei?

— Greg, nu trebuie....

— Îți amintești când tremurai toată după o ploaie bună și ai adormit la pieptul meu? Și când am plecat cu prietenii la mare. Atunci ai înotat pentru prima oară. Îți amintești când am făcut cunoștință cu ai tăi? Sau cum mâncam salată de fructe la miezul nopții pe stradă...

— Erau mere și piersici...

Ea zâmbi sincer pentru prima oară. Eu am înțeles atunci că nu e totul pierdut.

— Știi ziua când ți-am zis că tu mi-ai schimbat viața? Atunci nu ți-am spus cum. Păi bine, Emma, tu m-ai făcut să iubesc sincer, adevărat. Mi-ai dat motive să nu cedez. Nu am cedat când am fost departe un timp. Nu am cedat când aveai probleme în familie. Nu am cedat când ai fost bolnavă și mă implorai să te las. Nu am cedat pentru că țin la tine. Și nu vreau nici acum să cedez.

— Vai, Greg... nici nu observai cum începuse să plângă. Sincer. Frumos. Chiar crezi că se mai poate?

— Da, Emma, cred din tot sufletul.

— Vreau să cred și eu.

Îmi amintești de toate cuvintele pe care le-am spus, trecute prin inimă. De toate femeile cărora le-am zâmbit. De oamenii pe care i-am iubit, fie și pentru scurt timp. Iar dincolo de ei, de amintiri, de șoapte uitate sub felinare, ești tu...

Frumos, nu-i așa? Trăiești uneori din amintiri și asta îți ocupă mai tot timpul. Creezi din oamenii din trecut un etalon de-o viață și-i lași pe cei din prezent să lupte pentru niște idealuri care nu sunt ale lor. Ne pornim să căutăm locul nostru unde să trăim o viață. Îl găsim, încercăm să adăugăm de fiecare dată frumusețe și culoare. Însă dacă plecăm, la întoarcere îl găsim schimbat. Deja nu mai e al nostru. De asta, oriunde ne-am afla, contează să trecem peste toate și să păstrăm în noi un colț de lume fericit. Să păstrăm omul lângă care ne simțim acasă. Nu spunem asta pentru că ne este dor și nici pentru că ne este drag cineva care nu mai e alături, dar pentru că ne temem de clipa în care prezentul va deveni trecut, iar trecutul ne va bântui alt prezent. Poate pentru asta și există amintirile.

Oamenii sunt proști în dragoste! Caută o viață întreagă bărbatul ideal sau femeia ideală. Dacă nu îl găsim, încercăm să îl modeleze, să sape în suflet, să taie din carne și să sculpteze un corp care de mult a devenit străin. Dragostea înseamnă de fapt să găsești în celălalt motive pentru a fi tu mai bun. Dragostea e o completare și o dezvoltare continuă. Așa că nu trebuie să ne fie frică de întrebări îndrăznețe, pentru că astfel nu ne va fi teamă să dăm răspunsuri pe măsură. Cine suntem noi ca să trăim împotriva legilor? Cine sunt ei ca să facă legile?

Iar legile le facem ca să trăim pe măsura a ceea ce am creat. Doar că la 70 de ani nu iei cu tine bani

sau case. Și nici mirosul unui restaurant luxos. Ceea ce rămâne în timp sunt amintirile. Nebunia unor amintiri frumoase, purtate pe bancheta din spate a unei motociclete sau culese din magia unei nopți de dragoste sub un cer plin cu stele. Amintiri de care să nu îți fie jenă și nici teamă. Amintiri care se citesc cumva într-o poză strânsă la piept. Și chiar dacă la bătrânețe uiți cine este omul din fotografie, în suflet vei simți mereu că acel om a fost totul pentru tine. Pentru că el e cea mai frumoasă amintire.

Cât de
importante sunt
amintirile. Cât de
important e ca
omul de lângă
tine să fie *cea*
mai frumoasă și
mai puternică
amintire.

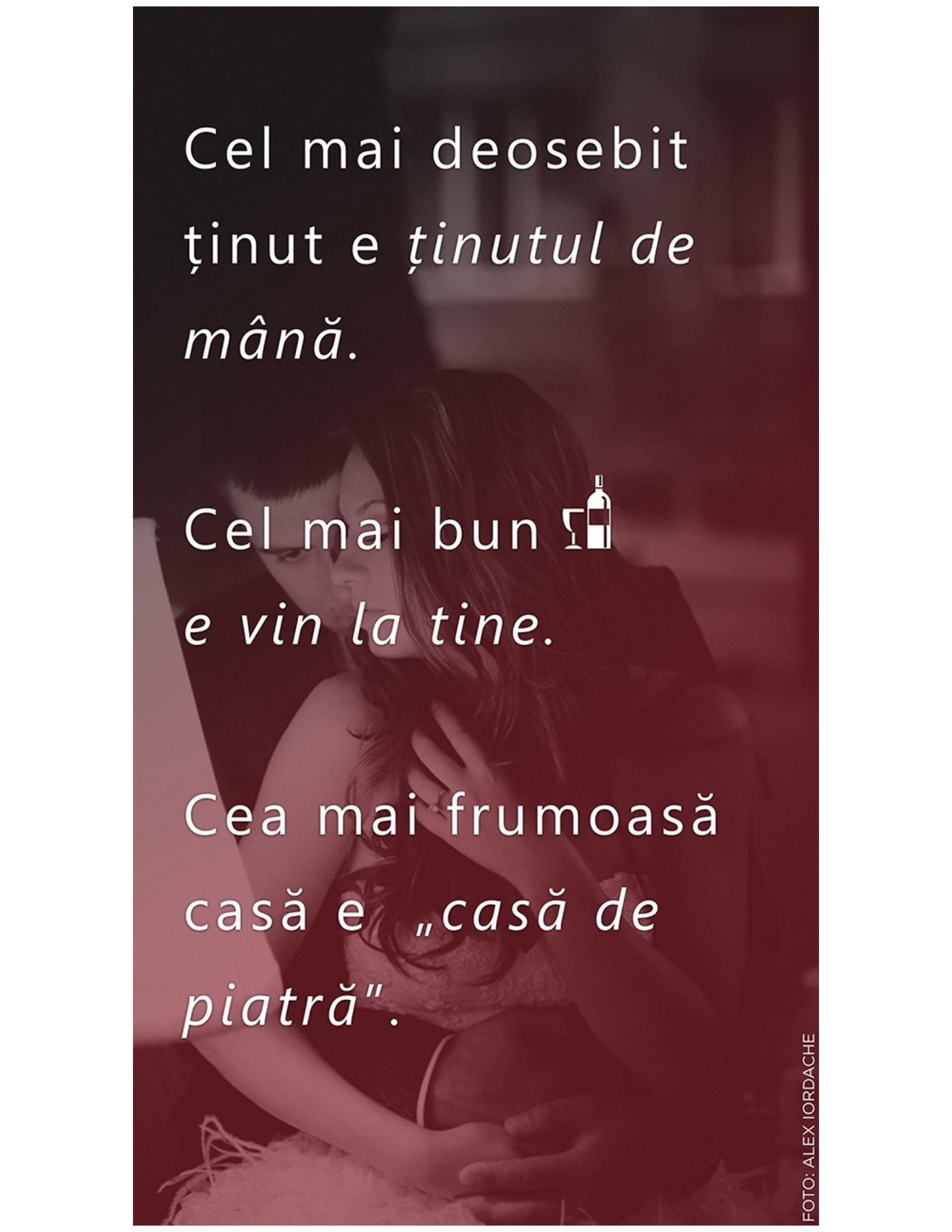
— Greg, ți-aduci aminte ce mi-a scris la o săptămână după ce ne-am cunoscut?
— A trecut atât de mult timp, Emma, dar încă țin minte aproape fiecare cuvânt.
— Treizeci de ani. Treizeci de ani cât trei zile. Pe-atunci erai mare „fustangiu”.
— Atunci la toate femeile mă uitam cu ochii și doar la tine am privit cu inima.
— Cea mai mare fericire e să simți că cineva te iubește. Nu să știi, ci să simți. Lângă tine am simțit din plin asta!
— Totul are un început. În cazul nostru, a fost spontan și pentru toată viața.
— M-ai întrebat atunci dacă vreau să fiu femeia ta. Mama copiilor tăi. Doamna ta. A fost frumos. Iar după a fost și mai frumos.
— Atunci, datorită ție, am înțeles că femeile au cu adevărat un loc pe care dacă îl atingi, poți să le înnebunești. Nu râde, nu m-am referit la acel loc, ci la suflet. Iar sufletul tău era atât de al meu.
— Îți sunt recunoscătoare, iubitul meu. Acum știu că fericirea nu e doar în momente de satisfacție, ci și în clipe de recunoaștere.
— Clipe care să țină ani buni.
— Dragostea nu durează trei ani. De fapt, nimeni nu știe cât durează.
— Poate că doar tu și eu.
— Te iubesc!

Cele mai frumoase momente le petreci în doi. Cele mai bune vinuri se beau în doi. Cele mai deosebite amintiri le trăiești tot în doi. Lucrurile gândite în doi dau o valoare aparte vieții. Și s-ar părea că timpul trece rapid. Și că fiecare moment este taxat în felul său. Însă atunci când, după ce trăiești o viață de om, privești alături și acolo e femeia pe care ai iubit-o tot acest timp, înțelegi că merită și secole de așteptare. Merită părul ei cărunț ce-ți șade cuminte pe umăr. Și mâinile tale ce vor ține strâns mâinile ei, exact ca-n prima zi. Înțelegi că greutățile de peste ani v-au făcut mai puternici, iar bucuriile v-au dat de înțeles că se poate. Că acum, ca și atunci, ai vrea să îi spui ceva și știi că nu ai schimba un cuvânt.

Vreau să fiu eroul tău bun.

Vreau să fiu omul tău, care să te apere de frici și de griji.
De la păianjenul din bucătărie până la momentele dificile din viață.
Vreau să fiu bărbatul tău puternic, omul tău.
Vreau să fiu acolo, în rugăciunile tale, știind că tu vei fi în ale mele.
Vreau să te vreau fiecare zi tot mai mult.
Să știu că dorințele ascunse au lângă tine un răspuns.
Vreau să împărțim în doi un viitor, pentru că ne-am acceptat trecutul.
Pentru că avem un prezent în care suntem fericiți.
Vreau să te am, să provoc femeia și doamna din tine.
Să știm că nu am dat greș din ziua în care ne-am luat de mână.
Vreau să te țin de mână când vei spune singurul „da” pe toată viața și în fiecare clipă după acest „da” vreau să te țin.
Vreau să vin la tine când ți-e bine și când nu.
Vreau să fii a mea, să ne punem toate fericirile într-o casă în care peste ani se vor auzi râsete de copii.
Vreau să fii mama copiilor mei.
Doamna mea.
Femeia mea.

Te iubesc!

A romantic couple embracing in a field at sunset. The man is holding the woman from behind, and they are both looking down. The background is a soft, hazy landscape with a warm orange and yellow glow from the setting sun. The text is overlaid on the image in a white, serif font.

Cel mai deosebit
ținut e *ținutul de*
mână.

Cel mai bun 🍷
e *vin la tine*.

Cea mai frumoasă
casă e „*casă de*
piatră”.

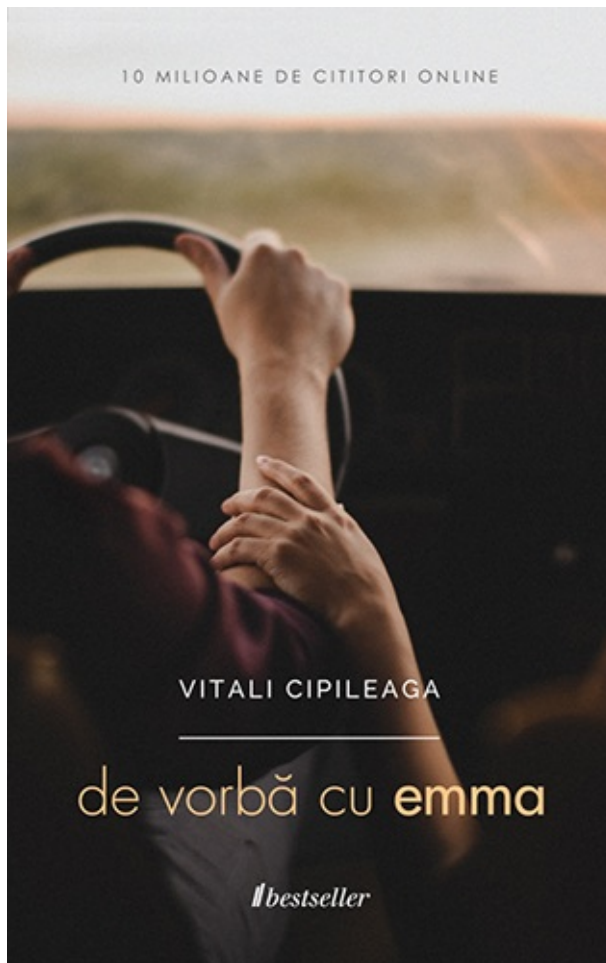
Mulțumiri

Sunt mulți cei care m-au ajutat să duc la bun sfârșit această carte, dar în mod special vreau să mulțumesc editorului acestei cărți, Ion Bargan, pentru că a crezut în mine, pentru dedicație și pentru munca colosală din spatele a tot ce înseamnă *De vorbă cu Emma*. Mulțumesc redactorului Lucia Țurcanu pentru recomandările valoroase. Mii de mulțumiri celor care au dat imagine și esență acestei cărți, anume, lui Alex Iordache pentru o copertă care a venit ca o mânășă pentru gândurile din carte, Inei Moroșanu pentru că a adăugat farmec copertei, lui Cristian Plop pentru că a evidențiat în cel mai reușit mod cele mai bune citate din carte și lui Corneliu Comendant pentru inspirația de a potrivi tehnic toate aceste elemente.

Le sunt recunoscător celor care au depășit limitele cărții, făcând posibil să stai de vorbă cu Emma nu doar prin text, dar și prin video, audio sau online. Mulțumesc regizorului Greg Schwartzog pentru un *book trailer* excepțional, mulțumesc Marianei Platon și lui Vladimir Grossu pentru că i-au jucat atât de bine pe Emma și Greg în timpul filmărilor, lui Adrian Solomon pentru crearea paginii web a cărții www.devorbacuemma.eu. Mulțumesc actorilor Nicu Țurcanu și Daniela Burlaca pentru că au pus suflet și pasiune la crearea audiobook-ului.

Mulțumesc soției mele Diana și fetiței mele Rebeca pentru că mi-au răbdat nopțile de creație, pentru iubire și inspirație.

Mulțumesc tuturor celor care iubesc, suferă și speră, pentru mesajele sincere pe care mi le-au scris și pentru gândurile lăsate anonim, dar care și-au pus amprenta în viața și rândurile acestei cărți.

Ai terminat cartea!
Înainte de a pleca...

[Recomandă prietenilor](#)
[Evaluează cartea](#)